

నవలల పోటీలో
మూడవ బహుమతి
పొందిన నవల
1815

దాగుడుమూతలు

అమ్మాయిని చూస్తే నాకెడకో బాగా యేదీపించాలని
అలా ఎందుకనిపించాలో ఆ అమ్మాయిలో వున్న ప్రత్యేకత
మేరటి?— అని వన్నె నేను ప్రశ్నించుకునేవాడిని.

ఆ అమ్మాయిని యేదీపించారన్న నాలోని కోరికకు కారణం
వి 'మొగబుద్ధి' అనుకుంటాను. తరతరాలుగా ఈ దేశంలో
పురిలో అదర్శప్రీతి అంటే ఎలా వుండాలో ఒక బచ్చితమైన
యేర్పడివుంది. అదర్శప్రీతి అంటే ఎంతో విషయంగా, అలా
గా వుండాలి గదిగది మాట్లాడకూడదు. పురపుల్లో ప్రీతిగా
అలాగూడదు. ఆమెలో సిగ్గు భయం వాటిపాలు చాలా ఎక్కువ
వుండాలి. ఎవరూ అడక్కుండానే తన అభిప్రాయాలు ఒక
చెప్పకూడదు. పగలబడి నవ్వుకూడదు. జోక్స్ చెయ్యకూడదు.
వి చేసినా చాలా సున్నితంగా చెయ్యాలి. పదిమందిలో కాన్ని
నిక్కవి ప్రీతి అవడా ఒక చెయ్యకూడదు. అందులో ముఖ్యంగా
పురి గూర్చి అన్నలు మాట్లాడకూడదు. ఇవి ఈ దేశంలోని
అదర్శప్రీతిలో వెతికే గణాంకం. ఇలా ఉండని ప్రీతి

గుర్చి ఈ దేశంలో ప్రతిమొగవాడూ వాలాగే ఆలోచిస్తా
ఈమెలో సంసార త్రి లక్షణాలేవీలేవే, పెదహీకోయిన్ అ
టుంది కొంచెం ప్రయత్నిస్తే మనకూ దోడిపోతుంది....
త్రిని గూర్చి చాలా నీచంగా చెప్పుకోవటం, పుకార్లు లేవదీ
ప్రారంభమౌతుంది. సూటీ పోటీమాటలతో ఆ అమ్మాయిని
పరచాలి.... యేడిపించాలి.... ఒక్కసారి అలా యేడిపించాకే
మనం విజయగర్వంతో ఊగిపోతాం.... ఎందుకంటే మనము
యేడ్చింది కదా.... అంటే.... ఆప్టాల్.... ఓ ఆదదన్న మా
షవూ ఓ ఆర్డినరీ ఆదదానివేవని మనం యిజావు చేశామన్న

నాకు చెతస్యను చూపివచ్చుదల్లా ఆమెను ఎలాగై ప
పించాలన్న కోరిక కల్గడానికి కారణం ఇదేననుకుంటాను.

నేను కాలేజీలో చదువుకునే రోజుల్లోనే వాలో యిలా
మనస్తత్వం ఏర్పడిందనుకుంటాను—

కాస్త అందంగా చలాకీగా, దేబిల్ మేకేర్ అన్నదిర్ల డ్యంతో
విద్యయంగా నిచ్చించే ఆదపిల్లలను యేడిపించే ప్రయత్నంచేపేవాడిని.
ఆ ప్రయత్నం కొన్నిసార్లు ఫలించేది— కొన్నిసార్లు బెడిసికట్టిన
స్వదర్శనకూడా లేకపోలేదు - 'ఆదపిల్లల్ని యేడిపించటంలో
ఘనుడు' అన్న ఇమేజ్ ని మాత్రం సంపాదించుకోగల్గాను - సమా
జంలో మనకొక ఇమేజ్ యేర్పడిందంటే సాధ్యమైనంతవరకూ
మనకూ ఇమేజ్ ను కాపాడుకోవటానికే ప్రయత్నిస్తాము. ముఖ్యంగా
మన ఆరంభయావడంలో— అంటే ఎడొలసెంట్ పీరియడ్ లో— మన
మీద సమాజంపేసే ముద్రను మనం మన జీవితాంతం కాపాడు
కుంటూనే వుంటాము. వదిమంది ఒకడ్ని 'వీదొట్టి రాడీ' అన్న
రసకొండి— వాడు రాడీ అయితీర్తాడు. మరొకడ్ని 'వీదొట్టి
అమాయకుడు' అన్నారసకొండి వాడు నిజంగా అమాయకుడు కాక
పోయినా అమాయకుడిలా వేటించి అమాయకుడిలా వుండటంలో
సవకూరే లాభాల్ని పొందటానికి ప్రయత్నిస్తాడు. ఇంకొకడ్ని
"వీడు ఆదపిల్లల్ని యేడిపించటంలో ఘనుడు - అపర శ్రీకృష్ణావ
తారం" అన్నారసకొండి—వాడు తపమీదకడిన అముద్రను ఒక
గొప్ప క్యాటిఫికేషన్ లా తీసుకుని అలావుండటానికి ప్రయత్ని
స్తాడు— నావిషయంలో ఇదేజరిగింది.

అయితే ఒక వ్యక్తియైన సముద్రం మీద ప్రత్యేకంగా ప్రవేశించి
 వేయటానికి సహజంగా అవ్యక్తిలోవున్న కొన్ని ప్రవృత్తుల
 కారణంగానే జరుగుతుంటుంటే నేను వస్తుంటాను. కాని
 సమాజం వాడిమీద అలాంటి ముద్ర వెయ్యకపోతే వాడి అంత
 గ్రంథంలో ఉణగివణిగి వుండే ఆ సహజ ప్రవృత్తులు అంతగా
 బహిష్కరణ అయ్యేవి కాదనుకుంటాను. ప్రతివాడిలోనూ కొన్ని
 సహజ ప్రవృత్తులుంటాయి. అవి బహిష్కరణ కావాలంటే వాటిని
 సమాజం ఆమోదించాలి సమాజం ఆమోదించని ప్రవృత్తుల్ని
 వ్యక్తులు సాధ్యమైనంతవరకు తమలోనే అణచివేసుకోవటానికి
 ప్రయత్నిస్తారు. కాని ఒక వ్యక్తిని "వీడిలాంటివాడు" అని
 సమాజం గుర్తి చటంకో అవ్యక్తిలో ఎక్కువ చైతన్యవంతంగా
 వున్న ప్రవృత్తులను సమాజం ప్రత్యక్షంగానూ పరోక్షంగానూ
 ఆమోదించేందుకు ముందు.

హరంరోజుల క్రిత మే చైతన్య మా అఫీసులో ఎల్. డి సి గా
 చేరింది. చైతన్యకోబాటు మరో ముగ్గురు ఆడపిల్లలు కూడా
 మా అఫీసులో చేరారు.

అంతకుముందు మా అఫీసులో ఆడపిల్లలెవరూ పని
 చెయ్యటంలేదు. అసలు మా అఫీసే కొత్తగా ఏర్పడింది ఇదివరకు
 మానుమకొండ వరంగల్ కు కలిసి ఒకటే అఫీసుండేది వరంగల్
 కోనమని ప్రత్యేకంగా కొత్త అఫీసు నొడవాన్ని ఏర్పాటు
 చెయ్యాలని మా మేనేజిమెంట్ ఇటీవలనే ఒక నిర్ణయం తీసుకుంది
 ఆ నిర్ణయం మేరకే ఈ అఫీసు ఏర్పడింది

ఒకేసారి నలుగురు ఆడపిల్లల్ని అప్పాయింట్ చెయ్యటంతో
 మా అఫీసులో పెద్ద సంచలనమే కలిగింది.

మావాళ్ళు మా అఫీసును గూర్చి రకరకాలుగా చెప్పు
 న్నారు.

ఇంటర్వ్యూకు 50 మందివాళ్ళా అభ్యర్థులువచ్చారు. అందులో
 10 మంది మగవాళ్ళు - 10 మంది ఆడవాళ్ళు - అందులో మా
 అఫీసు పనిగట్టుకుని ఈ నలుగురు ఆడపిల్లల్ని పెరిక్ట్ చెయ్య
 తో మా అఫీసులోని మగవాళ్ళందరికీ అమితమైన ఆగ్రహం

గొప్పము. మగవాడకి తీసి అవ్యాసం, అవమానం జరిగినట్లు
ఫీరియ్యాడు

ఆ రెండు మూడ రోజులు రింట్ పైనులో అందరూ
క్యాంటిన్ వేరినప్పుడు మాకందరికీ యదే టాపిక్.

“అఫీసర్ గాడికి ఆడపిచ్చి ముద్దిరిందిరా?” - అంటాడు
ఎకొంట్స్ పెక్షన్ లో పనిచేసే జుదు.

“అసలీ అడవాళ్ళకి ఉద్యోగాలెందుకురా?” ఎవడో
ఒకర్ని పెళ్ళిచేసుకుని పిల్లల్నికంటూ ఇంట్లో పడుంటే పోలా?
దేశంలో మగజనముతా నిత్యద్యోగంతో చిస్టోంటే వన్నకాస్త
ఉద్యోగాల్ని ఈ అడవిల్లులు తన్నుకుపోతే ఈ దేశంలోని మగ
వాళ్ళంతా యేమైపోవాలి? అంటాడు ఎస్టేబ్లిష్ మెంట్ పెక్షన్ లో
పనిచేసే మురళీధర్ రావు.

“మన ఆపీషకు రాబోయే ఆ నల్లరు అడవాడుల్ని గూర్చి
తెలుసుకున్నాను. ఆ నల్లరూ బాగా వన్న కుటుంబాలకు చెందిన
వాళ్ళే - ఇందరూ గెజిటెడ్ అఫీసర్ల కూతుళ్ళే - వాళ్ళకెందుక
చెప్పు ఈటోడి ఉద్యోగాలు.... ఏ పేదవాడికన్నా యిస్తే బతికి
పోయేవాడు. పిల్లాల్ని పనిచేస్తారా పాదా? ఏషన్నా అంటే ఏడుపు
మొఖంపెడ్తారు. అడవాళ్ళతో దురుసుగా ప్రవర్తిస్తున్నామని ప్రచారం
చేస్తారు. నాలుగురోజులు పోగానే మెటర్నిటీ కీనంటారు.... వన్న
దిగితే ఈ అడవాళ్ళకు ఉద్యోగాలివ్వడమంత బుద్ధితక్కువవని
మరొకటి లేదంటాను....” - అంటాడు ఎకొంట్స్ పెక్షన్ మాన
రింటెండెంట్ సూర్యారావు.

“బాగా చెప్పావు గురూ.... అనలు ఈ అడవాళ్ళంత తెలి
వైనవాళ్ళు యెవరూలేరు.... ఒకనక్క మేము అన్నిరంగాల్లోనూ
మొగవాళ్ళతో నమానమంటారు.... మరోనక్క వీళ్ళు అన్ని
చోట్ల రిజర్వేషన్లు.... స్పెషల్ ప్రెసిలేషన్ కావాలంటారు.... బస్సుల్లో
స్పెషల్ సీట్లు బ్రయిన్స్ లో స్పెషల్ కంపార్టుమెంట్స్.... కాలే
జ్ లో సీట్లు రిజర్వేషన్లు.... ఉద్యోగాల్లో రిజర్వేషన్లు.... వాటిక
దీన్? ఇక ఈ మగవాళ్ళెక్కడ చావాలి?.... మగవాళ్ళకు ఇరుగు
తున్న అవ్యాయల్ని చూస్తుంటే నా గుండెలు మండిపోతున్నాయి.

మనమంతా ఆడవాళ్ళను బ్యాక్ టు ది కిచెన్నోకు సంపించేలాన్న
ఉద్యమం మొదలెట్టకపోతే ఈదేశంలోని మగవాళ్ళకు భవిష్యత్తు
లేదుగాక లేదు...." - ఆదేశంలో కొట్టుకుపోయాడు. ఔసిస్టుగా
వచ్చేవే దామోదర్.

"ఇంతకూ.... రేపు మన ఆఫీస్ లో జాయిన్ కాబోయే
ఆనల్ గ్రో మన ఆఫీసర్ ఏంచూసి ఉద్యోగా లిచ్చాడంటావు?"
అన్నాడు ఎన్నడూ బూతు తోకులుచెప్పి అందర్నీ నవ్వించే
రాజశేఖరం....

"అదీ నువ్వే చెప్పారీ?" అన్నాడు దామోదరం. అందుకు
జవాబుగా రాజశేఖరం ఓ బూతుమాట అనగానే అందరూ గొల్లన
వచ్చారు.

"ఆడవాళ్ళని అపాయింట్ చేశాడని మనమింత కుళ్ళి
చావల్పిన పనిలేదు.... మన ఆఫీసర్ ఎలాంటివాడో మన కందరికీ
తెలుసు.... వాళ్ళ ఇంటర్వ్యూ ఫర్ ఫార్మెన్స్ చూపే వాళ్ళకి
ఉద్యోగాలిచ్చి వుంటాడు. హీ యాజె వెరీ స్క్రిక్ట్ పెర్సన్...." -
అన్నాల్సేను.

"అందరూ స్క్రిక్ట్ పెలోపే లేవయ్యా.... కాని కాత్రం ఏం
చెప్పింది? ఆడదాన్ని చూసినా, అర్థాన్ని చూసినా.... బ్రహ్మకై నను
వుట్టు రిమ్మ తెగులు.... అని చెప్పలేదా.... మన ఆఫీసర్ బ్రహ్మ
కన్నా గొప్పవాడా?" అన్నాడు సూర్యారావు అందరికీనీ "చాలా
గొప్పగా చెప్పాను కదూ" అన్నట్టుగా చూస్తూ -

"చాలా గొప్పగా చెప్పావు గురూ....!" అన్నాడు
రాజశేఖరం సూర్యారావుతో షేక్ హేండ్ చేస్తూ....

"అంత గొప్పగా చెప్తే వట్టి షేక్ హేండ్ నా యిచ్చేది?"
"లేదు గురూ.... ఈ రోజు రాజశేఖరం అందరికీ బీలు తాగిస్తాడు"
అన్నాడు దామోదరం.

రాజశేఖరం మరోరెండు బూతుతోకులు చెప్పి, అందర్నీ
నవ్వించి అందరికీ బీలు తాగించాడు.

శ్రీ అంటే పురుషుడిలో యిలాంటి తేలికదావం ఎందుకు
కలుగుతుంది? ఓ అందమైన శ్రీకి ఉద్యోగం దొరికితే అది ఆమెకు
మేరీవ్ వర్లనే దొరికిందని అంగీకరించడానికి పురుషుడెందుకు

జోడుల్ని ఎంజాయ్ చెయ్యటానికి ఈ పుడపుల్లోని సంస్కారం ఎండుకద్దం రాదు. వీటన్నిటికీ కారణం ఒకటేనన కుంటాను.... శ్రీని పురుషుడు సెక్స్ అబ్జెక్టులా కాకుండా మరోలా చూడలేకపోవడం- శ్రీ అనగానే అమె ఎవడో ఒక పుడపుడి సెక్స్ కోరికల్ని తీర్చటానికి ఈ భూలోకంలోకి తీసుకురాబడిందన్న భావం పుడపుడిలో కలుగుతుంది.... శ్రీ పుట్టింది ఎవడో ఒకర్ని పెళ్ళి చేసుకోవడానికి.... వాడికి పిల్లల్ని కనటానికి.... లేకపోతే ఎవడితోనో వ్యభిచరించడానికి... ఇంతే! పురుషుడు శ్రీని ఇలాతప్ప మరోలా చూడలేని సంస్కారం ఈ మగజాతి రక్తమాంసాల్లో ఇంకిపోయింది....

శ్రీ కూడా మనలాంటి ఓ మానవజీవి.... మనలాగే అమె లోనూ మనస్సుంటుంది.... కోరికలుంటాయి.... సెంటిమెంట్స్ వుంటాయి.... ఆలోచిస్తుంటాయి.... కలహిషతలుంటాయి షీ యాక్ జస్ట్ రై కిట్.... మనలాగే అమెకూడా ఒకమనిషి అని పుడపుడు తెలియదా? తెలివని కాదు.... తెలిసినా దానికంటే ప్రాధాన్యం ఇవ్వదు. శ్రీ అనగా పుడపుడికి కల్గేభావం.... సెక్స్.... సెక్స్.... సెక్స్.... పురుషుడిలో చెలరేగే సెక్స్ కోరికల్ని తీర్చుకోటానికి ప్రకృతి సృష్టించిన సాధనం శ్రీ.... అంతే! దీని కతికమైన సంస్కారం పురుషుల్లో అవిష్కరించబడటం.... ఇప్పట్లో అసాధ్యమనుకుంటాను.

* * * *

చైతన్యతో మొదటివరిచయమే పోట్లాటతో ప్రారంభమైంది మా అఫీసర్ ఆరోజు అశల్లుర్నీ మాకు వరిచయంచేశాడు "షీ ఈజ్ చైతన్య.... కంప్లైయిట్ పెక్షన్తో వర్క్ చేస్తుంది ... షీ ఈజ్ లీం.... ఎకౌంట్స్ పెక్షన్తో జాయిన్ కంది.... షీ ఈజ్ ఉమా.... ఎస్టాబ్లిష్ మెంట్ చూడండి.... షీ ఈజ్ సుల్తానా.... డైన్ గ్రాఫర్...."

"అందరూ నమస్కారాలు చేశాడు."

"మీరు మీ సూపరియెండెంట్స్ తో మీ వర్క్ మిటో తెలుసుకోండి.... త్వరగా నేర్చుకుని ఎడ్జిస్ట్ అవుండి.... ఐ ఫోర్స్ యూ విల్ దూ యువర్ బెస్ట్...."

"ఓ, కే. సర్.... డివిన్లెట్ల సర్!" - అంటోంది. ఆ నలుగుర్లో ఒకమ్మాయి. నా దృష్టి ఆ అమ్మాయిమీద పడింది.

వెంటనే నాకు కల్గిన ఆభిప్రాయం - ఈ అమ్మాయి చాలా చాలా
కిగా వుందే!" - అని.

అఫీసర్ తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

వల్లరమ్మాయిలు వాళ్ళవాళ్ళ పెక్షన్స్‌లోకి వెళ్ళిపోయారు.

తనకు మా పెక్షన్‌లోకొచ్చింది, నేనుకూడా కంప్లెయింట్ పెక్షన్
లోనే వర్కచేస్తాను

మా సూపరింటెండెంట్ మాధవరావు దగ్గరికొచ్చి—
వమస్కారం సార్.... మా పెక్షన్ సూపరింటెండెంట్ గారు
మీరేననుకుంటాను?" అంది చైతన్య.

"ఓహో.... ఆ సీట్లో కూర్చోండి...." అన్నాడు మాధవరావు
తనుచూస్తున్న ఫైల్స్‌లోంచి తల ఎత్తకుండానే.

నేనా అమ్మాయిని గమనిస్తున్నాను. చాలా కాన్ఫిడెంట్‌గా
వెళ్ళి ఆ సీట్లో కూర్చోంది. కాప్పేపు అటూ యిటూ చూసింది.
ఒకసారి నాకేసి చూసింది నేను ఏదో వనిచేస్తున్నట్టు నటిస్తున్నాను.

"నేను చేయ్యాల్సిన పనేమిటో చెప్తారా సార్...."

న్నట్టుండి ఆకస్మాత్తుగా అందామె.

మాధవరావు ఆ మాటను వినిపించుకున్నట్టులేదు.

"మీరు చేయ్యాల్సిన పనేమీలేదు. రోజూ హాయిగా ఇలాగే
కూర్చుని నెలాఖర్లో జీతం తీసుకోవచ్చు"— అప్రయత్నంగా
అన్నాన్నేను.... నేనలా అనటానికి కారణం సాధారణంగా
ఆ పెక్షన్లో పనేమీ వుండదు. నా మాటలో నాకు తెలియకుండానే
ఒక రకమైన నిర్లక్ష్యభావం ధ్వనించిపోతుంది.

"ఓహో, అంటే నా పనికూడా మీరే చేస్తారన్నమాట! వెట్టి
చాకిరీ రద్దుచేశారని ఇటీవలనే పేపర్లో చదివానే....?" చాలా
నిర్లక్ష్యంగా, ఒకరకమైన తేలిక భావం ధ్వనించేట్టు అందామె.

ఈ రోజే ఈ ఆఫీసులో జాయినయిన ఓ ఆడపిల్ల యింత
నిర్లక్ష్యంగా మాట్లాడుతుండమోలేదు స్వాతంత్ర్యపోరాటం. కొన్ని
క్షణాలవరకు అమెకు యేమని సమాధానం చెప్పాలో తోచలేదు....
కాని ఏదో చెప్పకపోతే నా పరుషగంగలో కలుస్తుంది. ఇంతకాలం
నాకి ఆఫీసులోవున్న పరపతి నాకనమైపోతుంది.

నేను నవ్వుటానికి ప్రయత్నిస్తూ అన్నాను...." ఓహో,

పేసర్లు చాలా పాతవిలాగున్నాయే.... వీరన్నా పాపింగ్ గేసివర్సడు
 ప్యాకెట్స్ కట్టడానికీ పయోగించే పేసర్లు చదిగేట్టున్నాయ్ -

“కరక్ట్ సార్.... సరిగ్గా అలాంటి పేసర్లనే నేనీ ఆఫీసులో
 వేతెప్పీస్ వున్నాయని చదివి అపై శోకాను.... ఇంటర్వ్యూక్స్
 విలివారు.... సెలెక్ట్ చేశారు.... ఉద్యోగం దొరికిపోయింది....
 చూశారా.... పాత పేసర్లు చదవటంలో ఏంతలాభం వుందో....” -
 చైతన్య గబగబా మాట్లాడేసింది.... ఆక్కడన్నవాళ్ళంతా నవ్వీ
 కారు. అమె ఏం మాట్లాడుతున్నదో కొంత పేసలేవరకు నశ్ర్తం
 కాలేదు. ఓ అడపిల్ల.... కొత్తగా ఉద్యోగంలో చేరిన అడపిల్ల....
 బిక్కుబిక్కుమంటూ ఏడుపు ముఖంతో అందర్నీ ప్రాదేయ పూర్వ
 కంగా చూస్తూ కూర్చోవల్సిన అడపిల్ల.... ఇంత పేగంగా మాట్లాడు
 తుందా? ఓ ఈజ్ బెసికల్ ఫాస్ట్ అనుకున్నాను.

“ఓనాను.... పాత పేసర్లు చదివిన విజ్ఞానంతోతే ఇంట
 ర్వ్యూలో ఆఫీసర్ గార్ని ఇంప్రెస్ చేసి వుంటారు....” - అన
 పోయాను. నామట పూర్తికాకుండానే -

“నే ననలు ఇంప్రెస్ చెయ్యలేదండి.... అయినే ఇంప్రెస్
 అయిపోయాడండి. ఎంచేస్తాం చెప్పండి. పిల్చి ఉద్యోగం యిస్తా
 మంటే కాదంటామా.... సరదాగా ఓ నాల్గురోజులు మీ ఆందరి
 మధ్య గదిపి పోదామని జాయిన్ య్యాను....” -

“అమ్మా.... సరదాగా గడవటానికిదో క్లబ్బో, పివిమాహాలో
 కాలేజో కాదు.... గవర్నమెంట్ ఆఫీసు.... షవ్వీలాగే గబగబా
 మాట్లాడేస్తూ అందర్నీ మాట్లాడించావంటే ఈ ఆఫీసులో ఒక్క
 ఫైబా కదలదు....” - అన్నాడు మాధవరావు చాలా వినగ్గా మొహం
 కేదూ....

“థలే జోకేసారు సార్.... ఆఫీసుల్లో.... అండ్లో గవర్న
 మెంట్ ఆఫీసుల్లో ఫెళ్ళు కదుల్తాయంటే యెవరైనా నవ్వుతారు
 సార్....” - ఆ అమ్మాయి సాహసాన్ని అభినందించకుండా వుండ
 లేకపోయాను ఆ అమ్మాయి అన్నమాటకు కడుపువిండా నవ్వాలని
 పించింది.... కాని ఇందాక నన్నామె అవమానించినవి గర్తా
 చ్చింది.... వస్తున్న నవ్వును బలవంతంగా అపుకున్నాను.

మాధవరావు చాలా సీరియస్ గా మారిపోయాడు.

“అమ్మాయి! ఏమిటి నీ ఉద్దేశ్యం....జాయినయి పది నిమిషాలయిందో లేదో ఇష్టం వచ్చినట్లు మాట్లాడుతున్నావేమిటి?”

“మాట్లాడక ఏం చెయ్యమంటావు? నేను చెయ్యాల్సిన పనేమిటో చెప్పమంటే మీ చెప్పలేడగా?”

“ఇదిగో మిస్టర్ విక్రమ్....నిన్న మొన్న వచ్చిన కంప్లెయింట్స్ అమె ముందుపడేసి వాటిని రికార్డు చెయ్యటం ఎలాగో అమెకు చూపెట్టండి....” అన్నాడు మాధవరావు నమ్మ ద్వేషించి.

“వెట్టివాకిరీ రద్దు చేశారని అమెగారు ఇప్పుడే సెలెబ్చారు. మీరేమో వచ్చు వెట్టివాకిరీ చెయ్య మంటున్నారు ”

“వెట్టి చాకిరీ అని ఎందు కనుకుంటున్నారు? మీశ్రమకు ప్రతి ఫలం లభించకపోతే మీది వెట్టివాకిరీ అవుతుంది....నేనేం మీశ్రమను వుంచుకోనులెండి....” అందామె నవ్వుతూ నాకేసి చూస్తూ....

“యేమిస్తారు.”

“మీ శ్రమకు తగిన ప్రతిఫలం....”

“నా శ్రమకు తగిన ప్రతిఫలం యేమిటో మీకు తెలుసో?”

“తలీదు.... చెప్పండి....”

“చెలితే యస్తారా?”

“తప్పకుండా.”

“అవసరమొచ్చినప్పుడు తీసుకుంటాను లెండి ”

“ఆర్ రెట్ అగ్రిడ్”

ఎందుకో ఆ అమ్మాయితో మాట్లాడటంలే ఇంకా మాట్లాడాలని స్ట్రోమ్ ది ఆ అమ్మాయి నవ్వు యింకకుముందు అవమానించిందన్న విషయం మరచిపోయాను....

అమె చెయ్యాల్సిన పనేమిటో చెప్పటానికి పై లు తీసుకుని

అమెదగ్గరకెళ్ళాను

“ఇదిగో.... చూడండి.... రోజూ మన ఆఫీసుకు రెండు

మూడు కంప్లెయింట్స్ వస్తుంటాయి.... ఫలానా స్టేజీదగ్గర ఫలానా

నెంబర్ గల ప్యాసింజర్ ఇస్తును కండ్క్టర్ అనలేవని.... ఫలానా

స్టేజీదగ్గర ఫలానా నెంబర్ గల ఎక్స్ ప్రెస్ ఇస్తును కండ్క్టర్ అన

వసరంగా అపి చాలా డిలే చేశాడని.... ఫలానా కండ్క్టర్ ఫలానా

రోజు ఫలానా బస్సులో ప్యాసింజర్స్‌లో చాలారూడ్‌గా మట్లాడా
 డని.... ఇలాంటి ఫిక్సాదులే వస్తుంటాయి.... వాటిలో చాలావరకు
 మావర్ ఫిషియల్‌గా వుండనే ఉంటాయి.... సీరియస్‌గా తీసుకోవా
 ల్సినవి చాలా తక్కువగా వుంటాయి.... కాని చివినవి వచ్చినట్లు
 ఓ పైల్లో రికార్డుచేసి పెట్టాలి.... ఇదిగో.... యిలా...." అంటు
 ఇదీవరకు రికార్డు చెయ్యబడిన పైలు చూపించాను.

నేను చెప్తున్నంతసేపు అమె సీరియస్‌గానే వింటున్నదని
 గ్రహించాను.

"చాలా థ్యాంక్స్‌ంది.... అపై టివ్వండి.... నేష చేపేస్తాను."

పైలు అమెకిచ్చి నా సీట్లో కూర్చున్నాను.

అమె శ్రద్ధగా పనిచెయ్యటం మొదలెట్టింది.... అందరూ
 వాళ్ళ వాళ్ళ పక్షాల్లో మునిగిపోయారు—

రించ్‌టైంలో మిత్రబృందమంతా కలిశాము

ఆ రోజు టాపిక్ అమ్మాయిల మీదికే మళ్ళింది.

"యేంషదూ.... నీ సెక్షన్‌లో జాయిన్‌యిన ఆ రీం రీలర్ని
 గూర్చి కాస్త చెబుదూ...." అన్నాడు రాజశేఖరం

"చూడటాని కలా వుండిగాని వట్టిబెదురుగొడ్డు.... ఊరికెనే
 భయపడిపోతుంది.... వట్టి మట్టిబుర్రలా వుండి.... యేంచెప్పినా
 గంగిరెడ్డలా కలావుతుంది. కాని తీరా చెప్పింది చెయ్యమంటే
 కళ్ళు తేలేస్తుంది. కూడికలు తీసివేతలు కూడా సరిగ్గా వచ్చినట్టు
 లేదు.... యిలాంటివాళ్ళకు ఉద్యోగంయిచ్చాడంటే మన ఆఫీసర్
 ఎలాంటివాడో ఊహించుకోవచ్చు...." అన్నాడు మధు

"వరే షదూ.... మన ఆఫీసర్ వాళ్ళ కుద్యోగాలిచ్చింది
 వాళ్ళకూడికల్ని తీసివేకల్ని చూసికాదు.... ఆ రెంటిని చూసి...."
 అన్నాడు రాజశేఖరం అక్కడే గోడమీదన్న ఓ సినిమాస్టార్
 కాలెండర్ చూపించి....

"యే రెంటిని కాస్త తెలిపేట్టు చెప్పు గురూ...." అన్నాడు
 మురళీధర్‌రావు.

"ఇంత స్పష్టంగా చెప్పినా తెలియకపోతే నీ బస్సు! అన్నట్టు
 నీ సెక్షన్ కొచ్చిన పిట్టేమటోంది ఏక్రిమ్? వనపిట్టలా ఎప్పుడూ
 వగుతున్నట్టుగా వుండే!" — అన్నాడు.

“ఛ.... వనపిఠ్ఠేమిట్రా.... పీ ఈజ్ ఎ వెరీ ఇంటెలిజెంట్ గర్ల్....” అన్నాను.

“అబ్బో.... అప్పుడే దాన్నంతగా పొగిదేస్తున్నావు. ఏమిటి విశేషం?”

“విశేషంలేదూ.... పాడులేదూ.... పీ ఈజ్ వెరీ ఫాస్ట్ లేదీ. ఏంచెప్పినా చాలా త్వరగా అర్థం చేసుకుంటుంది.”

“అర్థం చేసుకోవటానికి కంప్లైయింట్ సెక్షన్ లో ఏమంటుంది నా బొంద.... నా సెక్షన్ కు రమ్మను. ఆమె ఇంటెలిజెన్సెంతో చూపిస్తాను....” అన్నాడు సూర్యారావు చాలా కోపంగా

నే నేమీ మాట్లాడలేదు.

“మురళీధర్.... మీ ఆవిదేమందోంది?” అన్నాడు రాజశేఖరం.

“మా ఆవిదేమిటి.... నాన్ సెన్స్.... నీ జోక్ నాకేమీ నచ్చలేదు.” అన్నాడు మురళీధర్ సీరియస్ గా....

“ఊరికెనే అన్నానులేవయ్యా.... ఎందుకంత కోవగించుకుంటావు.... మీ పెక్ష్నో ఓ అమ్మాయి జాయినయ్యిందని మీ అసలావిడకు తెలుస్తుందని భయపడిపోతున్నట్లున్నావు.”

అంతా గొల్లున నవ్వారు. మురళీధర్ రావు భార్య మురళీధర్ రావుకు వేరే ఎవరైనా అడవాళ్ళతో పరిచయమైందని తెలిస్తే తెగ గోం పెట్టేస్తుందని రాజశేఖరం ఎలా తెలుసుకున్నాడో తెలుసుకున్నాడు.

అందరూ నవ్వుటంతో మురళీధర్ రావు చాలా సిగ్గుపడిపోయాడు.

“పాపాలభైరవుడిలా నవ్వాకడివిచేరి ఈ అఫీస్ లో వర్క్ చేస్తున్నవాళ్ళ పడవు అంతా బజార్లో పడేస్తున్నావు....” అన్నాడు మురళీధర్ రావు.

“అది సరేలేగాని మీ అమ్మాయినిగూర్చి కాస్త చెబుదూ.”

“చెప్పటానికేమీ లేదు. ఆ అమ్మాయి చాలా ముఖావంగా వుందోంది. తన సనేమిటో చెప్పగానే ఆ పనిలో మునిగిపోయింది.”

“నువ్వామె అందాన్ని చూడటంలో మునిగిపోయివుంటావు. కరెక్ట్....” మళ్ళీ అంతా నవ్వారు.

“యేమైనా చాలా అదృష్టవంతుడివోయ్. మురళీ వలుగురో కల్లా కాస్త ఓడూ పొడుగూ వున్న అమ్మాయి.... మనకళ్ళకు కాస్త వనిక్కించే అమ్మాయి నీ సెక్స్ న్నోతేవచ్చింది....” అన్నాడు రాజశేఖరం.

“ఆ ముస్లిం కన్యనుగూర్చి మన టైప్స్ డామోడర్ చెప్పాలి.” మదు.

“అమ్మనాటోయ్....” ముస్లిం కన్య కాదు.... కంప! పట్టుకుంటే పడిందా!” అన్నాడు డామోడర్.

“అంతకంటే ఇంకేంకావాలి! అదృష్టవంతుడివి....” అన్నాడు రాజశేఖరం.

“నాబోంద అదృష్టంలే.... ఓక్కసారి పూడుకోకుండా ఉర్దూలో గబగబా వాగేస్తుంది.... నాకేమో ఉర్దూ నేర్పా వచ్చి చావను.... వచ్చిరాని ఉర్దూలో మాట్లాడితే ఎక్కడ నవ్వుతుందో వని భయం....”

మళ్ళీ ఆందరూ నవ్వారు.

ఆందరమూ టిఫిన్లు ముగించి, కాఫీని పేనించి ఓ గంట వ్నరపేపు హాస్కెదంచి మళ్ళీ మా మా సీట్లకు చేరుకున్నాము.

రాత్రి చాలాపేపు చైతన్యం గూర్చి ఆలోచించాను. చైతన్యం అందంగా వుంటుందా? చైతన్యం చూడగానే ‘అమ్మాయి అందంగా వుంటుందనో, లేక వికారంగా వుంటుందనో’ పెంటనే చెప్పలేం.... కొందరు ప్రీవిషయంలో అందంగావుండటమో లేక వికారంగావుండటమో, కొట్టొచ్చినట్టు కనిపిస్తుంది. కానీ కొందరి విషయంలో ఆలాగోను. ఎటూ తేల్చుకోలేక పరిస్థితి ఏర్పడుతుంది. చైతన్యం ఆకోవకు చెందిన ప్రీ అనుకుంటాను.

చైతన్యం చాలా సన్నగా వుంటుంది. ఎముకలు తప్ప ఈ అమ్మాయి శరీరంలో ఇంకేమీ లేదా అనిపిస్తుంది. అంత సన్నగా వుండటంవల్లనే చాలా చిన్నసిల్లలా కనిపిస్తుంది. ప్రాక్ వేసి హైస్కూలుకు పంపిస్తే హైస్కూల్లో చదివే అమ్మాయిలానే వుంటుంది. చైతన్యం వయస్సు ఎంతో చెప్పుటం కొంచెం కష్టమే. ఇరవై పైనే అనుకుంటాను. అయినా లార్గ్ టీన్స్ లో వున్నట్టుగా కనిపిస్తుంది.

పెరుకు తగ్గట్టుగానే చేతనయ్య మూర్తివలెనీ చేతనయ్యల
కనిపిస్తుంది, చేతనయ్యలోని చేతనయ్యమంతా ఆమె కళ్ళలో వుంది.
అంత విశాలంగా లేకపోయినా ఆ కళ్ళు ఎప్పుడూ ఒక నవీనత్వాన్ని
వెలారుస్తుంటాయి ఆమెలోని అకర్షణకు కారణం ఆకళ్ళే
ననుకుంటాను

ఒకేసారి నల్లరమ్మాయిలు మా అఫీసులో జాయిన్యైనా
నేను ఒక్క చేతనయ్యనుగూర్చే ఇంతగా ఆలోచించటానికి కారణం
విజానికి ఆ నల్లర్లో ఉమ చాలా అందంగా వుంటుంది. లేతగులాబీ
లాంటి మార్దవంతో ఎప్పుడూ విగవిగలాడుతూవుండే ఉమను
చూడగానే కాస్సేపు మన కన్నుల్ని ఆమెమీదనుంచి మళ్ళించుకో
లేకపోతాము. కాని ఉమనుగూర్చి నే నేమీ ఆలోచించటంలేదు.
ఉమలో లేని ప్రత్యేకతేదో చేతనయ్యలో వుండటమేనా కారణం?
కాదు.... చేతనయ్య మా పెక్క్స్ లో జాయిన్యైంది. ఆమె నేదో అని
ఉడికించాలని ప్రయత్నించిన నన్ను ఆమె అని ఉడికించింది. మళ్ళీ
నన్ను ఆమె నేడన్నా అనే చాన్సయ్యవ్వలేదు. అయినా ఆమెదగ్గర
కెళ్ళి ఆమెను ఆమె చెయ్యాలివ పని ఎలా చెయ్యాలి చూపిం
చాను. నా శ్రమకు తగిన ప్రతిఫలం యిస్తానంది. నా శ్రమకు తగిన
ప్రతిఫలమేమిటో చెప్పనుంది. చెప్పింది యిస్తుందా? నాలో నేను
సంతోషపడ్డాను. అప్పుడే అవమానించి, అప్పుడే అంత చనువుగా
మాట్లాడిన ఆ అమ్మాయి యెలా అర్థంచేసుకోవాలో తెల్పుకో
లేకపోయాను. అదనాళ్ళు చాలా విచిత్రంగా ప్రవర్తిస్తారంటారు.
ఇది కేనేమో

చేతనయ్య మా పెక్క్స్ లో జాయిన్ కావటం. నాతో మాటలు
పెంచుకోవటం.... అప్పుడే ఆమెమీద నా కేదో ఆధికారం యేర్పడి
వట్టుగా ఫీల్వుతున్నాను. నా చాకచాక్యమంతా ఉపయోగించి ఆమెను
ఉడికించాలని, ఏకించాలని, మాటా మాటా పెంచుకోవా...ని....
నాలో పీవేవో ఆలోచనలు, ఐడియాలు....ప్లాన్స్....

*

*

*

*

*

తెల్లారి అఫీసుకు వెళ్లే ముందు నా డ్రెస్ అలంకరణల విష
యంలో ప్రత్యేకమైన శ్రద్ధ తీసుకున్నాను. రూపంలోనూ, మాట
ల్లోనూ, చేతల్లోనూ చాలా డాషింగా కన్పించాలని నా ప్రయత్నం.

దాగుడుమూతలు

జీవితంలోని ప్రతిక్షణాన్ని ఫ్లిలింగ్గా, డిషింగ్గా, డజ్లింగ్గా గడపాలని నా ప్రయత్నం. 'దేర్ మువ్ నెవర్ ది యే థర్ ముమెంట్ ఓన్ యువర్ లైఫ్'.

నడిగ్గా 9-90 కి ఆఫీసులో అడుగుపెట్టాను.

విన్న జాయినయిన నల్గూరు ఆడపిల్లలు అప్పటికే వచ్చేసి వాళ్ళ వాళ్ళ సీట్లలో కూర్చున్నారు. వాళ్ళ తలల్లోని మల్లెపూరి మత్తు వాసనంతో ఆఫీసంతా గుబాకిస్తోంది. వాళ్ళను చూడగానే కాలేజీలో చదువుకున్న రోజులు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. "హయ్, హయ్" అంటూ ఈ వెయ్యారని అనిపించింది

"హల్లో మిస్టర్ విక్రమ్," అంది చైతన్య వన్న చూడ గానే హుషారుగా.

"హల్లో మేడమ్, అప్పుడే వచ్చేశారా?"

"మేడమ్ యేమిటి మేడమ్మలాగా.... నా పేరు మీకు తెలుసుగా? హాయిగా నా పేరుపెట్టి పరికరించొచ్చుగా?"

అనుకోకుండా ఎదురైన ఈ ప్రతిఘాతంతో షాకై పోయాను.

"అవ్ కోర్స్.... మేడమ్ అని పిలిస్తే మీకేమైనా అబ్జెక్షన్?"

"అబ్జెక్షన్ అని మెల్లగా అంటున్నారా? మేడమ్ అని మునలాళ్ళని పిలుస్తారు...." -

"ఓ, అలాగా? ఆయామ్ రియల్లీ సోరీ.... పోవీ.... మిస్" అని పిలివమంటారా?" -

"మిస్సూలేదు గిస్సూలేదు.... చక్కగా 'చైతన్య' అని పిలి వండి చాలు...." -

"మీకు మీ పేరంటే చాలా ఇష్టంలా వుందే?" -

"అవును.... ఏం? మీకేమన్నా అబ్జెక్షన్?" -

"నో నో నో.... నాకెందుకాబ్జెక్షన్?" -

వెళ్ళి నా సీట్లో కూర్చున్నా.... ఈమెతో మాట్లాడటమంటే మామూలువిషయం కాదనిపించింది

ఒక్కొక్క రేవచ్చి వాళ్ళవాళ్ళ సీట్లలో కూర్చుంటున్నారు. చైతన్య అండర్నీ పనిగట్టుకుని పరికరిస్తోంది

"హల్లో డామోడర్ గారు.... గుడ్ మార్నింగ్.... హల్లో

రాజశేఖరంగారూ.... గుడ్ మార్నింగ్.... వల్లో మాధవరావు
గారు....గుడ్ మార్నింగ్...." -

ఈమె కప్పుడే ఇంతమంది పే రెలా తెలిశాయి ? మిగతా
ముగ్గురమ్మాయిలు తరలు వచ్చకుని నాళ్ళ వనల్లో విమగ్నమై
పోయారు.

ఇవాళ అఫీసుకొచ్చిన అందరిలోనూ ఏదో మార్పు
గమనించాను. అందరూ కాస్త మంచిబట్టలు వేసుకున్నారు.
ఎప్పుడూ మాసివగడ్డంతో కన్పించే మా సూపరింటెండెంట్
మాధవరావు చాలా నున్నగా గడ్డంచేసుకుని రావటం ఎప్పుడూ
చాలా కేర్ లేట్ గా డ్రెస్ చేసుకునే రాజశేఖరం ఇవాళ శుభ్రంగా
ఇన్ షర్టు చేసుకుని రావటం నా కాళ్ళర్యాన్ని కల్గించలేదు.

"అబ్బి! ఎంతకాలానికి ఈ అఫీసులో ఇంతలైఫ్ చూస్తు
న్నాను !" అన్నాను.

"అంటే....? ఇంతకాలం ఈ అఫీసు యే చంద్రమండలం
లాగానో నిర్జీవంగా వుండేదనా మీ ఉద్దేశ్యం ?...." టకీమని
అనేసింది చైతన్య.

"అల్ మోస్ట్.... అలాగే వుండేది...." నేనూ మొండి
కేశాను. "అక్సిజన్.... నీళ్లు, విప్పులూ — ఇవికూడా వుండేవి
కాదన్నమాట !"

"ఔను !"

"ఒక్కసారి యింత నృప్తి ఎలా జరిగిందీ.... తెల్లవారే
నరికి ఇక్కడో బిల్డింగ్, ఇంతమంది వసుధులు, ఇంత లైఫ్....
ఎలా వచ్చాయంటారూ....?"

"ఇంత సింపుల్ థింగ్ మీకు తెలియకపోవటం.... చాలా
అశ్చర్యంగా వుండే ?"

"నాకు తెలుసు; కానీ.... తెలిసింది మీకు తెలుసో
తెలియదో తెలుసుకుందామని...."

"అబ్బో! ఏమో అనుకున్నాను.... నువ్వు అవులిస్తే పేగులు
రెక్కపెట్టావే ?" అన్నాడు మా సుభాషణ వింటూన్న మాధవరావు.

"పొరపాటు సార్...." అంది చైతన్య.

"ఏమిటి పొరపాటు ?" కంగారుపడ్డాడు మాధవరావు.

“అవులిస్తే పేగుల్లెక్కపెద్దా వన్నార మీరు.... కాని నాకు చదువుచెప్పిన మా వేష్టారొకాయన నా కింతకంటే పెద్ద కాంప్లి మెంటే యిచ్చారు.”

“ఏమిటది?”—

“అయిన ఏమనేవాడంటే.... “అమ్మాయి! నువ్వు అవు లించకుండానే పేగులు లెక్కపెద్దావు....” అని ఒకసారి ఏమయిందంటే.... అంటూ ఏదో చిన్న కథలాంటిది చెప్ప బోయింది చైతన్య.

“యేమండీ.... మీరింకా ఇలా ఎంతపేపు మాట్లాడబోతున్నారు ?”

ఇంకో ఐదువిషయాలూ.... ఎవీ అబ్జెక్షన్;-

“అహ.... ఏమీలేదు.... బయటికినీ లోడు అస్ట్రో బిళ్ళలు తొచ్చుకుంటామని....” అన్నాను- కసిగా, చాలా గట్టిదెప్పే కొద్దున్నావన్న కాన్ఫిడెన్స్ తో-

చైతన్య నామాట విన్నగానే గలగలా విరగబడి నవ్వింది. అదవాళ్ళు అంతపెద్దగా నవ్వుటం నే నెప్పుడూ చూశ్చేను.

“నాలాగే మీకూ ఎప్పుడూ అస్ట్రో ఆవనరంపడ్తుందన్న మాట! నాదగ్గరన్నాయి.... కావాలా?”- అంటూ అమె తన వానిటీ బాగ్ తెరచి రెండు అస్ట్రో బిళ్ళలు నావేపు విసిరేసింది.

“మీరు ఒకేసారి చాలాఉద్యోగాలు చేస్తున్నట్టున్నారే! అస్ట్రోకంపెవీవాడు మీకు నెం తెంకిస్తాడేనిటి?”- అన్నాను ఈ దెబ్బైనా తగలకపోతేందా అన్న నమ్మకంతో-

“చూశారా సూపరింటెండెంట్ గారూ....! అస్ట్రో కావా లన్నాడు.... తోటిమానవుడు తరినొప్పితో బాధపడున్నాడుకదా అన్న మానవత్వంతో నే నాయనకు అస్ట్రోబిళ్ళ రిప్లే ఆ కంపెనీ వాళ్ళు వీ కేమిస్తారని అడగతున్నాయన.... ఇదేమన్నా బాగుండా చెప్పండి?”- అంది చైతన్య చాలా సీక్రయస్ గా ఫిర్యాదుచేస్తున్నట్టు నటిస్తూ-

“మీరీద్దరూ కాన్ఫెషన్ నోరుమూసుకుంటే నాకు చాలా బాగుంటుంది.... చిన్న ఈసాటికి జాయిన్ కాలేదు.... అప్పుడే ఈ అపీనంకా వీదే అయినట్టు ఒక్కక్షణం పూయకొకుండా తెగమాట్లాడు తున్నావు! ఏమిటిటి?” అన్నాడు మాధవరావు.

“ఏంచేయ్యను చెప్పండి? నేను పుట్టినప్పుడు మానాయినమ్మ గారు నా క్కొంచెం పన ఎక్కువపోసింది....” - అంటూ చైతన్య కాప్పేపు మాట్లాడటం ఆపేసింది.

అమె మాట్లాడుతుంటేనే బావుంటుం దనిపించింది నాకు.

ఎంత స్మార్ట్ గా వుంటున్నా అమెతో మాటలతో గెలవలేక పోతున్నాను.

అమెతో మాటల్లో గెలవాంవి నాలో ఏదో వెర్రివట్టువం.... కనీసం ఒక్కసారై నా అమెతో మాటల్లో గెలవగలిగితే? -

ఉన్నట్టుండి చైతన్య పక్కుమవి వచ్చింది. పనిచేసుకుంటున్నవాళ్ళంతా అమె కేసి యేమిటన్నట్టుగా చూశారు.

“ఈ కంప్లైయింట్ చూశారా?” - అంది చైతన్య ఓ కాగితాన్ని వట్టుకుని మాధవరావుగార్ని చూసిస్తూ.

“ఏమిటది?” - అన్నాడు మాధవరావు విసుగ్గా.

“....మొన్న అనగా 21-3-76 నాడు నేను మీ ఆర్.టి.సి.

బస్సులో నెం. APZ 2083 లో (వర్కాలనుండి హనుమకొండ మధ్య వదుచు బస్సు) కొత్తవర్గిలో యెక్కి కొత్తగూడెంలో దిగితిని. ఆ బస్సుకండక్టర్ నాదగ్గర టికెట్టునిమిత్తం 40 పైసలు తీసుకునేను కాని టికెట్టు ఎంతబడిగినా యివ్వకుండెను. ఇంటి తెళ్ళాక మా అవిడకు నేనుచేసిన బిర్దుకు సంబంధించిన లెక్క అప్పచెప్పు సమయంలో 40 పైసల టికెట్టు చూపించవందున నే నా 40 పైసలను బిర్దుపెట్టి కల్లుకాగినావని నమ్మి రెండు రోజులుగా నాకు అన్నం పెట్టకుండా మాడ్చి చంపుతుండెను. కావున నాయండు దయదలచి పదరు 40 పైసల టికెట్టును ఈక్రింది ‘వత్తా’కు పార్సర్ చెయ్యగలరని కోరనై వది - రెండు రోజుల్లోగా మీరు అట్టి టికెట్టును పంపించకపోయినచో పన్ను మా అవిడ పెరోకానికి పంపించటం ఖాయం. ఇట్లు-మన్నెటోయిన చంద్రయ్య-కొత్తగూడెం - తాలూకా- వర్కాల- జిల్లా-వరంగల్....” -

చైతన్య చదవటం పూర్తిచెయ్యగానే అందరూ గొల్లువ వవ్వాడు.

“సూపర్నెంట్ గారూ.... పాపం.... ఆయన కా 40 పైసల టికెట్టు పంపించే యేర్పాటు చేస్తారా?” -

బుట్టలో పడెయ్...."

"వీళ్ళు అడవాళ్ళు కా బాబూ.... రాక్షసులు....!" అన్నాన్నేను.

"ఎవరండీ రాక్షసులు? మీ కళ్ళకు మేం రాక్షసుల్లా కనిపిస్తున్నామా? అంత రాక్షసత్వం మాలో యేం కన్పించిందండీ.... ఊరికే వాగుతున్నాననేగా మీరు నన్ను అంతమాటన్నారు, అంటే నన్నొక్కదాన్ని అసోంది.... పాపం.... మీ? తా ముగ్గురూ ఏమన్నారు? నోడ మెదపకుండా పని చేసుకుంటున్నారేగా...." అంది చైతన్య కోపంగా

"బబ్బబ్బబ్బ... రాక్షసులు అంది నిమ్మల్ని కాదు తల్లీ ఆ రెండో 40 పైసల టిక్కెట్టు చూపించనందుకు ఆ మొగ్గణ్ణి తిండికిప్పలేకుండా మార్చేస్తోందే ఆ మహాకర్మ మద్దేకించి. 'అడవాళ్ళు కాత్రా బాబూ రాక్షసులు' అన్నాను "

చైతన్య మళ్ళీ పక్కన నవ్వింది

"సారీ ష్రీకృష్ణగారూ.... మమ్మల్నే అన్నారేమోనని.... అది నరేగాని.... నేను మీకళ్ళకు తల్లి లాగ కనబడున్నానా?"

"సారీ.... గభార్ని వచ్చేసింది.... లేకపోతే మిమ్మల్ని అంత మాటని బ్రతగ్గరినా."

"ఏమిటండీ మీరు? సూరీ దారుణంగా మాట్లాడున్నారు.... మీరు ఒకవేళ అంతమాట అన్నారనుకోండి.... అంతమాత్రాన మిమ్మల్ని బకతనివ్వకుండా చంపేస్తానా? మీరు చాలా తెలివైన వారు సార్...." అంది చైతన్య నిష్ఠూరంగా.

"ఎంతుకు?"

"రాక్షసి అని అనకుండానే అనేకారు...."

"ఏమిటండీ యిది? మళ్ళీ అదేమాట! మిమ్మల్నిన్ను నేను రాక్షసి అన్నానా? వాటిట్ దిస్?"

"మిమ్మల్ని అంతమాటని బకగ్గరినా అన్నారు, అంటే దానర్థం ఏమిటి? అంతమాటంటే నేను మిమ్మల్ని చంపేస్తాననేగా? కోటిమానవుణ్ణి చంపేసేవాళ్ళని ఏమంటామో రాక్షసులనేగా?"

"మీ లాజిక్ తో నా బుర్రపేదెక్కి పోతోంది.... కాసిని

మంచివీళ్ళు తాగొస్తామ...." అంటూ నా సీట్లోంచి లేవబోయాను.

"ఉండండుండండి.... కూజా నా పక్కనే వుంది.... మంచి వీళ్ళు నేను తెచ్చిస్తా నుండండి...."

చైతన్య లేచి గ్లాసునిండా చల్లని వీళ్ళు తెచ్చి నా కిచ్చింది.

అమె నన్ను అంతగా ఉడికించినా అమెచేతి మంచివీళ్ళు తాగటం నాకు హాయిగానే వుంది.

"నాకు ఇలా నా ఫ్రెండ్స్ కి మంచివీళ్ళు తాగించటమంటే చాలా ఇష్టమండీ...." అంది చైతన్య చిలిపిగా నవ్వుతూ.

"ఎలాగైతేనేం.... నన్నుకూడా మీ ఫ్రెండ్స్ లిస్టులోకి ఎక్కించేశా రన్నమాట : థ్యాంక్స్."

"ఎప్పుడో ఎక్కించేశాను. నిన్న మిమ్మల్ని చూడగానే మిమ్మల్ని నా ఫ్రెండ్స్ లిస్టులో కెక్కించేశాను."

"ఎమిటి : నేను మీకళ్ళకు అంత అమాయకంగా కన్పించానా ?"

"సురభంగా మంచివీళ్ళు తాగించటానికిక్కడొకడున్నాడని" చైతన్య మళ్ళీ హాయిగా నవ్వింది.

"ఎప్పుడూ మీరే మంచివీళ్ళు తాగిస్తా రనుకోకండి. ఎంత అమాయకుడైనా నేనుకూడా మీకు మంచివీళ్ళు తాగించే రోజు వస్తుంది."

"తప్పకుండావస్తుంది. మంచివీళ్ళు "తాగించటమే" కాదండీ. "తాగటం"కూడా నా కిష్టమే.... అండులో మీ చేత తాగటం మరి యిష్టం....."

"ఎందుకు ?"

"ప్రతిదానికి చంటిపిల్లాడిలా 'ఎందుకూ' అని అడక్కుడదు.... అదంతే!"—

"ఈజిట్ ?" - అన్నాను ఆశ్చర్యంగా. నన్నామె చంటి పిల్లాడనటం ఎందుకో నా గుండెనికి చక్కిరిగింత పెట్టినట్టుగా ప్రియ్యాను.

—లంచ్ టైమ్లో చైతన్య నా సీటుదగ్గరకొచ్చి "టీ తాగుదాం.... వస్తారా ?" - అంది.

"మంచివీళ్ళేకాదు. మీరు టీకూడా తాగిస్తా రన్నమాట, ఎక్కడకెడదామంటారు ?"—

ఎక్కడ కిమిటి కి క్యంటీన్ కు ? —

“క్యంటీన్ కా....? మీ యింటికి రమ్మంటారేమోనని అశించాను....” —

“మీరు గొప్ప ఆకాడీవుల్లా వున్నారే.... మా ఇంటిక్కుడా పిలుస్తాను.... ప్రస్తుతానికి క్యంటీన్ కెళదా పదండి....” —
నేను లేచి ఆమెవెంట వెళ్ళాను.

క్యంటీన్ కెళ్ళి చె తన్యపక్కనే కూర్చుని టీ తాగటం చాలా హాయిగా వుంది. అందరూ మమ్మల్నే చూస్తున్నారట. చె తన్య ఒక్కక్షణం వూరుకోకుండా ఏదోమాట్లాడుతూనేవుంది నాపక్కనే కూర్చుని, నామీదకుజరుగుతూ ఫ్రీగా, యేసంకోచం లేకుండా మాట్లాడేస్తూంటే నాకు కొంచెం భయంగా, ఎంతో డ్రిల్లింగా, ఎంతో కొత్తగా వుంది.

“ఏమింది.... విక్రమ్గారూ! మీ మగవాళ్ళకేమైనా బుద్ధుందా?” —

“ఎందుకు?” —

“ఎందుకేమిటి? నేను మీతో ఇలా దగ్గరగా కూర్చుని టీ తాగటాన్ని మీవాళ్ళంతా చూడండి.... ఎలా మోఖాజ వేళ్ళదేసుకువి.... వల్లెటూరిజనంలా చూస్తున్నారో....” —

“అది వాళ్ళ తప్పుకాదు....”

“అయితే.... వాతప్పా? ఇలా మీవక్కన కూర్చుని టీ తాగటం నా తప్పే అంటారేమో....”

“ఊహా.... అనను.... కాని మావాళ్ళు అలా మనకేసి మోహాలు వేళ్ళదేసుకుని చూడటానికి కారణం మీ ఆడవాళ్ళే నంటాను!” —

“ఎందుకు ?” —

“మీలాగా ఇలా ఫ్రీగా తమ కాలిగ్నోలో మాట్లాడే ఆడవాళ్ళు ఎందరంటారు చెప్పండి.... మగవాళ్ళు మనకేసి చూస్తేనే మైలపడిపోతాం అన్నట్టు ప్రవర్తిస్తారు మీ ఆడవాళ్ళు.... తున్నవాళ్ళలాగా పరదా కేసుకోరుకావీ.... పరదాలో వున్న ప్రింకంటే అధ్యాన్నంగా ప్రవర్తిస్తారు. ఒకరికొకరు అలోచిస్తే ఆ పరదా వేసుకన్నవాళ్ళే నయమనిస్తారు.... మీ విగతా మగ్గు

రాదపిల్లల్ని చూడండి.... మీలాగా అందరితో ప్రేమ మాట్లాడు
తున్నారా? మీలాగ ఇలా అందరితో కూర్చుని టీ తాగుతాన్నారా?
మగవాళ్ళ మధ్య కూర్చుని కాలేజీలో చదువుకోవచ్చు.... ఉద్యోగాలు
చెయ్యొచ్చు.... కాని వాళ్ళతో మాట్లాడగూడదు ప్రతివోట పెషల్
ట్రీట్ మెంటు కావాలి.... హోటళ్ళలో సెవరేట్ రూమ్స్.... సివి
మాల్లో సెవరేట్ సీట్స్.... ఇస్కూల్లో రిజక్యూడ్ సీట్స్.... కనీసం
మీకు పనిచేసే అఫీసు క్యాంటీన్లో కూడా తన కాలీగ్సుని కంవ
గూడదు ... అక్కడ ఓ సరదా అద్దం పెట్టుకుని కూర్చోవాలి —
మీ ఆదవాళ్ళు ఈ ట్యుటీయల్ సెంచరీలో జీవించటంలేదు.... మధ్య
యుగంలో జీవిస్తున్నారు....” —

— చైతన్యను ఉడికించాలని చాలా ఘాటుగానే అన్నాను.

చైతన్యం నేను ఉపాసనదావికంటే ఎక్కువ కోపమే

వచ్చేసింది.

“మీ ఆదవాళ్ళు ఈ ట్యుటీయల్ సెంచరీలో జీవించటం
లేదు.... ఎక్కడో మధ్యయుగంలో జీవిస్తున్నారు....” వెక్కిరిస్తు
న్నట్టుగా అంది చైతన్య.

“గాడిదగుడ్డు జీవిస్తున్నారు.... అలా ఈ దేశంలో ఆదవా

ళ్ళెప్పుడన్నా జీవించారా? మీరు వాళ్ళని జీవించనిచ్చారా? వాళ్ళని
మీ కాళ్ళకింద నలిపివెయ్యలేమా.... వాళ్ళ నెప్పుడైనా ఎదగ
నిచ్చారా? ఇల్ల నే జైల్లో పెట్టి వాళ్ళను బానిసంకన్నా హీనంగా
చూశ్శేదూ.... ఆదవాళ్ళని అణచివెయ్యడానికి ఈ దేశంలో ఎన్ని
కారనాలు.... ఎన్ని మనుష్యులు.... ఎన్ని సాంప్రదాయాలు....
ఎన్ని సామెతలు.... ఎన్ని కొవ్వలు, ఎన్ని పురాణాలు.... ఎన్ని
వీరులు.... ఎన్ని వ్యాఖ్యానాలు.... మధ్యయుగంలో జీవించక యేం
చేస్తాం? వాళ్ళ నెప్పుడైనా మీకోపాటు ఈ ట్యుటీయల్ సెంచరీ
లోకి తీసుకొచ్చే ప్రయత్నం చేశారా? అసలు శ్రీ నెప్పుడైనా ఓ
మనిషిలా చూశారా? శ్రీకూడా మనస్సుంటుంది.... పెంటిమెంట్స్
వుంటాయి. వీక్ నె సెస్ వుంటాయని అంగీకరిస్తారా? శ్రీ ఏంచేసినా
మీకు చిత్రంగానే కన్పిస్తుంది.... వెంటనే కామె.ట్స్.... వ్యాఖ్యా
నాలు.... సిద్ధాంతాలు.... సామెతలు.... కథలు.... ప్రపంచంలో
మోస్ట్ రప్రెజెంట్లెస్ ఎవరూ అంటే శ్రీ రంటాను....”

“వ న్నడిగితే. అవి అడవి మర్చిపోయినట్టున్నారు....”

“న న్నడిగినా, అడక్కపోయినా అదేమాట అంటాను....
నాకేమీ భయంలేదు....”

“యేమండీ....కాసిని మంచినికూ తాగుతారా?”

“అక్కర్లేదు....టీ తాగుతాను....”

“మీకు మంచినికూ తాగించే ఛాన్స్ పోగొట్టారు?”

“అంత సులభంగా తాగుతా ననుకున్నారా?”

“మీ కోవం చల్లారేటప్పటికి టీ కూడా చప్పగా చల్లాపోయి
మంచినికూలాగే తయారయ్యింది....మరో టీకి అర్థరిమ్మంటాగా?”

“మీకేం ఎన్ని టీలైనా అర్థరిస్తారు.... దిక్ పేచేసేదాన్ని
నేను.... నాకు చల్లారిన టీ అంటేనే యిష్టం....”

చైతన్య టీ సిప్ చేయటం మొదలెట్టింది. నేను సిగరెట్
వెలిగించుకుంటూ “ఎనీ అబ్జెక్షన్?” అన్నాను

“నో అబ్జెక్షన్....”

“మీకు చల్లారిన టీ అంటే యిష్టమంటే నమ్మలేన
పోతున్నాను....”

“ఎందుకూ?”

“ఎప్పుడూ వేడివేడిగా వుండే మీకు....”

“ఎప్పుడూ వేడిగా వుంటానా? చ! నా తెనరేచర్
నార్మల్ కంటే కొంచెం తక్కువగానే వుంటుందంటారు మా డాక్టర్.
కావాలంటే చూడండి....” - చైతన్య తన చేతిని నా చేతికి అనిం
చింది. ఆమె స్పర్శ నాలోకి విద్యుత్తుని పంపించింది

“నాకు చల్ల టీ టీ అంటే ఎండ్లెస్ మో చెప్పమంటారా?”

“చెప్పండి....”

“వేడి టీ అయితే అది మనల్ని కంఫర్ట్ చేస్తుంది....
చల్ల టీ టీ - దాన్ని మనం కంఫర్ట్ చెయ్యచ్చు.... మనంచెప్పి
నట్టు వింటుంది....” - అంటూ గొల్లన నవ్వింది చైతన్య. “అలా
కూడా నవ్వాను,

“ప్రతిదాన్ని మీరే కంఫర్ట్ చెయ్యాలని ప్రయత్నిస్తారన్న
మాట....”

“అలా అనేకంటే నన్ను వేరేవాళ్లు కంఫర్ట్ చెయ్యటం

నా కిష్టం వుండదు అంటే వాస్తవానికి దగ్గరగా ఒకటూ....

“అలాగా, మీరు కథలు, నవలలు, కవితలు తెగ చదివేస్తారేమిటి?”

“చదవటమే కాదు.... రాపేస్తుంటానుకూడా....” -

“అలాగా.... అయితే మీరు రచయితలు లెప్పమాట.... మీ రచనలు....” -

“ఏ యే ప్రతికల్లో వచ్చాయి.... తెలుగుప్రతికల్లో కింకా అంత అదృష్టం వట్టలేదులేండి.... అలా అనేకంటే తెలుగుప్రతికల్లో వచ్చేంత వవకటారు రచనల స్థాయికి నా రచన లింకా దిగజారిపోలేదు అనటం వాస్తవానికి దగ్గరగా వుంటుందనుకుంటాను....” -

త్వరలో అది జరుగుతుందంటారా? -

“ఏది?” -

“దిగజారిపోవటం.... తెలుగుప్రతికల్లో వచ్చే రచనల స్థాయికి మీ రచనలుకూడా....” -

“అది ఈ జన్మలో జరగదు.... నా రచనలు వర్లీష్ కావాలంటే నేనే ప్రతికల్ పెట్టాలి....” -

“దాన్ని మీరే చదువుకోవాలేమో?” -

“మీలాంటి చాలామంది చదువుకారు....” -

“తెలుగుపాఠకులు అంతగా దిగజారిపోయా రంటారా?”

“పొరపాటు, మీకు మీ అభిప్రాయా న్నెలా వ్యక్తం చెయ్యాలో తెలిలేదు....”

“ఎందుకు?” -

“తెలుగుపాఠకులు అంతగా ఎదిగారంటారా? అని అడగడంబుకున్నారు మీరు....”

“నేను అలా అడగడంబుకున్నానని మీ తెలుసుకును?”

“మన సంభాషణ సీక్వెన్స్ పాలో అవుతే.... మీరు

అలాగే అడగలి: సీక్వెన్స్ మర్చిపోయి పప్పులో కాలేళారు.... బ్రతుకుంది. అంతా వెళ్ళిపోయాడు. క్యాంటీన్ లో మనమే మిగిలాం. లేవండి....”

“బిల్లు నేను చెల్లిస్తాను....”

“గాడిదగుడ్డు.... నేనే చెల్లిస్తాను....”

“అయ్యో అయ్యో అయ్యో!”

“ఎందుకు తీసుకోదు?”

“గాడిదగడ్డు వా దేవుచేసుకుంటాడండీ....”

చైతన్య ఆ క్యాంటీన్ కప్పు ఎగిరిపోయేలా గొల్లున నవ్వింది.

“గుడ్ జోక్!”

“థాంక్యూ!”

కౌంటర్ దగ్గరకు నేనే మొదట వెళ్ళి జేబులోనుండి చిల్లర పడేశాను.

ఆ చిల్లరంతా తీసి నా జేబులో వేసి తన వానిటీ బ్యాగ్ లోంచి ఒక రూపాయి తీసి హోటల్ వాడి కిచ్చింది చైతన్య.

“టీకీ రమ్మని పిలిచింది నేను కాబట్టి బిల్ నేనే ఇస్తాను. దట్స్ మై ప్రిన్స్ పుల్.... ఇక్కడ కూడా మీ పురుషాధిక్యత చూపించకండి.”

“ఇందులో పురుషాధిక్యత యేముందో నా కర్థంకాలేదు.”

“ఓ అమ్మాయి, అబ్బాయి హోటల్ కెళ్తే అబ్బాయి తప్పనిసరిగా బిల్ చెల్లించాలన్న సాంప్రదాయమొకటి ఏర్పడిందిగా మనకు? అలాంటి సాంప్రదాయం ఏర్పడటానికి కారణం శ్రీ నేదో పాత్ర నైట్ చేస్తున్నట్టుగా కవిస్తూ పురుషాధిక్యతను చాటటంకోసం కాదా?”

“అయితే ఇప్పట్నుంచి మనం ఎప్పుడు క్యాంటీన్ కెళ్ళినా మీరే బిల్లు చెల్లించండి.... ఐ హావ్ నో అబ్జెక్షన్.”

“బిల్.... ఐ హావ్ నో అబ్జెక్షన్.... బిల్లు చెల్లించటం అన్నది రెసిట్రాంట్ లోగా జరగాలి. ప్రతివారీ నేనే చెల్లిస్తానని నే ననేదో నేను ఇన్ వెల్ట్ చేశాను కాబట్టి నేను చెల్లిస్తానన్నాను. దట్సార్!”

ఆఫీసులో తెళ్ళి మా స్టేట్ లో కూర్చున్నాము.

ఇంత పేపు చైతన్యతో జరిగిన సంభాషణ నా చెవుల్లో గింగురు మంటోంది. చెత్త ఫైర్స్ మీదకు నా దృష్టి వెళ్ళటంలేదు, చైతన్య క్యాంటీన్ నుండి రాగానే ఫైర్ లో ఊపిరిపోయింది, ఏదో రాస్తోంది ఒకటి రెండు సార్లు మధవరావు దగ్గర తెళ్ళి యేదో అడిగింది. అతడేదో చెప్పాడు. వళ్ళివచ్చి తన స్టేట్ లో కూర్చుంది.

నా బుర్రంతా వేడిగా వుంది చాలా సిగరెట్లు తగలేశాను.

రాసిందే రెండు మూడు సార్లు రాశాను. కొద్దేకాను. టీ తాగుదాం
రమ్మని రాజశేఖరం వస్తే వాడితో వెళ్తే వా దో అరగంటసేపు
టోర్ చేశాడు. చై తనకునుగూర్చి అడిగాడు 'టికి తను పిల్చిందా,
శువు పిల్చావా?' అని అడిగాడు. తనే పిల్చిందంటే నోరు తెరి
చాడు. యేం మాట్లాడుకున్నారో చెప్పమంటాడు. ఏమీ లేదంటే
నమ్మడు. రాజశేఖరంలాగే చాలామంది ఆరోజు నన్ను ఆ ప్రశ్న
అడిగాను. అందరికీ జవాబులు చెప్పలేక వచ్చాను.

నరిగ్గా ఐదుగంటలకు చై తనకు తనసీట్లోంచిలేచి వెళ్ళటా
నికి రెడీ అయ్యింది.

"యేమమ్మా అప్పుడే వెళ్ళిపోతున్నావా?"

"ఔనండీ.... బైమయిపోయిందిగా.... ఆఫీసు 9.30 నుండి
4 వర కన్నారే విత్ వనవర్ లంచ్ బ్రేక్...."

"అది విజమేనమ్మా.... ఐదైనా మేమందరమూ ఆఫీసుతో
వుండటంలేదూ...."

"దియటి ప్రవంచంతో మీ కేమీ పనిలేదుకాబట్టి వుంటు
న్నారేమో.... నాకు చాలా పనుంది.... వెళ్ళొస్తాను...."

"ఆఫీసర్ పిలుస్తాడు. శువు డిల్ చేస్తున్న పైల్ కావా
లంటాడు.... నువ్వు వెళ్ళిపోయావంటే ఎందుకు వెళ్ళనిచ్చావని
నామీద అడస్తాడు.... వేరేవళ్ళూ తా చచ్చినట్టు గంగారి తర్వాత
కూడా వుండటంలేదూ?"

"సూపర్నెంటుగారూ, వేరేవాళ్ళు చచ్చినట్టున్నారన్నారు....
చచ్చినట్టు వుండటం నాకు చేతకాదు.... బ్రతికున్నన్నళ్ళూ
బ్రతికినట్టుగా వుండటమే నా కలవాటు.... ఐదింటితర్వాత యే
ఆఫీసర్ నన్ను పిలిచాడు.... ఒకవేళ పిలిస్తే, చెప్పండి.... రేపు
నేనే వెళ్ళి ఆఫీసర్ గారికో మాట్లాడాను. నాలుగుతర్వాత ఒక్క
క్షణంకూడా నేను ఆఫీసులో వుండను."

"అ.... అ.... ఇలా అయితే నువ్వు ఉద్యోగం చేసినట్టే."

"భేషుగ్గా చేస్తాను.... మీరలాగే చూస్తుండండి.... త్వరలోనే
ప్రమోషన్ కూడా తెచ్చుకుంటాను.... నా ఉద్యోగాన్నిగూర్చి
మీదేమీ అనవసరంగా వ్రీ ఆవకండి.... వస్తాను నర్.... వస్తాను
విక్రమ్ గారూ."

చైతన్య వెళ్ళిపోయింది.

"పిల్లకాదురా బాబూ పిడుగు!" అన్నాడు మాధవరావు కసిగా తనముందున్న కాలింగ్ బెడ్ కొద్దూ.

పూను వచ్చి నిశ్చంగానే కాసిని మంచివీళ్ళు తెచ్చిపెట్టా అన్నాడు. నేను నవ్వుతూ సిగరెట్ వెలిగించుకున్నాను.

అఫీసులో అందరూ చైతన్యను గూర్చే మాట్లాడుకోవటం మొదలుపెట్టారు.

అమె తల్లిదండ్రులెవరు? ఎక్కడ ఉట్టింది? ఎక్కడ పెరిగింది? వీం చదివింది? మొదలైన వివరాలన్నీ పేకరించారు.

వాళ్ళనాళ్ళ అవూళ్ళోనే పెద్ద అఫీసర్ అని తెలిసింది.... వాళ్ళ నేనోవ్ ప్లేస్ యెక్కడో గుంటూరుజిల్లాలో వుంటుందిట. కానీ వాళ్ళనాళ్ళ ఇరవైయేళ్ళుగా తెలంగాణా పొంతంలోనే ఉద్యోగం చేస్తుండటంవల్ల చైతన్య తెలంగాణాలోనే ఉట్టిపెరిగింది - ఇక్కడే జీడువుతుంది. బి.ఎస్.సి. సెకండ్ క్లాసులో ప్యాసైనా ఎం.ఎస్.సి. చతువదంతోనం సింగపైన్స్ పరీక్షలానే సీటు రాకపోవటంవల్ల ఈ ఉద్యోగం అమె తేవడం ఉబుసుపోకకుమాత్రమే చేస్తోందిట. విషయంలోనైనా తిజ్రె నచేసి వెళ్ళిపోవచ్చుట.

"ఇలాంటివాళ్ళు ఉద్యోగంలేదుకు చెయ్యాలి? ఏపేసవాడి తైనా ఈ ఉద్యోగం నచ్చుచుండేదిగా? వాడు బ్రతికిపోయేవాడుగా? అబ్బ చర్చ మా అఫీసులో మరోసారి వచ్చింది.

"ఈమె ఈ ఉద్యోగానికి రానంతమాత్రాన ఈ ఉద్యోగం ఎవడైనా పేదవాడితే వెళ్ళేదన్న వమ్మకేమేముంది? ఎవదో బాగా వున్నవాడి కొడుక్కే వెళ్ళదన్న గ్యాంగ్ లీ ఏముంది?" అని నేను వాదించాను.

బేనెప్పుడు చైతన్య వక్షమే మాట్లాడానని నాకు అమెకు మధ్య "ఎవో వుందని మావాళ్ళు చెప్పుకోవడం ప్రారంభించారు.

త్రీకి పురుషుడికి ఈ 'ఎవో వుండటాన్ని' గూర్చిన ఉహనాలు ఈ దేవో ఉత్కంఠ ముఖంగా ప్రారంభమవుతాయి.

ఓ అబ్బాయి, అమ్మాయి కాస్తక్లోజ్ గా తిగినుతమాత్రాన కాస్త స్వేచ్ఛగా మాట్లాడుకున్నంత మాత్రాన ఇద్దరి మధ్య 'ఎవో

వున్నట్లేనా ; అనగా ఆ 'యేదో' అంటే ఏమిదో యేదో అరిక
 లైంగికమీక నందింధమనే మన వాళ్ళ వుద్దేశ్యం.... ఓ త్రీ పురు
 ముల్గిమధ్య లైంగికమైన నందింధమన్న మరో పందింధం
 వుండటానికి పీల్చేదని మనవాళ్ళకొక గట్టనమ్మకం. ఇద్దరు త్రీ
 పురుషులు చనువుగా మాట్లాడుకున్నారంటే ఆ రాత్రి వాళ్ళిద్దరూ
 ఒకవక్కలో పడుకున్నారనే మనవాళ్ళు ఊహిస్తారు. అలా ఊహి
 చటంలో, అలా ఆలోచించటంలో, వాళ్ళు ఊహించినవాన్ని నలు
 గుర్లో ప్రచారం చెయ్యటంలో వాళ్ళ మోటివ్స్ ఏమిటో ఎవరైతే
 చెయ్యటానికి ప్రయత్నించాను. ఇండుకు చాలావరకు మన వివాహ
 వ్యవస్థే కారణమనుకుంటాను. ప్రతి పురుషుడికీ తన భార్యతో
 చాలా క్వరలోనే మొహం మెత్తిపోతుంది. త్రీని గూర్చి తను
 ఊహించుకున్నంత మధుర సుఖలేవీ తన భార్యద్వారా పొందలేక
 పోయానన్న అనంత్య పి వాడిలో ప్రారంభమవుతుంది. జీవితం
 చాలా డర్గా, చచ్చగా మారిపోయినట్టు విపిస్తుంది. ఆ రాతీన్లోంచి
 దియబడారనుకుంటారు. పీవిమాలు చూస్తాడు - త్రీ పురుషుల
 మధ్య ఏర్పడే ప్రేమనుగూర్చి పినిమాల్లో ఎంతో మధురంగా
 నువోజ్జంగా చూపిస్తాడు. అలాంటిదేదీ తన జీవితంలో జరగదు.
 అలా అని వివాహ వ్యవస్థను చేపట్టుకుని దియబడలేదు.
 భార్య పిల్లలు. న. సారూ ఇచ్చి పాడిమెక టట్టూ గుడిబండల్లా
 తయారవుతాయి. వాడు యౌవనంలో జీవితాన్నిగూర్చి కన్నకంటిన్నీ
 వాడి హృదయంతరాళంలో ఎక్కడో జరిగిమరిగి వుంటాయి వాటిని
 తీర్చుకునే మార్గంలేవు. తీవ్రమైన అనంత్య పితో ఓ ప్రస్టేబెడ్
 లైవ్ గడుపుతున్న ఇలాంటివాళ్ళకు ఎవరో యిద్దరు త్రీ పురుషులు
 పెళ్ళి చేసుకోకుండానే చనువుగా వుంటున్నారని తెలిసినప్పుడు
 యేదో భయంకరమైన అన్యాయం జరిగిపోతున్నట్టు అవిస్తుంది.
 ఇండుకు ప్రధానమైన కారణం - జెరిసీ - ఈర్వ్య ; కాను పొంద
 లేకపోయిన సుఖాన్ని వాళ్ళు పొందుకున్నారన్న కడుపుమంట.
 అందుకే ఏమాతంలో ఇద్దరు త్రీ పురుషుల మధ్య ఏర్పడే 'సోకాల్ట్'
 అక్రమనందింధాపికంత ప్రాధాన్యత - కాను పొందలేకపోయిన
 సుఖాన్ని వేరేవాళ్ళు పొందటానికి వీల్లేదు కాను కిరం చేసుకో
 లేకపోయిన కలల్ని వేరేవాడు నిజం చేసుకోవటానికి వీల్లేదు.

కామం ది క్షయింపక ఎప్పుడైనా ఆ అక్రమసంబంధాన్ని నలుగుర్నో ప్రచారణచేసి వాళ్ళను అవమానించాలి. శిక్షించాలి. నీలువ వెయ్యారి. వాళ్ళకలా ఏకపి చక్కతో సమాజావకేదో తప్పి.... తమకంటే ఉన్నంగా, ఉన్నకంగా జీవించబోయిన వాళ్ళకు తగినకాస్తీ చేకామని.... ఈ సామాజిక నీతి యేనాటికైనా మారకుండా: 4

నన్ను మరో సందేశం బాధించసాగింది—

సెక్స్ తో విమిత్తం లేకుండా ఇద్దరు స్త్రీ పురుషుల మధ్య విజయవంతమైన స్నేహం సాధ్యమవుతుందా? ఇద్దరు పురుషులు స్నేహంగా వున్నట్టే ఇద్దరు స్త్రీ పురుషులు వాళ్ళ శరీరాలు కలసుకోకుండా— స్నేహంగా వుండగలుగరా?

నేను చైతన్యమగుర్చి ఇంతగా ఆలోచించడానికి కారణం ఏమిటి? ఆమెతో మాట్లాడినంతవేపు— మాట్లాడటంకాదు— మాటలతో పోట్లాడటం— ఎంతో హాయిగా, ఎంతో రిలీఫ్ గా పీల్ కావడానికి కారణం ఏమిటి? ఆమెను శారీరకంగా అనుభవించాలన్న దింజు మైనకోరికేదో నాలో నాకు తెలియకుండానే— ప్రాచీన్ అనే 'సుప్రచైతన్యం'లో దాగివుందా? స్త్రీ పురుషుల మధ్య వందలదాని ప్రయత్నంగా సెక్స్ ను ఆధారంచేసుకునే ఏర్పాదకాయంటాడు ప్రాచీన్. ఇది ఎంతవరకు విజయవంతమవుతుందో నేను శారీరకంగా అనుభవించలేనవి తెల్సినప్పుడు ఆమెతో నేను మామూలుగా స్నేహం చెయ్యలేనా? అక్షణమే అమెను నేను ద్వేషించడం ప్రాశంభ్యమవుతుందా? ఇప్పటివరకు చైతన్యకో నాకున్న వందలదాన్ని నమీక్షించుకుంటే నాకొకటే స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.... ఆమెవల్ల నాకేదో రైంగిక్ మైన అకర్షణ యేర్పడినట్లు నాకెప్పుడూ అవ్పించలేదు— ఆమె పెద్ద అందగత్తెకాదు ఎంతో అందంగావుండే ఉమ ఎవరితోనూ మాట్లాడడకాబట్టి ఆమెను గూర్చి నే నెప్పుడూ ఆలోచించలేదు— చైతన్యలో కప్పించే ఆ ఆరోగిన్స్— ఆ గర్వాన్ని చూస్తే నాకు వక్కు మండుతుంది, నా అంత తెలివైనవాళ్ళు లేరన్న భావాన్ని ఆమె తన ప్రతి మాటలోనూ, ప్రతి చేష్టలోనూ చూపుతుంది— ఆ గర్వాన్ని అణచివేసి మహ్య మామూలు అక్షదానివే అవి ఊహించుకుంటున్న కోరిక నాలో రోజు రోజుకూ దింపడం సాగింది— చైతన్యమే ఏడిచిందా? 'నాలో ప్రత్యేకతేమీ లేదు—

నేనూ మామూలు ఆడదానన్నే' అవి గిరిమిలలు. కానీ
చెయ్యారి.... అంతకంటే అమెనుంది నే నశిస్తున్న దేమీలేడు-
నాలో ఇలాంటికోరిక కల్గటానికి నాలోని 'ముగబుద్ధి' కారణం
కావచ్చు. 'పురుషాధిక్యత' అన్న తరతరాల ఈదేశపు సాంప్ర-
దాయం కావచ్చు.... యేనున్నాకావచ్చు.... ఐ దోంట్ కేర్కానీ
.... చైతన్యను ఏదిఏంచాలి.... కానీ ఎలా....?

* * *

నెలరోజులు గడిచిపోయాయి. మధ్యలో చాలాసార్లు
చైతన్యను నేను టీకి ఇన్వైట్ చేశాను చైతన్య వచ్చు ఇన్వైట్
చేసింది. చైతన్య వాకోనే కాదు. ఆఫీసులో అందరితోను ఫ్రీగా
మాట్లాడేస్తోంది. జోక్స్ చేసింది - నవ్వింది నవ్వింది.

చాలాసార్లు నేను చైతన్యతో మాటల్లో గెలిచే ప్రయత్నం
చేశాను కావాలని "ఆగబుద్ధి" ఎలాంటిదోనప్పి అమెను ఉడికించే
ప్రయత్నం చేసేవాణ్ణి. చాలా క్వరలోనే చైతన్యను ఉడికించా-
లంటే యేం చెయ్యాలి తెచ్చుకున్నాను. అడవళ్ళను, వాళ్ళ
మొంటాల్నిటిని ఘాటుగా విడదీసేవాను. అ.తే : చైతన్య రెన్ని
పోతుంది. అమెనలారెన్నగొట్టడం నాకు నవదాగా మారిపోయింది.

ఒకరోజు ఓ విక్టర్ కెళ్ళాను. ఆదే విక్టర్ తు చైతన్య
కూడా వచ్చింది.

"ఒక్కరే వచ్చారేమిటి?" అన్నాను చైతన్యను చూడగానే

"లేదు.... ఫ్రెండ్స్ వున్నారు. మీరూ...."

"నాకూ ఫ్రెండ్స్ వున్నారేండి. సివిల్ మా చూట్టావికొచ్చిన

వాళ్ళంతా వా ఫ్రెండ్స్...."

"మీ హృదయం చాలా వికారమైనదిలాగుండే?"

"థ్యాంక్స్...."

"మీకు కంపెనీ లేకపోతే మా దగ్గర కూర్చోవచ్చు.... ఎవీ

అబ్జెక్షన్ ?"

"ఎస్.... మేనీ అబ్జెక్షన్స్ ?"

"వాటర్ దే?"

"అంతమంది ఆడపిల్లలమధ్య ఓ మగాడుంటే మీరు వాణ్ణి

విరక్తపిస్తారా ?"

బావాదు యోగి మోహిణిటి,

“ఎందుకూ ?”

“అడవాళ్ళు మగవాళ్ళు అన్నదృష్టికో తప్ప అందరం మనసు.... ప్రిహితం అన్నదృష్టికో చూడటం మీ మగవాళ్ళు తెప్పుడనివద్దుది.”

“మీ అడవాళ్ళు కలవడిందా ?”

“మీకంటే చాలావయం”-

“అలా అయితే మీరు ప్రతిసారి మగవాళ్ళను వెనకేటి చేసి దుయ్యబిత్తారెడకని ? మగవాళ్ళను మీరెప్పుడై నా మనసుల్లా చూశారా ?

“నేను దుయ్యబిత్తేరి మగవాళ్ళనుకాదు.... మగవాళ్ళనువస్తా త్యాన్ని.... ఈమగవాళ్ళు కల్పించినకరతలం సాప్రదాయాన్ని.... ప్రీతి ఓసెక్స్ అద్దెక్కులా కడండా నామూలు హ్యూమన్ బీయింగ్గా చూడలేని మగవాళ్ళు బలహీనతని....”-

“పురుషుణ్ణి మీరమ్మాతం ఓ హ్యూమన్ బీయింగ్గా చూస్తున్నారేమిటి ? తనకు చీరలా మగలు తెచ్చిపెట్టే ఓ సాధనంగా, ఓ యంత్రంగా మూతమే ప్రీ పురుషుణ్ణి చూస్తుంది.... ననుజులో తన కోరిక రక్షణను, తనకో స్థానాన్ని కల్పించిపెట్టేందుకే ప్రీ పురుషుణ్ణి వాడుకుంటుంది తన అకర్మణ్యం, తన అయుజ్యం, వాటిమీదకు వర్తించుంది.... నిజం చెప్పాలంటే పురుషుడు కాదు ప్రీతి దానిననుజుచేసింది.... ప్రీయే పురుషుణ్ణి దానిననుజుచేస్తోంది.... ఇల్లు న. సాహం, విల్లయ - వీళ్ళకు ఉడిగం చెయ్యటానికే పురుషునికి జీవితమంతా గడిచిపోతోంది - వీటి అవసరం పురుషుడికంటే ప్రీతే ఎక్కువగా వుంటుంది - పురుషుడు వ్యవహరించి.... కాని వాడు ఓప్రీతి వీక్షణంలో తాళకట్టాదో ఆ ఉజ్జంలోనే వాడి వ్యవహరించుకుంటున్నాడో.... జీవితమంతా ఆ తాళకట్టే నాడకు, అమె తనదోయే విల్లయకు, అమె వందదోయే ఇంటికి చాకిరి చేయటంతోనే వాడికి నరికిపోతుంది.... వాడు రెక్కలువిరుచుకుని నుపాదించే నుపాదనంతా అమెకోసం, అమె విల్లయకోసం, అద్దెపెట్టాడు.... మ్యాన్ ఈజ్ రిజుల్ స్లేవ్ అఫ్ ది పురుషన్.... యా రింట్ దిస్టెంట్ దిస్టెంట్.”

“ఐవిర్ దెపిసిటి దీనె దట్ బట్ యిప్పుడొకాడు....

విక్టర్ స్టార్ కబోతోసి.... మా ఫ్రెండ్స్ విజస్తున్నారు....
వస్తాను....” - అంటూ చైతన్య వెళ్ళిపోయింది.

నాటి నేను పట్టుకున్నాను.... చైతన్య ఆ సినిమా చూడదు-

నే నన్ను మాటల్ని గూర్చే ఆలోచిస్తూంటుంది రేపు నాకో పోల్లాడ
టానికి పూటైన మాటలనే ఆయదార్చి మాత్రతూషంటుంది.

టిబెట్ తీసుకుని నేనుకూడా రోవలి కెళ్ళాను. అంతా

కొత్త నటి నడులై తీసిన ఆ పిక్చర్లో శ్రీ స్వాతంత్ర్యం, శ్రీ కేదో
అన్యాయం జరిగింది గొతులు కొంచుకనే బాగా చడువుకున్న
ఆధునిక యుగ తుమీద చాలా విసుర్లే వున్నాయి.

శ్రీ స్వాతంత్ర్యం లాటి ఆధునిక సినిమాల్ని చమ్మి చడువు

కున్న ఆవాళ్ళు స్వర్గం లాటి వాళ్ళ సంసారాల్ని పరకంగా ఎలా
మాడ్చుకుంటారో ఆ సినిమాలో చాలా బాగా చూపెట్టాను డై రెక్టర్.

ఆ సినిమా చూస్తున్నంత పేహా నాకు చైతన్య గుర్తురావటం

వల్ల కాబోలు.... నాకా సినిమా బాగా వచ్చిపట్టచిపించింది.

తెల్లవారి అపీసుకురాగానే చైతన్యతో ఆ సినిమా 'చాలా

బావుడ'ని చెప్పి బాగా ఉడికించారని ఎమడ చూస్తున్నాను

చైతన్య రావడమేతడవుగా - “హల్లో విక్రమ్! దిన్నటి

సినిమా చాలా బావుందికదూ!” - అంది.

నేను పాకై పోయాను. క్షణం పేరు అమె కేం జవాబు

చెప్పారో తెలియలేదు

“క్షణక్షణమూ జనరాండ్ర చిత్తమూ....” అవి ఇంకా కే

అంటారేమో. లేకపోతే ఈమెకు ఆ సినిమా వచ్చటమేమిటి....

“మీకు.... మీకు.... నిజ్జటి సినిమా వచ్చిందా?” -

“ఏం.... మీకు నచ్చలేదా?” -

“నాకు నచ్చటం, వచ్చకపోవటం అంత ముఖ్యంకాదు....

నాని మీకా సినిమా వచ్చిందంటే.... మీ అంత హిపోక్రెట్ ఈ

ప్రపంచంలో మరేవరూ వుండరు!” -

“ఈ దేశం నిండా హిపోక్రెట్లే వున్నారు అందులో

నే నొకతెను. అవణానంగతేనాటి నాకా సినిమా వచ్చిందని చెప్పి

నచ్చటించి మరింత గింజుకుంటున్నారెందుకూ.... నాకు నచ్చదని

దాగుక్షమాతలు

మీరు మొదటే ఒక కన్క్లూజన్ కొచ్చారన్నమాట ... మీ గెస్ తప్పిపోయిందని గింజుకుంటున్నారు.... అవునా? —

“నాన్ సెన్స్.... నే నేమీ గింజుకో దంటేడు.... బొద్దున లేస్తే ఈదేశంలో శ్రీలకు స్వాతంత్ర్యంలేదూ, శ్రీలకు మగవాళ్ళు దానినరికంటే హీనంగా చూస్తున్నారు.... శ్రీ తిరగబడాలి.... పురుషాధిక్యతని రిక్కడించాలి అని గొంతుచించుకునే మీకు ఆ సినిమా వచ్చిందంటే నవ్వారో, ఏడవారో అర్థంకావడంలేదు. ఆ సినిమాలో చదువుకున్న మీలాంటి శ్రీలను ఎంత అవమానించా దా దై రెక్టర్, మీలో ఏమాత్రం ఆత్మగౌరవం మిగిలివున్నా మీ చదువుకున్న శ్రీలంతా ఆ సినిమా ప్రదర్శనను వెంటనే నిర్బివేయాలని ఆ సినిమా హాజుమందు పెద్ద పదర్శనను అర్గనైట్ చెయ్యాలి. పెద్ద పెద్ద మాటలు మాట్లాడగానే సరిపోయిందా? నిత్యజీవితంలో వాటిని అవరించే చేపలేవివాళ్ళకు పెద్ద పెద్ద అదర్బాలు వర్గించే అర్హతలేదు....” అన్నాను చాలా సీరియస్ గా

నేను పూర్తిచేసేలోపునే చైతన్య ఓ విద్వివాణ్ణి చూస్తే నవ్విపోట్లు గొట్టిన నవ్వింది. ఎదుటివాణ్ణి ఎంతో అవమానిస్తూ వ్విట్టగా ఎంతో ఆరోగంతోగా అమెనజ్వే ఆ నవ్వంటే నాకే వరమే ఆనంద్యం.... అమె రెండు చెంపలూ వాయింది “ఊ పటవ్.... సిల్లీ పూర్....” అని పెద్దగా జరవాంబ్బించింది.

అర్థంకర్థంలేకుండా ఏమిటా వెకిలికప్పు....? ఆడవాళ్ళు అలా వెకిలిగా నవ్వితే వరమే ఆనంద్యంగా వుండండి నాశా!”

అమె యింకా నవ్వుతూనే ఉంది.

“మగవాళ్ళు వెకిలిగా నవ్వితే ఆనంద్యంగా వుండదా” అంది.

“.... పోన్లేండి.... మీరంత ఆనంద్యంగా వుంటే నే నెండుకు నవ్వాలి? ఆ సినిమా వాతొడక నచ్చిందో చెబుతాను.... అంతా కొత్తవాళ్ళు, ఎంతలాగా యాత్తుకేళాను, దై రెక్టర్ తనా చెప్పడంబ్బుకున్న విషయాన్ని చక్కగా ఎంతో పటిష్టంగా చెప్పాడు....”

“చెప్పడంబ్బుకున్న విషయాన్ని చక్కగా ఎంతో పటిష్టంగా చెప్పాడు....” అప్రయత్నంగా అమె గొంతును అనుకరిస్తూ

అమమ ఎక్కిరించాను —

ఎలా వూడి మొగుడు తిట్టినా తన్నినా, వాడు పరమదుర్మార్గుడు, కాకుటే అయినా వాణ్ని భరిస్తూ, వాడికి ప్రతిరాత్రి కళ్ళు మూసుకుని తన శరీరాన్ని అర్పించి ఎన్నితప్పులొచ్చినా శాంతంగా నోరు మెదవకుండా భరించే శ్రీ నరకంలాంటి తన కాపురాన్ని స్వర్గంచేసుకోగలుగుతుందని.... శ్రీకి వ్యేచ్ఛా స్వాతంత్ర్యాలు కావాలని, శ్రీ కూడా గౌరవంగా బ్రతకాలని దుర్మార్గుడు కాకుటే అయిన భర్తను శ్రీ వదిలేసినా పరవాలేదని వమ్మే శ్రీయేమో స్వర్గంలాంటి తన కాపురాన్ని నరకం చేసుకుంటుందని.... ఇలా వాడు చెప్పేది. ఈ బ్రాహ్మను మీరు బాగుందంటారా? మీ రేంమాట్లాడుతున్నారో మీకు తెలుస్తోందా? అన్నాడు చాలా అవేశంగా.

అమె మళ్ళీ వచ్చింది — “ఓ తెలుగు సినిమాను ఇంత సీరియస్ గా తీసుకున్నవాళ్ళను మిమ్మల్నే చూశాను. ఐ నెవర్ బాడర్ ఎడల్ట్ థీమ్, రీజన్, లాజిక్, టెయిలిజమ్ ఇన్ ఎ తెలుగు మావీ.... ఎవీ మావీ ఫరడల్ మ్యాడర్ కమర్షియల్ సినిమా లంటే నా దృష్టిలో టైమ్ క్లింగ్ బటావీలాటిది. కూర్చున్నంత పేపు వాడు మనసు ఎంగేజి చేశాడా లేదా? దట్ట హా ఐ జడ్జ్ ఎ విక్చర్ మీకో నంగతి చెప్పనా? నాకు జేమ్స్ బాండ్ సినిమా లంటే చచ్చేంత యష్ట.... అ సినిమాలో రీజన్, లాజిక్, యేమన్నా యేడుస్తాయా? బట్ అ సీన్స్ అ పొటోగ్రఫీ జేమ్స్ బాండ్ చేసే అ ఫీల్డ్ ఓ, సింప్లీ ఫెంటాస్టిక్ జేమ్స్ బాండ్ సినిమా పూర్తయ్యేలోగా ఓ పడిచుంది అందమైన ఆడవాళ్ళతో పడుకుంటాడు.... కాబట్టే ఈ సినిమా ప్రేమను చాలా అనమానిస్తోందని గొ. తువిచుకుంటామా? కమర్షియల్ సినిమాలు అలాగే వుంటాయి. అన్ని సినిమాలు నత్యజీవరాయ్ సినిమాల్లా గుండారంటే దేశంలోని సినిమాహర్షిన్నీ మూపేసుకోవాలి. ఇప్పటికే ఈ దేశంలో జనం వికీ ద్యోగంతో చస్తున్నారు సినిమా గురించివిని సినిమాహర్షి మూతపడబోతే ఇక చెప్పాలా?”

“ఇక ఏం చెప్పొద్దు.... మీ తెలివితేటలు చాలా పంతో విలంబంగాని సూపర్నెంటుగారొచ్చే బ్రతుకుంది. మీరు కాస్త ఫైర్స్ ని తెరవచ్చు.”

మాట్లాడుతుంటే చాలా హాయిగా వుంది.”

“ఎందుకూ : ఇన్నుకూడా ఓ క్లెమ్మింగ్ బటానీలా వాడేసుకో. డి ఎడటివాణ్ణి ఎక్స్ప్లాయిట్ చెయ్యటంతో మీ ఆడ వాళ్ళను నిందిన వాళ్ళులేమి” అన్నాను.

“అరిగో.... అదే పద్ధన్నాను మాటమాటకు ఆడవాళ్ళు ఆడవాళ్ళు అంటూ యిలాంటి సిద్ధాంతాలు వల్లించవద్దని ఎన్నిసార్లు చెప్పాను మీకు :చీ : మీతో మాట్లాడటం వాడేబద్ధితక్కువ.... అకస్మాత్తుగా చెతన్య చాలా సీరియస్గా మారిపోయింది. ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు తిగియి అది నాకు కచ్చితమేమిటానో వుండటానికి చాలా ప్రయత్నం చేసింది నాలోనం నాకు తెలియకుండానే యేదో అనందపు కెరటం లేచిపడ్తోంది.... ఎలాగైతేనేం.... ఆమెను ఏదీ పించాను చివరకు సాధించాను : నాలోవి అహం విజయగర్వంకో యెగిరిపడ్తోంది. కావి.... కావి.... యేకటి : ఎప్పుడూ నవ్వుతూ పవ్విస్తూ మూర్ఖీభవించిన చెతన్యంలా ప్రకాశించే చెతన్య ఆకస్మాత్తుగా యెండుకేడ్చింది : నే నామెను గాయకరచానా : చాన్సా పూలిష్గా మాట్లాడానా : ఆమె గర్గరకెళ్ళి ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ “సారీ చెతన్యా.... ఎక్స్ప్రీమ్మీ సారీ :” అవి ఆమెను ఓవార్పా లిప్పించింది. నా శిండెలకు హత్తుకోవా లిప్పించింది.... కాని.... ఇంతలో నూవర్నెంటు పచ్చాడు. అఫీసుకు రావల్సిన వాళ్ళంతా పచ్చాడు. డామోడర్ పచ్చి ఏజేవో మాటల్లోకి దింపాడు.

ఆ రోజంతా చెతన్య నాతో మాట్లాడలేదు నేనే మాట్లాడిద్దామనుకున్నాను - ‘సారీ’ అందామనుకున్నాను. కాని నాలో నాకు తెలియకుండానే పున్న శక్తులేవో నన్నానవి చెయ్యవివ్వలేను.

నాలో ‘అహం’ సాబు కొంచెం ఎక్కువే వున్నకుంటాను. ఆమెను నే నేమన్నానని.... నే నెందుకు ‘సారీ’ అనాలి : ఆడ వాళ్ళకు ఈ ‘ఏడుపు’ అనేది ప్రకృతి ప్రసాదించిన ఓ ప్రహేళిక మైన అనుభవమని నమ్మేవాళ్ళలో నే నొకడిని.... ఏడుపుతో ఎదుర్కోవాణ్ణి యిట్టే వశపడకుంటాను తన పాదాకొంకుణ్ణి చేసుకుంటాను.... ఎంతటి జనీనసమన్యనైనా త్రీ ఏడుపుకో జయించగలుగుంది.... ఎంత స్థిరచిత్తుణ్ణయినా ఎంతటి అడవిమనోషినైనా

ప్రీ విడవుతో తీసివీరిం చేసుకొ గిల్లుతుంటుంది. అయితే
అయితే నామీద ప్రయోగించింది.... వన్న లొంగదీసుకోవా
లవి.... నానేత క్షమాపణ చెప్పించుకోవాలని.... ప్రయత్నించింది.
నే నెండకు లొంగిపోవాలి : నే నెందుకు క్షమాపణ చెప్పుకోవాలి :
ఐ ఎర్ నెవర్ డూ దట్.

కానీ ఆరోజంతా చైతన్య నాతోమాట్లాడకపోవటం నాకెంతో
వెలితిగావుంది.... ఏదో పోగొట్టుకున్నట్టుగా వుంది. మేమిద్దరం
మాట్లాడుంటూ వెంటే - వక్క వాళ్ళక్కూడా ఎంతో కాశ్చేవం
అట్టేతూషుందేది అపీనంతా యెంతో నందంగా వుందేది.

మేమిద్దరం మాట్లాడుకోకుండా కూర్చోవటంతో మా సూప
ర్నెట్ మామధ్య ఏదో జరిగిందని చాలాసూచనగానే గ్రహించాడు.

“ఏమోయ్ విక్రమ్! మీరిద్దరూ మాట్లాడుకోవటం లేదేమిటి?
పోట్లాడుకున్నారా?” అన్నాడు మాధవరావు.

“వాళ్ళు పోట్లాడుకోందెప్పుడు సార్? మీరీ రోజు పోట్లాడు
కోవడంలేదేమిటి? సీట్ పైర్ ఎగ్రిమెంట్ మన్నా చేసుకున్నారా
అనడగారి....” అన్నాడు పక్కనేవున్న డామోడర్. మేమిద్దరం
తప్ప అంతా వచ్చారు.

ఆ తర్వాత మూడు రోజులవరకు చైతన్య అపీసుకు రాలేదు.
హైద్రాబద్ వెళ్తున్నానని కీపు పంపించింది - ఆ మూడు రోజులు
నాకు మాడు యుగాలుగా గడిచాయి -

నాల్గోరోజు చైతన్య అపీసుకొచ్చింది. వెంటనే ఐదుగంట
మాట్లాడా అక్షకన్నాను. కానీ - మొదట నేనే ఎందుకు మాట్లాడాలి?
ఆ సీ ఎందుకు మాట్లాడకూడదన్న ఏదో మొండిపట్టింపు.... త్వరగా
ముందు అమే మాట్లాడితే ఎంతబావుండును. నేను వచ్చేటప్పటికి
అమే ఉమతో మాట్లాడుతోంది. హైద్రాబద్ లో ఏదో అర్దు:గిలిషన్
చూసింది. ఆ విషయాన్ని కూర్చి ఎంతో ఉత్సాహంగా ఉమతో
చెబుతోంది.

“....ఆ ఎగ్జినిషన్ లో జయదేవుడి గీతగోవింద ఆధారంతో
సాయిశృంగ అనే ఆర్టిస్టువేసిన బొమ్మలు చూశావే.... అబ్బ! ఎంత
బావున్నాయో.... ఆ బొమ్మల్ని చూడటం నా జీవితంలో ఒక మర్చి
పోలేని మధురాతిమధురమైన అనుభవం.... సింప్లీ సూపర్....

కూడా అక్కడే వున్నాడు... అతన్ని కూడా తలుపును గొంత సేపు
మాట్లాడగల్గినందుకు మరీ సంతోషించాను.... అతన్ని చూడగానే
అతని ఆర్టిస్టుని వెంటనే చెప్పేదేలా వున్నాడతడు. ఫెయిర్ గా,
నన్నుగా నాజుగా.... చాలా చిన్నవయస్సే అతనిది.... కాలేజీలో
చదివే కుర్రాడిలా వున్నాడు నేను 'మీ చిత్రాలు బాగున్నాయండి,
జయదేవుడి అద్దపదులు అద్భుతమైన రూపకల్పన చేశారు.
ఈనాడు ఆ జయదేవుడే వుంటే మీ చిత్రాల్ని చూసి నేనూహించిన
రాధాకృష్ణులు ఇంత అందంగా వుంటారా?' అని ఆశ్చర్యపోయే
వాడు" అని గదిగది నాదోరణిలో నేను మాట్లాడేటప్పటికి పోవం....
తెగ సిగ్గు పడిపోయాడు.... ఆడపిల్లల్లో ఎన్నడూ మాట్లాడి ఎరగని
అమాయకుడిలా వున్నాడు.... ఎక్కువ మాట్లాడలేదు.... 'అంతా మీ
అభిమానమండి' అని ఒక్కమాటన్నాడు. అటోగ్రాఫ్ యివ్వమని
అడిగినా తెగ సిగ్గు పడిపోయాడే.... "అటోగ్రాఫ్ యిచ్చేంత గొప్ప
వాడిని కాదండీ నేను" అంటాడు.... అతనిని మోడెస్టీని
చూస్తుంటే నాకు విజంగా ముద్దొచ్చిందే...." పరవశంతో తన పరి
సరానినూ మర్చిపోయి ఓ ప్రవాహంలా చెప్పకపోకండి చైతన్య

"ముద్దు పెట్టుకోకపోయారా?" అన్నాన్నేను వక్రుషండి.
అతని వులా ఆమె అదేవనిగా పొగుడుతుంటే నా కెండకో నిప్పు
మీద కూర్చున్నట్టుగా వుంది.

"పెట్టుకునేదాన్నే, నా కేం భయమనుకున్నారా? అంత
గొప్ప ఆర్టిస్టుని ముద్దు పెట్టుకోవటమే కాదు. ప్లజ్ పడకో పెట్టుకు
లాలించాలనిపించింది."

"ప్లజ్ ఏం భయం? పక్కలో పడకో పెట్టుకోండి" — కసిగా
అందా మనుకున్నాను. నాలుక చివరిదాకా వచ్చిన అమాటను
నాలోనే దిగమింగుకుని — "లాలించక పోయారా?" అన్నాను.

"లాలించేదాన్నే.... అతని ఇంత సిగ్గుపడిపోకపోతే?" —

"చాలేవే.... నువ్వో మరీనూ...." అంది అతడు.

"ఆ చిత్రాల్ని చూస్తే నవ్వు నాలాగే ఫీలవుతావే.... చిత్ర
బ్యాండ్ పుల్ గా వున్నాయో.... నా దగ్గరే ఓ బుంట్ వాటినన్నింటినీ
కొనేసి నా ఆర్బులో దాచుకోవాలనిపించింది...."

“ఎందుకండీ.... ఆ బూజునట్టిన పూదల్ సంస్కృతిని ప్రతిబింబించే ఆ అద్దకు అంతగా పొగిడేస్తున్నారు!” అన్నాను

“పూదల్ సంస్కృతి ... గాదికగడ్డు సంస్కృతి.... నా కంటా అనవసరం.... నా కంటికి వచ్చింది నా హృదయాన్ని కదిలించింది నాలో అనుభూతుల దౌత్యాన్ని పేర్చింది. నాకంతే చాచు, పూదల్ సంస్కృతి.... బూర్జువా సంస్కృతి.... ప్రతిదాన్ని ఇలాంటి రంగు బద్దలో చూడటమంటే నాకు వరమ అనవ్యం.... తెల్పిందా?” అంది రోషంగా చైతవ్య.

“మీకంటికి వచ్చితే చాలా? అది సమాజాని కెంతవరకూ ఉపయోగపడుతుంది.... అది సమాజాన్ని కాస్త ముందుకు తీసుకు పోవటానికి ఉపయోగపడతేందా, లేక వెనక్కి తీసుకుపోవటాని కుపయోగపడతేందా? అన్న మీమాంస మీకక్కర్లేదన్నమాట.... మీరు అంత శతవశంతో పొగడకున్న ఆ ఆర్ట్ కవీసం మీరు ఎంతోగానంగా వమ్మే కొన్ని భావాలకు వ్యతిరేకమనిపిస్తున్నారా? అసలు జరుదేవుని గీతగోవింద ఏమిటి? అందమైన మాటలతో రాయబడిన ఓ ప్యూర్ సెక్స్ కావ్యం! ఆ కావ్యంనిండా బూతులు.... సంస్కృతంకాబట్టి ఊవ చెవులకు బూతుల్లాగా వినిపించవు. “రతి సుఖసారే....” — “గోపీ నక యోధర నర్దన....” — ఈమాటల్నే అచ్చతెలుగులో నే వంటే మీంతా చెవులుమూసుకుంటారు. స్త్రీ అంటే ఒక : రానవస్తువు.... పురుషుడికి చెరరేగే సెక్స్ కోరికల్ని తీర్చటానికి సృష్టి ప్రసాదించిన వరం స్త్రీ - అన్న వమ్మకంతో సుఖ కవులు సెక్స్ కావ్యాలు రాశారు. ఆ కావ్యాలనిండా స్త్రీల తొడల్ని, నడుముల్ని కుదాల్చి అదేపనిగా వర్ణించారు ... గీత గోవిందలోకూడా జరుదేవుడు చేసిన పని ఇదే. స్త్రీని ఓ విలాస వస్తువుగా చూడటం పూదల్ సంస్కృతిలోని ఒక ముఖ్యమైన భాగం.... అలాంటి సంస్కృతిని బొమ్మల్లో చిత్రపే మీరు పైపై మెరుగుల్నిచూసి వరవశంతో పొంగిపోతున్నారు.... మీరు వమ్మే అభ్యుదయభావాలేమైపోయాయి? స్త్రీని సెక్స్ అబ్జెక్ట్ గా చూస్తేనాకు వచ్చు మందుతుందని వాదించారే.... అలా వాదించింది మీరేనా? మీమాటలకు చేష్టలకు ఎక్కడా పొంతనలేదని.... షరోసా రుజువైంది.... యూ ఆర్ ఎ గ్రేట్ హిపోక్రైట్, దయచేసిమీరు

మరోసారి పెద్ద అభ్యుదయవాడిగా ఇంకెక్కడైనా ఫర్వాలేదుగాని కనీసం నామందు పోజు కొట్టకండి...." — చివర్లో నాగొంతు చాలా కఠినంగా ధ్వనించింది.

"బాబు.... పోజు కొద్దాను.... నాయిష్టం వచ్చినట్టు పోజు కొద్దాను.... పెద్ద అభ్యుదయవాడి బయల్దేరాను.... ఈపడ అభ్యుదయానికి వ్యతిరేకి.... పెద్ద హిపోక్రెట్ అని ఈవూరంతా టామ్ టామ్ చెయ్యండి. నాకేం భయంలేదు- తెల్పిందా? మొన్నటిదాకా ఆడవాళ్ళే మొగవాళ్ళని బావినలుగా చూస్తున్నారని వాదించిన ఈ అభ్యుదయవాడి ఇక స్వాత్తుగా ప్లేటు ఫిరాయించేసి సూపర్ అభ్యుదయవాడై పోయాడు.... మీరేహిపోక్రెట్.... నమయాన కూడంగా ప్లేటు ఫిరాయించే అపర్చునిస్టు.... ఐ హేట్ యా లై కెడిథింగ్." — కోపంతో, సెక్స్యూట్ మెంట్ తో తనను తాను మరచిపోయింది చైతన్య మరుక్షణంలో ఆమె ను భయంతో విపర్ల పైపోయింది ఆమె ముందులో కన్నీళ్ళు ఉబికివచ్చాయి

కాపేర్లలో తన్నుతాను సంబాళించుకుని, "నన్ను పీడిపించావని మీ ప్రెండ్ర్స్ గగ్గర గొప్పలు చెప్పకువి ముడిసిపోకండి.... మీరేదో అన్నానివి మీ మాటలు జవాబు చెప్పటం చేతనాక అందరి ఆడవాళ్ళలాగే నేను యేదానవి విద్రవీగకండి.... నాకు బాగా అవేశం వచ్చినప్పుడు నాకు తెలియకుండానే విశేష వచ్చేస్తుంది"

నేనేమీ మాట్లాడలేదు, ప్లస్టిసి ఇలాంటి టర్న్ తీసుకుంటుందని అనుకోలేదు. మూడురోజుల తర్వాత ఆఫీసువాచ్చిన చైతన్యతో వరదగా మాట్లాడదామనుకున్నాను. కాని వళ్ళీ పీడిపించాను — టోవరి ఒకపక్క పీదో వెర్రి అనందం.... మరోపక్క చాలా ఫూలిష్ పని చేశానని నన్ను నేను తిట్టుకోవటం.

కనీసం ఈ సారైనా "అయామ్ సారి చైతన్యా" అందామనుకొన్నాను. కాని చెప్పానుగా నాలో అహం పాటుకొంచెం ఎక్కువే అని.

లంచ్ టైంలో "టీకీ వెడదాం రండి" అని చైతన్యను పిలిచాను రానందందేమో వసుకన్నాను

"రోజూ వదిసార్లు టీ తాగటం, నాలుగైదు పాతెట్లు సిగరెట్లు తాగెయ్యటం అభ్యుదయమే అవుతుందా. అభ్యుదయవాడి

గారూ...." అంది చైతన్య.

"హ్యూడల్ టర్న్ మీద తగలేసిందానికంటే ఇది చాలా క్షయం" "ఔనాను.... మనమేంచేస్తే అది ఘనకార్మం అన్నట్లు మనమేంచేస్తే అది అభ్యుదయం నెలకు ఇరవై రూపాయల కూడా తెచ్చుకోలేవి ప్రజలు ఈ దేశ జనాభాలో సగంకంటే ఎక్కువ మంది వుంటే మనం మంత్రం రోజూ గోర్డ్స్ పేక్ సిగరెట్స్ పాతెట్ల కొద్దీ తగలెయ్యచ్చు స్కాచ్ స్కీ బాట్స్ ఖరీ చెయ్యొచ్చు.... అంతా అభ్యుదయమే.... వదండి...." అంటూ చైతన్య తన సీట్లోంచి లేచింది."

ఇదే విషయాన్ని గూర్చి క్యాంటిన్లో కూడా ఓ గంటపేపు వాదించుకున్నాము.

* * * *

రెండు మూడు రోజుల తర్వాత చైతన్య - "ఈ రోజు సాయంత్రం మాయింటి కోసారి వస్తారా?" - అంది

"మీరు రమ్మంటే తప్పకుండా వస్తాను.... ఏమిటి విశేషం? కాంపడిసి ఈ రోజు మీ టర్తదేగాని కాదుకదా?" -

"టర్తదే కామా గాదిదగడ్డాకాదు.... పిలిచాను.... ఇన్ని మాటలెందుకు. వస్తారా, రారా?" -

"అంత కాంపడిసికోకండి.... మీకు కోనం వచ్చిందంటే యింతేంటేదు బోల్లు కన్నీళ్ళు క్షేప్తయిపోతాయి...." -

"క్షేప్తయితే అయ్యాయి.... నాకు ఏమిటోస్తే: ఏదవాలిచ్చిస్తే ఏడుస్తాను.... మీరెవరు అవలేరు." -

"కృష్ణకాత్రిగారి అషంగు కిమ్మరాల్లా వేస్తారే.... నన్ను మనసారగా ఏడ్వనీరు.... మీరు' అంటూ గొంతెత్తి కవిత్వంతో ఏడుస్తాను...." -

"కృష్ణకాత్రి కవిత్వమంటే నాకు ప్రాణం, అని నేనంటే మీరు రక్తిమని అది హ్యూడల్ కవిత్వం అనేస్తారేమో?" -

"ఔను.... మీగస్ కరెక్టే.... అది అక్షరాలా హ్యూడల్ కవిత్వమే...." -

"గోటు హోర్" -

"ఇవ్వక సాయంత్రం రమ్మన్నారా.... అక్క దికేవా?" -

“ఎవ్వరీ.... మీ ఇల్లును హోల్ అంటారా? అయితే మీరు మా ఇంటికి రావల్సిన అవసరంలేదు....” -

“నేనన్నేదు.... ఇంటికి రమ్మనిపిల్చి గోటు హోల్ అంటే ఏమనకోవాలి? అన్నీ మీరే అని నాకంటగర్తున్నారు.... ఎంతయినా” -

“స్టాప్.... ‘ఎంతయినా అడవాళ్ళు’ అని అన్నారో, మీకు నాకూ గడ్డబై” -

“నరే.... అనన్లెండి....” -

“అయితే ఈరోజు మా ఇంటికొస్తున్నారా?” -

“రమ్మన్నారగా....”

“నేను రమ్మన్నావనే వస్తున్నారా?”

“రమ్మనకుందానే రమ్మంటారేమిటి?”

“మీకు నిజంగా రావాలనిపిస్తే అసలే చేపేవాళ్ళు....”

“నాకు రావాలనిపించింది.... కవి అంత సాహసం చెయ్య లేకపోయాను.”

“మీతో పాటు పనిచేసే మీ కోటిగ్ ఇంటికి రావడంకూడా సాహసమేనన్న మాట...”

“ఈ దేశంలో అంతే?”

“హ్యూదల్ దేశంలోవా?”

“ఔను....”

“వస్తాను” -

“నన్ను రమ్మని మీరు వస్తానంటారేమిటి?”

“అయ్యా! వెళ్ళొస్తాను అని చెబున్నాను.”

“నిజంగా ఈరోజు పాయంత్రం నన్ను మీ ఇంటికి రమ్మంటారా?”

“నేను తెలుగులోనే చెప్పాను.”

“అఫ్ కోర్స్.... అది నిజమేననకోంది.... మీ ఇల్లైక్కడ?”

“కిషన్ పురాలో ఆర్. డి. ఒ. శ్రీనివాసరావుగారి ఇల్లైక్కడ అని అడగండి.... ఎవరైనా చెప్తారు....”

“థాంక్స్.... ఎవరైనా చెబితారని చెప్పినందుకు....”

“థాంక్స్ అండ్ లా?”

“ఇంతెందుకనుకున్నారు?”

“యింటికి రమ్మని పిల్చినందుకు థాంక్స్ చెబుకున్నారేమో
వనుకున్నాను.... వస్తాను మరి....”

“యితకూ ఎన్నింటికి రమ్మంటారు?”

“ఎన్నింటితైనా ఫర్వాలేదు....”

“అర్ధరాత్రి వన్నెండింటికి వస్తాను....”

“తోటికీద్యోగి యింటికి రావడమే సాహసమనుకునే మీరు
అంత సాహసం చెయ్యలేరని నాకు తెలుసు-”

“అంత సాహసం చేశాననుకోండి.... ఏంచేస్తారు?”

“ఏమీ చెయ్యను.... తలుపులన్నీ తెరచి మిమ్మల్ని ఇంట్లోకి
అహ్వానిస్తాను.”

“నిజంగానా?”—

“వచ్చి చూడండి.... మీకే తెలుస్తుంది....”—ఇంటూచై తన్య
వెళ్ళిపోయింది.

చై తన్య ఇంటికెళ్తే ఏం మాట్లాడతుంది? అక్కడా పోట్లాడు
కోవటమేనా? గుండెలోతుల్లో గుసగుసలాడే ఎన్నో భావాలు
ఆమెకో పండుకోవాలని వుంటుంది కానీ ఆమెనుచూడగానే అన్నీ
మరచిపోతాను. సంభాషణ ధోరణి మారిపోతుంది.... మాటలతో
ఒకర్నొకరం గెలిచారన్న పెరిప్రయత్నం.. మాటల్లో ఒకర్నొకరం
హింసిండుకోవానన్న మొండిపట్టుదల. మన అసలు పీరింగ్స్ని
బయటపెట్టుకోకుండా జాగ్రత్తపడారన్న అప్రయత్న ప్రయత్నం.
ఒకరికో ఒకరం ఇలా ఆడుకుంటున్న ఈ నాటకం ఎలా పరి
సమాప్తి చెందబోతోంది? చై తన్యనుండి నేనేం అశిస్తున్నాను?
ఎందుకు నన్నా అమ్మాయి ఇలా ఉసిగొట్టుతుంది?

కాలేజీలో చదువుకునేరోజుల్లో కన్నకలలేవీ నిజంకాలే
దన్న ఓ ప్రవృత్తిషణ్ణో.... ఒక వీరవ నిస్తర్థ జీవితంలోకి జారి
పోతున్న తరుణంలో చై తన్య నా జీవితంలో ప్రవేశించింది.
ఒకప్పటి జీవితంమీద మమకారాన్ని నాలో మళ్ళీ రగిలించింది -
నేను అనుక్షణం కోరుకునే విమర్శనలను నాజీవితంలో ప్రవేశ
పెట్టింది. నా అంతరంగంలో, నా చై తన్యప్రసవంతిలో ఆమె ఒక
అంతర్భాగమైపోయింది. ఆమెకో పోట్లాడటంలో ఏదో డ్రిల్....

అమెను ఏదీపించటంలో ఏదో ఆనందం.... అమెను మాట్లాడింఁటంలో అమెను రొచ్చగొట్టటంలో - అమెతో మాటామాటా పెంచుకోవటంలో ఏదో సత్కృతి.... ఏమిటిదంతా?

చాలాసార్లు ఆలోచించాను. ఇదంతా అమెను నేను సెక్సువల్ గా అనుభవించాలని కోరుకోవటంవల్ల ఉత్పన్నమవుతున్నదేనా? అమెను ఆ దృష్టితో నేనెన్నడూ చూడలేదు.

నా సుప్తచైతన్యంలో అలాంటిదేమన్నా వుందా? ఏమో.... తెలీదు.... మేలుకు వున్నప్పుడు చైతన్యనుగూర్చి ఎంతో ఆలోచిస్తాను. కాని నిద్రపోయేటకప్పుడైనా కల్లోకివస్తుందేమో. దాన్నిబట్టి నా సుప్తచైతన్యంలో చైతన్యనుగూర్చి అలాంటిభావన నాలో వుందో : శ్లేషించుకోవటానికి అవకాశం కలుగుతుందనుకున్నాను కాని.... చైతన్య నాకల్లోకెప్పుడూ రాలేదు.

చైతన్య నా గూర్చి ఏమని ఆలోచిస్తుంది?

చైతన్యతో అనలు సెన్సిటివ్ ఫీలింగ్స్ అనేవి వుంటాయా? ఎప్పుడూ అలా గబిగబా వాగటంతప్ప ఆ అమ్మాయి కాస్త స్థివి తంగా ఎప్పుడైనా ఆలోచిస్తుందా? ఎక్సటిక్వెక్తి మనకు ఎంతో తెలిసినట్టనివ్వినా ఆ వ్యక్తి అంతరంగంలో ఏనుందో చెప్పటం ఎంత కష్టం!....

ఇలా ఆలోచిస్తూ కిషన్ పురా చేరుకున్నాను.

అప్పుడే బీజరైట్లు వెలిగాయి

హను. కొండలో కిషన్ పురా ప్రాంతం అంటే నాకు చాలా యిష్టం. మొత్తం టాన్లొకల్లా ఇక్కడే కాస్త ప్రకారతంగా వుంటుంది. ఏ ఇంట్లో చూసినా మల్లె పూలు నైట్ క్వీన్ పరిమళాలు గుఱుకుస్తుంటాయి.

ఆకాశం ఆరుణకాంతుల్ని పూజాముకుటోంది. నాలో కవితా వెల్లువ పొంగిపొరుతోంది. చాలాకాలం తర్వాత అకస్మాత్తుగా నాలో ఈ కియేటివ్ అర్డ్, ఏదో రాయారన్న తహ తహ.... కాలేజీలో చదవకునే రోజుల్లో నేనూ కవిత్వం గిరికినవాడినే....

“చైతన్య ఇంటిని కనుక్కోవటం ఎలా? రోడ్డుమీద ఎవరూలేదు. ప్రతి ఇంటిని పరీక్షగాచూస్తూ కొంచెం దూరం వదలగానే ఓ ఇంట్లోంది - “అబ్బబ్బబ్బ.... దువ్వెన్నెక్కడ తగ

లేకారే.... ఈ ఇంట్లో నమయానికి ఏదీ దొరికిచావదు. ఈ ఇంటి కంటే ఓ అడవి నయం...." అన్న చైతన్య మాటలు వినిపించాయి.

అమ్మయ్య : ఎవర్నీ అడగాల్సిన పనిలేకుండానే వాళ్ళ యింటిని చెరగల్గాను :-- ఇంటియందు ఊరి శ్రీనివాసరావు, ఆర్.డి.ఓ. అన్న బోర్డుకూడా వుంది.

గేట్లో అడుగుపెట్టుందగానే - "రండి.... రండి.... దిసిట్ మై హెల్.... ఈ హెల్ ను సులభంగానే తెలుసుకున్నట్టున్నారే!" అంటోంది చైతన్య.

అప్పుడే తలంటిపోసుకున్నట్టుంది. వెండ్రుకలన్నీ విరటోసు కుని వుంది. చైతన్యవి చాలా పొడవైన వెండ్రుకలు.... నల్లని వత్తైన ఆ కురులమధ్య గుండ్రని చైతన్య మొహంమీద గొప్ప కాంతితో ప్రకాశిస్తున్న ఆమె నక్షత్రాల్లాంటి కళ్ళు.... చైతన్యను ఆలా చూడటం ఒక దివ్యమైన అనుభవం నాకు :

"ఏమిటలా చూస్తున్నారు. వెండ్రుకలన్నీ విరటోసుకుని రయ్యంలా కవిస్తున్నావా ఏమిటి కొంపదీసి!" -

"దిసిట్ మై హెల్. అన్నాడగా?" వందేది దయ్యాలేగా?"

"అక్షరాలా దయ్యాలే.... ఇంతకీ ఈ హెల్ ని ఎలా వట్టు కున్నారు?" -

"దయ్యాల రొద రోడ్డుమీద ఓఫర్లాంగుదూరం వినిపిస్తోంటే వట్టుకోవటం చాలా సులభమైపోయింది" -

చైతన్య గొల్లన వచ్చింది.

"అసలు మీకోవిషయం చెప్పటం మర్చిపోయాను. మాయంటినిగూర్చి ఎవర్నీ అడగాల్సిన పనిలేదు కిషన్ పూప్రాంతం లోకి వస్తే చాలు. నాకేకలు వినిపిస్తాయని చెబ్బామనుకున్నాను." -

"ఆవిషయం మీరు నాకు చెప్పాలా?" -

అవ్ కోర్ప్.... అక్కర్లేదనుకోండి.... పాపం.... త్వరలోనే మీరో ఇ.ఎన్.టి. స్పెషలిస్టు దగ్గరకు శిశ్నాల్ని వస్తుందేమో!" -

"ఎందుకు?" -

"నాకేకలు వినీవినీ మీ చెవులు తూట్టుపడిపోయి పనిచెయ్యటం మానేస్తాయి. ఎందుకైతే నా మంచిది. ఇప్పుడే ఓ స్పెషలిస్టుని చూసిపట్టుకోండి.... నలేగాని ఆలావిచ్చునేవున్నా

రేమిటి.... నారూమ్ కెళ్లాం రండి, వెధవజాట్లు .. ఎంతకూ లొంగదు బాబూ.... ఓ నాగలిషాపుకెళ్ళి మొత్తం కట్ చేయించుకుంటే ప్రాణానికి హాయిగా వుండేట్టుంది. అక్కరేగిందంటే ఎప్పుడో అవనే చేస్తానండండి...." - అంది చైతన్య చిందరవందరగా రేగివున్న జాట్లను ఓ అర్డర్ లో పెట్టటానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"వద్దండీ.... అంతపనిమాత్రం చెయ్యకండి."

"ఎందుకు చెయ్యద్దేమిటి? మీలాంటి ఇంతింత జాట్లు పెంచుకుని తిరిగే ఓపిక నాకు లేదుబాబూ." -

"శ్వశలోనే ఓ క్రాత్త బ్రెండ్ ప్రారంభమవుతుందేమో, అదవాళ్ళు జాట్లు తీసెయ్యటం.... మగవాళ్ళు జాట్లు పెంజుకోవటం." -

"అలా అయితే నాకంటే నంతోషించేవాళ్ళెవరూ వుండరు. కూర్చోండి దిసీక్ మై రూమ్ . నాన్నగారింట్లో జేరు. వుంటేమిమ్మల్ని ఇంట్లో డ్యూప్ చేసేవాన్ని.... బుక్స్ చూస్తూండండి.... యిప్పుడే వస్తాను." చైతన్య తోవలికెళ్ళింది

గడంబా చిందరవందరగా వుంది. వనిత. మహిళ, ఆంధ్ర జ్యోతి ప్రభ స్వాతి, జ్యోతి, విజయచిత్ర, సితార మొకలైన పత్రికలన్నీ చక్కడపడే అక్కడపడి దొడ్లుకున్నాయి. బీరువాలో వున్న బుక్స్ కూడా అలాగే పన్నాయి చైతన్య మాటల్లోలాగే ఈ గదిలోకూడా ఎక్కడా అర్డర్ వున్నట్టుకనిపించలేదు బుక్స్ కాపేపు పరిశీలించాను చలం బుచ్చిబాబు. శ్రీశ్రీ, కృష్ణకామ్రీ తిరిక్ మొదలైన రచయితలంటే చైతన్యకు ప్రత్యేకమైన అభిమానంలావుంది వాళ్ళ సుస్తకాల్లో చక్కడిక్కడా అందర్ లైన చెయ్యడంగమనించాను.

కాస్పేషల్లో రెండు సాసర్లలో మైసూర్ పాక్ పట్టకుని చైతన్య వచ్చేసింది.

"అంతా ప్యూడల్ సాహిత్యంకొండి ..."

"యదేమిటి? స్పీట్ తినిపిస్తున్నారు.... కలంటి పోసుకున్నారు.... ఈ రోజు మీ పుట్టినరోజేవని నా నమ్మకం.... యామై కరెక్ట్....?"

"నో... యా ఆ! నాట్ కరెక్టు.... మీ చేతుల్లో ఆపాకెట్ ఏమిటి? కొంటేసి ఈ రోజు నా పట్టిప్రసాదమవుతుంది ఏదైనా ప్రైవేట్ టేషన్ తెచ్చారేమిటి?"

“అమ్మాయిగారికెంత ఆశో! యిది ఫస్ట్ విక్రమా? తర్వాత
దబ్బుంటుందో వుండదోనని.... ఒకేసారి ఓ పది సిగరెట్ పాకెట్స్
కొనేకాను....”

“వేనేమీ ఆశపడలేదులేండి.... ఎంతపేషా సూటీపోటీ
మాటల్లో ఏడిపించడం తప్ప మీకు ప్రెజెంటేషన్ తేనటం చాత
వుతుందా? ఆశలు పెట్టకోటానికి నేనేం పిచ్చిదాన్ని కాదు.... నరే
గాని స్వీట్ తినండి....”

యద్దరం స్వీట్ తినటం మొదలెట్టాను.

“మీరలాంటి పిచ్చివాళ్ళేనని రజువుచేస్తే నాకేమిస్తారు?”

“మాటిమాటికీ ఏమిస్తారు. ఏమిస్తారు అని అడుగుతారేం?
మీకేంకావాలో చెప్పండి.... నాదగ్గరంటే తప్పకుండా యిచ్చేస్తాను.”

“ఊరికే అంటారు.... తిరా అడిగితే పీదొట్టి రొడీగాడవీ,
నంస్కారహీనుడని.... గొంతు చించుకుంటారు....”

“మీలాగా ఇలా మనసులో ఒకటి పెట్టకుని బయటికొకటి
చెబుతూ నీస పెట్టేవాళ్ళకంటే ఆ రొడీకే నయమవిస్తోంది....”-

“నేను మనసులో ఒకటి బయటికొకటి చెబున్నానని మీకెలా
తెలుసు?”-

“ఎలాగో తెలుసు. ఆ రహస్యాన్ని మీకిప్పుడు చెబుతానని
కోకండి....”

“మొత్తానికి అసలు విషయాన్ని దాటవేశారు..”

“దాటవేసింది నేనుకాదు... మీరే! అడిగిందే పదిసార్లు
అడుగుతూ....”

ఇంతలో “అక్కయ్యా! దువ్వెన దొరికిందే.... ఇదిగో
మల్లెపూలు....”- అంటూ వాళ్ళ చెల్లెలనుకుంటాను-చచ్చింది

“ఇది మా చెల్లెలు ప్రసవంతండీ.... పెన్ట్ చదువుతోంది-
ఈయన మా అఫీసులో పనిచేస్తాడు. ఎక్రమేకుమార్ ది గ్రేట్!
నేను చెబుంటానే ఎప్పుడూ పోట్లాడుకుంటామని.... వారే ఏడు!”-

“నవ్వు స్కారనుండి....” అందా అమ్మాయి ఆచుం చైతన్య
లాగే వుండాలమ్మాయి.

“చైతన్య-ప్రసవంతి.... పేర్లు చక్కగా కలిపోయాయి”-
అన్నాను.

“మా నాన్నగారు చిన్నప్పుడు ఇంగ్లీషు లిటరేచర్ తెలిచదివారైంది.... వారికి జేమ్స్ జాయిన్ అనే రచయితంటే చచ్చేంత అభిమానంట! ఆయనగారు రాసిన వచనలో ‘స్ట్రీమాప్ కాన్వీయన్ నెస్’ అనే పెక్కికేదో వుండేదిట. ఆ పెక్కికంటే నాన్నగారికి పిచ్చి.... ఆ దోరణిలో నాన్నగారూడా కొన్నిరచనలు గిలికారురైంది.... ఆ పెక్కికను తెలుగులో ‘చైతన్యప్రసవంతి’ అంటార్ట-అందుకని మా పేరిలా తగలదా....” —

“తగలదటమేమిటి? పేర్లు చాలా బావున్నాయి” —

ఇప్పుడు బాగాలేవని నేనన్నావా? —

“తగలదంటే మీ డిక్టనరీలో బావున్నాయని అర్థమా?” —

“ఓను, మొదలే చెప్పాను ఇది హెల్ అని, ఇక్కడ అర్థాలు దీపరెంట్ గా వుంటాయి.. ఇడిగో.. ప్రసవంతి, కాస్త కాఫీ తెచ్చిపెట్టమ్మా.” — అంది చైతన్య.

ప్రసవంతి వెళ్ళిపోయింది.

“వెధవ దువ్వెన, దీక్షకోసం ఆరగంటకుపైగా వెతుకుతున్నాను. కెల్లగడ్డిలావున్న ఈ జుట్టు ఈ దువ్వెనకు లొంగుతుందా? లొంగదు.... అందుకే ఈ జుట్టన్నా. ఈ దువ్వెనన్నా నాకు పరమ అసహ్యం.... చిన్నప్పుడు మా అమ్మ జనవెయ్యటానికి ఎంత రమ్మన్నా వెళ్లేదాన్నికాదు మా అన్నయ్యకలాగా నాక్కూడా క్రాఫ్ చేయించవని గోంపెట్టేదాన్ని.... ‘ఆడపిల్లవు.. వీకు క్రాఫేమిటే’ అని మా అమ్మ తంతుండేది.. ఆడపిల్లలకు మొగపిల్లలకు ఇలాంటి తేడాలెందుకుంటాయో నాకర్థమయ్యేది కాదు.... ఒకసారి ఏమయిందో తెల్సా? నాకప్పుడు పన్నెండేళ్ళో పదమూడేళ్ళో వచ్చుంటాయి.. వోణిలు వేసుకోవాల్సివుంటు.. వెధవ వోణిలు.... ఆ వోణి వేసుకుంటే నావంటిమీద విల్పేదికాదు. వోణి సగ్గి వేసుకోవాల్సి మా అమ్మ ఒకటే గోంపెట్టేస్తుండేది... మాటి మాటికీ వోణి సర్దుకోవటం నాకు పరమచిరాగ్గావుండేది.. అన్నయ్యలాగ హాయిగా పర్టు - జ్యేటూ వేసుకుంటానంటే మావాళ్ళు ససేమిరా ఒప్పుకునేవాళ్ళుకాదు. వెధవసాంప్రదాయం.. గాడిదగొడ్డు సాంప్రదాయం.. నాకు పిల్లలంటూ పుద్దే పెంపకంవిషయంలో ఆడపిల్లలకు మగపిల్లలకు ఎలాంటి తేడా చూపించను. మా

అమ్మాయికి చక్కగా క్రాఫ్ చేయించి, ఇరవై ఏళ్ళొచ్చినా పద్దు, బెల్ బాటమ్స్ వేసి పంపిస్తాను” —

స్రవంతి కాఫీతెచ్చి కేబుల్ మీద పెట్టేసి వెళ్ళిపోయింది. మాట్లాడుతూ మాట్లాడుతూనే చైతన్య జట్లంతా దువ్వి దా న్నొక పార్క్ పెట్టి జడవేసుకుంది. జడవేసుకోగానే ఇంత పేపు చైతన్యలో నేను చూసిన విమాతృతేదో మాయమయింది.

“మీరు జడవేసుకోకముందే బావున్నారు.” —

“మీకేం? మీకళ్ళకి బాగావేపుంటాను. కానీ ఆ జట్టుతో నేనెంత నతమతమైపోతానో మీ కేంతెలుసు....?” —

“సౌందర్యంకోసం అమాత్రం కష్టపడలేరా?”

“మీలో ఇంత సౌందర్యదృష్టి వుందవి నాకు తెలియదే. మీలో ఈ ప్యూడర్ థావా లెప్పట్నొచ్చి....?”

“సౌందర్యాన్ని అన్వేషించడంకూడా ప్యూడర్ థృష్టే అవుతుందా?”

“అది మీరు చెప్పాలి.”

“ఏమిటో.... నా కేమీ చెప్పారనిపించటంలేదు....”

“ఇదేమిటి? అకస్మాత్తుగా ఇలా మారిపోయాడ?”

“ఎలా మారిపోయాను?”

“నాకేమీ చెప్పారనిపించటంలేదు. అవి చాలా భావగర్భితంగా తెలుగు సినిమాలో బడవైన నన్నివేళలో హీరోలాగా మారిపోయాడేమిటి?”

“నీకు.... సారీ.... మీకు ప్రతిది క్షేణకోశమే.... చాలా బ్రష్ యివట్లుంది, వెళ్ళాస్తాను.”

“అప్పుడే వెళ్తారా? ఏమీ మాట్లాడనే లేదు.”

“మీరా? ఏమీ మాట్లాడలేదా?”

“ఏమో.... నా కేమీ మాట్లాడినట్టేలేదు మీకో ఏదో చెబుదామనుకున్నాను.”

“ఏం చెబుదామనుకున్నారు?”

“ఏదో చెబుదామనుకున్నానండీ. వెధవలు ర.... మరిచిపోయాను. నే నెప్పుడూ ఇంతే.... మాట్లాడతానున్నానండీ మాట్లాడకుండా ఏదేదో మాట్లాడేస్తుంటాను.... అ.... అ.... గుర్తొచ్చిందండీ....”

“ఏమిటది ?” నా గొంతులో ఏదో విచ్చి ఆతురత....

“ఏమీలేదు.... కొత్తగా జాయినయ్యామే.... మేం నల్లరం
ఏదో డిపార్ట్ మెంటర్ టెస్ట్ పాసుకావాలట.... అది పాస్ అయితేనే
మా సర్వీసెస్ రెగ్యులరైజ్ చేస్తారట.... ఆ టెస్ట్ లో ఏమడుగుతానో,
ఏంపుస్తానో చదవాలో, ఏమిటో మిమ్మల్ని అడుగుదామను
కన్నాను.”

“ఇదా మీరు నాతో మాట్లాడా లనకున్నది?”

“ఔను....”

“మీ కెందుకంటే ఈ ఉద్యోగం; ఈ డిపార్ట్ మెంటర్
టెస్టులు.... హాయిగా ఇంట్లో కూర్చుంటే పోలా ?—

“ఇదా మీరు నా కిచ్చే సలహా ?” —

“ఔను.... మీలాంటివాళ్ళు ఉద్యోగం చెయ్యాలి అవ
సరం లేదు.... మీ నాన్నగారు పెద్ద అఫీసర్... బోల్డు ఆదాయం.
రేపెనరో లక్షాధికారికిచ్చి పెళ్ళిచేస్తారు.... మీరీ ఉద్యోగం మానేస్తే
ఏపేదవారికో కడుపునిండా తిండి దొరుకుతుంది.... రేపే రాజీనామా
పెట్టేవెయ్యండి” — కొంచెము కటువుగావే అన్నాను.

“అయితే నే నీ ఉద్యోగం చేస్తూ ఓ పేదవారి కడుపు
కొడున్నానటారు.... అంతే ?” —

“ఔను....” —

“మీ రీత చెత్తగా ఆలోచిస్తూ రషకోలేదు....” —

“మీలాంటివాళ్ళకు పేదవాళ్ళనిగూర్చి ఆలోచించటం
చెత్తగానే తోస్తుంది,”—

“మీలాంటివాళ్ళకు అనడంలో మీ ఉద్దేశ్యం ఏమిటి ? మేము
రాగా బలిసినవాళ్ళం, బూర్జువారిం.... కాపిటలిస్టులం.... అనేనా ?” —

“అందులో సందేహం ఏమన్నావుందా ?” —

“అందులో సందేహం ఏమన్నావుందా ?” — వెక్కిరించింది.
చైతన్య.

“.... ఏమీలేదు.... సందేహం ఏమీలేదు.... ఓ అడది ఇంత
మంది మగవాళ్ళతో సమానంగా ఉద్యోగం చేస్తుందా అన్న మీ
మగబుద్ధి మీచేత ఈమాటలు మాట్లాడిస్తోంది అలాంటి సందేహం
ఏమీలేదు....” —

“మీతో వాదనను పెంచకోదల్చుకోలేదు.... వెళ్ళొస్తాను.”-
దిగ్గువ లేచాను.

“మీ నహాయన్ని కోరటం నాదే బద్ధితక్కువ. ఇంటి
కొచ్చి కడుపునిండా వద్దించి వెళ్తున్నారు.... చాలా బాక్స్....”-
చైతన్యగారు ఓద్ధమైపోయింది.... ఆమె కన్నుల్లో కన్నీళ్ళు
ఉబివస్తున్నాయి.. నా కక్కడ మరోక్షణం వుండా లిప్పించలేదు.
లేచి బయటి కొచ్చేశాను.

బయటికొచ్చాక కొన్ని క్షణాలవరకు నే నేంచేశానో నా
కర్తంగాలేదు - ఆమెను మరోసారి విడిపించాను.... మానంభాషణ
అలాంటి ఓర్న తీసుకుంటుందని ఊహించుకోలేకపోయాను.

* * * *

ఆ రాత్రంతా ఇద్దరు ముగ్గురు ఫ్రెండ్స్ దగ్గర తెళ్ళి చైతన్య
ఇవ్వటోయే రిపార్ట్ మెంటర్ పెస్టుకు సంబంధించిన యిదివరకటి
క్వశ్చన్ పేపర్స్, బుక్స్ నంపాదించాను రెండు మూడేళ్ళక్రితం
మనకూడా అలాంటి పెస్టు రాశాను. నాదగ్గరకూడా కొన్ని బుక్స్
వున్నాయి. అన్నీకలిపి ప్యాకచేసి తెల్లవారి మా అఫీసుకు వేళ్ళ
గానే ప్యూన్ రాజయ్యను పిల్చి చైతన్య రాగానే ఆ పాకెట్ ను
ఇవ్వమని చెప్పాను. నా సీటుదగ్గరతెళ్ళి ఏదో వనిచేస్తున్నట్టుగా
వటిస్తున్నాను

చైతన్య వచ్చింది. ఆమెను చూడగానే రాజయ్య- “అయ్య
గారు మీ కిది ఇవ్వమన్నారు.” అంటూ నే విచ్చిన పాకెట్ ఆమె
కిచ్చాడు

“ఏ అయ్యగారు?”- అంది చైతన్య చిరాగ్గా.

“విక్రమ్ సార్....”-

“విక్రమ్ సారా, ఏమిటిది....?”-అంటూ అశ్రుతగా పాకెట్
చ్చిప్పింది. ఒక్కక్షణం ఆమెముఖం వికసించింది- కానీ వెంటనే
ముఖం చిట్లించింది.

- “అక్కర్లేదు.... మీ అయ్యగారికే యిచ్చేసెయ్....”
అంటూ ఆ పుస్తకాల్ని వాడిమొహాన కొద్దుండా-అమకున్నావ-కానీ
చైతన్య అంతవని చెయ్యకపోవటంతో తేలిగ్గా కట్టారాను.

వస్తు చూసి చూడనట్టే చూస్తూ చైతన్య వెళ్ళి తనసీట్లో కూర్చుంది

“కనీసం ధాన్యయినా చెప్పరా?” అన్నాను.

“ఎందుకు? నోటికొచ్చినట్టలా తిట్టి ఏదీపించినందుకా?” అంది చైతన్య

“మీరుకూడా ఏకస్తారనితెలిసి చాలా ఆశ్చర్యపోయాను.”

“మీరుకూడా అంతలో మీ ఉద్దేశ్యం?”

“ఉద్దేశ్యం ఏమీలేదు. మీరు కాస్త దేరింగా కన్పిస్తారు కదా.... మీ రింత దెలికేట్ అడుకోలేదు....”

“ఔను.... నేను దెలికేట్ కాదు.... వట్టి బండరాయిని.... నాకు పీలింగ్స్ లేవు.... సెంటిమెంట్స్ లేవు.... వట్టి అడవి మనిషిని! ఇప్పటికైనా మీరా విషయాన్ని తెలుసుకున్నందుకు చాలా వంతువం....”

“ఇప్పుడు కాదు.... విప్పుదో తెలుసుకున్నాను....”

“ఔనాను.... మీ విషయం కూడా నేనెప్పుదో తెలుసుకున్నాను....”

“ఏమని?”

“వట్టి పొగరుదోతు... పోజులరాయుడు అని!”

నేను గట్టిగా నవ్వాను.

“చాలా కష్టంగా తెలుసుకున్నారే! మీ దారుణమైన తెలివి తేటల్ని ఎలా ప్రకంపించాలో తెలియలేదు.

“తరికిండికి కాళ్ళు మీడికిపెట్టి తనన్ను చెయ్యండి.... తెలుస్తుంది....”

“మీ కెప్పుడైనా చేశారా? అంతకొచ్చిదెంట్ గా చెబున్నారా?”

“ఔను చాలాసార్లు చేశాను.... మీలాంటినాళ్ళకు ఐదొ చెప్పడం ఎలాగో తెలుసుకోవటానికి....”

“తెలిసిందా?”

“తెలిసింది....”

“అయితే చెప్పండి.... మీలాంటి వాళ్ళచేత ఐదొ చెప్పించుకోవటం అంటే నాకు చాలా సరదా....”

“ఇదివరకెప్పుడన్నా నాలాంటి వాళ్ళచేత చెప్పించుకున్నారేమిటి.... అంత సరదాపడ్తున్నారు....?”

“బాను...కొలిచి” చీడి వ రోజుల్లో”

“వెళ్ళుదెబ్బలు తిన్నారన్న మాట” చైతన్య గొల్లవ వచ్చుతూ— “నేనుకూడా అలాంటివని చేద్దా మనుకున్నాను.... కానీ అఫీస్ లో వదిలించుకుంటుంది ఏంబావుంటుందట.... కొంచెం శ్రమకాదాను....” అంది.

“అలా బుద్ధిచెప్పినవాళ్ళు తర్వాతేంచేకారో తెలుసా ?”

“పోలీసురిపోర్డిచ్చి వుంటారు.”

“కాదు.... ముద్దులిచ్చారు.... వీక్షతప్ప నా కీ లోంకలో ఇంకేమీ అక్కర్లే దని జగ్గెల్లా నావెంటపడ్డారు” అన్నాను తసిగా....

“పోదురూ....బాబాయి! మీ వెంట పడేంత తలకు మాసిం దెవత్తుంటుంది రెండి....”

“తల మాసికావాళ్ళు కాదు.... రోజూ తలంటు పోసుకునే వాళ్ళే నావెంట పడేవాళ్ళు....”

నా మాట పూర్తికాకుండానే చైతన్య నాకేసి చాలా తీక్షణంగా చూసింది. అంతటితో మా సంభాషణ అగిపోయింది చివరి మాట నాదే అయినందుకు చాలా నంతోషించాను.

• • • • •

చైతన్య డిపార్టుమెంటర్ పెన్స్టకు ప్రిపేరింగ్ లోంది. ఆ పెన్స్టకు కావల్సిన ఇంకా కొన్ని పుస్తకాల్ని నేనే హైదరాబాద్ వ్యయంగా వెళ్ళి తెచ్చిపెట్టాను హైదరాబాద్ వెళ్ళినప్పుడే ఓషాపులో, ఆ రోజు చైతన్య అంతగా పొగిడిన సాయిత్యం గీత గోవింద ఆధారంతో గీసిన రాధాకృష్ణుల రేఖాచిత్రాలున్న అంబు కన్విన్సే - మెంటే కొనేశాను. ఆ అంబువి చైతన్యకు ప్రెజెంట్ చేయాలని నిర్ణయించుకున్నాను - తీసుకుంటుందా ? వాట్నూ చూడ గానే ఉబ్బి తబ్బిల్చిపోతుందా ? “ధంక్యూ వెరీమచ్” అంటూ వన్న వెనకేసుకునిపోతుందా ?

చైతన్యమంది నేనేం అశిస్తున్నాను? నాకు తెలుసు.... అమె కన్ను తన హార్టాఫ్ హార్ట్ లో ఆరాధిస్తోందను... ఎలా తెలుసు? అది శేవలం నా ఉపాధి చూత్రమే కావచ్చు.... నీ నామెను నా హార్టాఫ్ హార్ట్ లో ఆరాధిస్తున్నాను కాబట్టి అమెకూడా నన్ను

విషయం ధిక్కరింగ్ అంటాడు. నరే.... ఆమె నన్ను ఆరాధిస్తోంది
 నా కోసం కలలు కంటోంది. కాని ఆ విషయం ఎన్నడైనా
 చెప్పకుండా? చెప్పదు. నేను చెప్పానా, "విన్న నా హృదయ
 మంతటితో ఆరాధిస్తున్నానని.... చెప్పలేను.... ఇద్దరం కల్పకున్న
 మరక్షణంలో నిష్ఠూరాలు.... దెప్పిపొడుచుకోవడాలు.... ఒకరినొకరు
 మాటలతో గెలవాలనే వెర్రి ప్రయత్నాలు.... అటుమాట
 నాదే కావాలనే పట్టుదలు.... ఇద్దరిమధ్య పచ్చగడ్డివేస్తే భగ్గు
 మంటుంది. ఎందుకీలా జరుగుతోంది? ఇద్దరం ఎందుకీలా మమ్మల్ని
 మేము మోసగించుకుంటున్నాము? ఎందుకీలా ఒకరితో ఒకరం
 నాటకం అడుకుంటున్నాము? ఈ నాటకాన్ని ఆపేసి మా నిజ
 వ్యరూపాల్ని చూపించుకోగలిగితే? ఏమవుతుంది? ఏమీకాదు-ఏమీ
 కాదని నాకు తెలుసు.... అయినా ఎందుకీ దాగుడమూతలు? ఎందుకీ
 పీల్చిగ్స్? ఇన్ని ఆకలు! ఇంత కసి! ఇంత ద్వేషం! ఇన్ని
 మాటలు— ఇన్ని కన్నీళ్లు - ఇన్ని కలలు.... ఏమీ
 అవదని తెలిసినా ఎందుకీలా గాలిమేదలు కట్టుకోవడం? మానవ
 ప్రకృతి చాలా విచిత్రమైంది. ఎప్పుడో ఆప్పుడు అందరమూ చచ్చి
 పోతామని తెలుసు.... కాలి విడితెడబూదిదగా మారిపోతామని
 తెలుసు.... అయినా ప్రతిమానవుడిలో ఎన్ని కలలు! ఎంత
 ఆక.... ఏదో సాధించాలన్న మోందితనం.... ఎంత పట్టుదల!
 రేపు ఉస్తామని తెల్పినా ఇవాళ జీవించటం మానలేం? కలలు
 కనకుండా వుండలేం.... అకాశ్యతమైన జీవితాన్ని కాశ్యతం
 చేసుకోవాలన్న మానవుడి విరంతర పోరాటం సాగుతూనే
 వుంటుంది. ఆ పోరాటంలోనే ఈ ప్రపంచపు మనుగడ ఇబ్బడివుంది.

* * * *

హైదరాబాద్ కు వెళ్ళి దిసార్డు మేంటర్ డెస్ట్ రాసొచ్చారు
 అఫీసులో కొత్తగా చేరిన అమ్మాయిలంతా

చైతన్య కన్పించగానే "డెస్ట్ ఎలా రాశారు?" అన్నాడు.

ఎలారాస్తే మీకేం? నేను పెయిలయితే ఓ పేదవాడికి ఈ
 ఉద్యోగం దొరుకుతుంది.... అప్పుడే దేశంలోవున్న పేదరికమంతా
 నిర్మూలించబడుతుంది. మీరు కోర్కున్నట్టే అవుతుందిరెండి."

నంటావ్ ? -

“నేను ఫెయిల్ కావాలని వెంకటేశ్వరస్వామికి మిక్కి
వుంటాడు. నా లాంగ్ హేర్ మొత్తం యిచ్చేస్తానని - నేను ఫెయి
లయినా వరేగానీ మీరు గుండు చేయించకుంటే ఎంత మచ్చటగా
వుంటారో చూడాలని వుందండీ....” - అంది చైతన్య కిలకిలా
వెప్పుతూ.

“డిజిట్ గ్రాఫ్ ఇన్ గ్రాటియూడ్....” - అన్నాను బిగ్గరగా.

“ఎండకూ ? -

“చేసింది చెప్పటం నా కలవాటు లేదు....”

“ఓహో ! పుస్తకాలు గట్టా తెచ్చిచ్చాడంటాడు ! వెదవ
పుస్తకాలు.... వాటినిక్కో సారైనా చదివినపాపాపా పోయానా ?
చైమీ దొరకలేదు రేపు మీ పుస్తకాలన్నీ తెచ్చిస్తానులెండి....” -

“ఏమీ అక్కర్లేదు....”

“ఎందుకు ? -

“ఏ చెత్తకుండీలో నైవా పారెయ్యండి....” -

“ఛ.... ఛ.... ! చెత్తకుండీలో పారేస్తే ఏమైస్తుందండీ ?
ఏ మిలాయికొట్టువాడికన్నా అమ్ముకుంటే ఓ రూపాయో, రెండో
గిట్టబాటవుకాయి....”

“అ పని చేసినా ఫ్యాలేదు.... ఐ హావ్ నో ఆబ్జక్షన్”

“బరో.... ఐ హావెనాబ్జక్షన్.... వేరే వాళ్ళ పుస్తకాలు
నేనెండుకు అమ్ముకుంటాను, రేపు మీకే కట్టగట్టి తెచ్చిస్తాను....
మీరే అమ్ముకోండి.”

“ఎక్కడకు తెచ్చిస్తాడు ?”

“ఎక్కడకు తెచ్చివ్వమంటాడు ?”

“మా యంటికి తెచ్చివ్వడం మర్యాద.”

“ఓహో ! అలాగా.... మీ యంటికి తెచ్చిస్తాను.... మీయిల్లె
క్కడంటుందో చెబితే....”

“కుమార్ పల్లిలో ‘ఇద్దరు లేక ముగ్గురు’ అన్న పామిరీ
ప్లావింగ్ వాళ్ళ పెద్ద బోర్డుంటుంది.... ఆ బోర్డు పక్కనే మా ఇల్లు”
అన్నాను.

వాడే. 'అదిగో' చూడండి. అక్కరి వారిందే. అదే మా ఇల్లు
బాగా గుర్తు పెట్టుకోండి' అప్పుట్ట ఈ రోజుల్లో ఎక్కడ చూసినా
పామిరీ ప్లానింగ్ చక్క బోర్డే.... అండలో మీ యిల్లు ఏ బోర్డు
చక్కననోవారి...."

"కరెక్ట్ సుమా! మీరు రేపు పక్కా ఎప్పడొస్తారో
జెప్పండి.... ఇదే మా యిల్లు అని రాసున్న ఓ పెద్దబోర్డు పట్టు
కుని మీకు ఎదురాస్తాను...."

"నరే.... రేపు ఆ.వారం కదా.... వడింటికి మీ యింటికొస్తాను" —

"వెళ్ళండి.... మీరు వడింటికల్లా గవర్నమెంట్ జూనియర్
కాబేటి దగ్గరకొచ్చేయండి.... నేనా ప్రాంతాల్లో వుంటాను...."

"బోర్డు పట్టుకునేగా?"

"ఎవరో...."

ఆ తెల్లవారి చైతన్య మా యింటి కొచ్చేసింది.

వీధుల్లో ఆడెవక్కన వడుస్తుంటే ఎందుకో గర్వంగా
పీడయ్యాను. చైతన్య వీధో మాట్లాడూనేవుంది. హైదరాబాద్లో
తను రాసిద పెన్సిను గూర్చి చెబ్తోంది.... ఏమేం అడిగారో, తను
వాటికి సమాధానం లేకా రాసిందో చెబ్తోంది.... కాని నేనామె
మాటల్ని విడటంలేదు.... చైతన్య మొదటిసారి మా యింటి
కొస్తోంది. మా యింటిని చూసి ఏమనకుంటుంది? పోవుతుందా?
అసలు చైతన్యను మా యింటికి రమ్మని ఎందుకు పిలిచాను?
పిలిచుకుందానే ఆమెతో ఎప్పటిలాగే కొంతకాలం దాగుడుమూతలు
అడుకుంటూ గడపనులోనే ఆనందం వుండేమో....

మా యింటి ముందుకు రాగానే.... "ఇదే మీ యిల్లు?
యా మై కరెక్ట్?" - అంది చైతన్య ఉత్సాహంగా.

"అరే.... ఎలా తెలుసుకున్నారు?" - వరద్యానంగా వున్న
నాకు ఆమె మా యింటిని ఎలా తెలుసుకుందో బోధపడలేదు -
చైతన్య ఎకపక్కా నవ్వింది -

"ఇద్దరు తేక ముగ్గురు.... పనదీపోయారా?" - అంటూ
మా యింటి చక్కనే వున్న బోర్డును చూపించింది -

“ఓ ! అవా.... ?” - అన్నాను.

“రండి రండి.... ఈ పేదవాడి ఇంటిని పాపనం చెయ్యండి.”

అంటూ లోకంకు దారి తీశాను

“మాది మూడు రూములు వక్షసగా రైలుదబ్బాల్లాగా ఒక దాని వెంట ఒకటి వుండే పోర్షన్. మీ యింట్లోలాగ మా యింట్లో మల్లెపూలు, నెట్ కీళ్లు వుండవు.... కనీసం కూర్చోటానికి కుర్చీలుకూడా లేవు.” -

“కొంపదీసి ‘కూర్చుండ మాయింట కుర్చీలులేవు.... నా ప్రణయాంకమే సిద్ధపరుచనుంటే....’ అంటూ ఏమిటి, కర్రణశ్రీ లాగా....? కుర్చీలేం ఆక్కర్లేదు.... హాయిగా ఇలా ఈ చానమీద కూర్చుంటానులేండి. ఇవిగో మీ పుస్తకాలు. ఇప్పుడివ్వచ్చుగా..” -

అమెఇచ్చిన పుస్తకాలు గదిలో ఓచూరి పడేశాను. ‘మీ యింటికొచ్చిన రోజు నా చేతిలోవున్న పాతెట్ చూసి నాకేమైనా ప్రెజెంటేషన్ తెచ్చారా అవి అడిగారు. ఈ రోజు ఈ ప్రెజెంటేషన్ ఇస్తున్నాను స్వీకరిస్తారా?’

హైదరాబాద్ నుండి తెచ్చిన గీతగోవింద రేఖచిత్రాలు అల్బమ్ చైతన్యకీచాను.

“వ్హాట్ ! గీతగోవింద రేఖచిత్రాలే! సాయుక్తష్టకేసివ వేనా? హా వుల్లపుల్, హా మార్వెల్స్... థాంక్యూ విక్రమ్.... థాంక్యూ వెరీషచ్....” -

అంది చైతన్య పరవశంతో తనకు తాను వరచిపోయి.

పరవాలెదు... మీతో కనీసం ఈసారైనా థాంక్స్ చెప్పించు కున్నాను.” -

మరుక్షణంలో అమె పూర్వపు చైతన్యగా మారిపోయింది.

“అయినా ఈ ప్యూడల్ అర్దు మీకెలా నచ్చింది?” - అంది

“ఓకు నచ్చిందిగా?”

“ఇదేమిటి.... ఇక్కడేదో రాకారు.... కవిత్వమా? మీరు కవిత్వంకూడా రాస్తారన్నమాట?” -

ఆ అల్బమ్ కి ముందు నేను కొన్నిరైల్లు రాయకండావుండ లేకపోయాను.... అమె ఆ చరణాలను చదువుతోంటే నా గుండెలు వణికిాయి.

చైతన్యము :

“నిమంటువుల్లోని పదాలుకూడా

నీచెలిమి విజవను చాటలేవు

వింగి, నేలా విండు జాబిరీ

మనమైతి వయస్సును చాటలేవు.

జఃజలా ప్రవహించే పెరియేటి సరస్వతీలాగా

మొలకెత్తిన లేతవచ్చిక అంచుల్లాగా

శీతకాలపు చిరుమబ్బుల చల్లదనంలాగా

జీవనానుభవపు తీరుని వేళలాగా

ప్రపంచాధిపత్యానికి నంబందించిన

సౌందర్య సింహాసనాన్ని తృణీకరిస్తూ

నీవేహం-దిగంతాల వీధిలోకి ఊదర్శి దిగేసింది

నీవేహం-నిజంగా నేను జీవించాల్సిన అవసరాన్ని చాటింది.

నా మరణానికి అనలు కారణాన్ని చూపింది.

విజయ - విక్రంగా - వీ జ్ఞానకాలే ...

హృద్భావను అక్కవుల్లోకి అనువదించగలవు

మన వేహానికి చిహ్నంగా

ఈ చిత్రాలు - స్వీకరిస్తావు కమా,

—విక్రమ్ కుమార్....

చదవడం పూర్తిచేసి చైతన్య వాతేసి చూసింది. 'మీరు కవిత్వం ఇంతబాగా రాస్తారని తెలీదే.... దీన్ని యేం కవిత్వమంటారు.... హృదయ కవిత్వమా, అభ్యుదయ కవిత్వమా - విప్లవ కవిత్వమా'

“ప్లీజ్ చైతన్యా!” - అన్నాను బాధగా

“ఎమిటి! అకస్మాత్తుగా అంతసీరియస్ ఆయిపోయారు ”

“ఔను.... సీరియస్సే.... నేను రాసిప ఆ మాటల్ని ఎంత సీరియస్ గా రాశానో ఆమెకు తెలీదు— ఆమె కావేపు మాట్లాడడం మానేసి అల్పం తిరగేస్తోంది. కొన్ని క్షణాలపేపు మామధ్య వికృతి....”

“లోపల్నుండి “నన్నా! అమ్మ రమ్మందోంది” అంటూ మారవి వచ్చాడు అల్పంలోంచి చైతన్యకలెత్తి రవిని చూసింది.

“ఎవరీ అబ్బాయి?” అంది.

“ఎవరో చెప్పండి.... చూద్దాం!” అన్నాను ఆమె ముఖం కవళికల్పి పరీక్షిస్తూ.... సరిగ్గా ఈ క్షణంలోనే చైతన్య ఎలా మారుతుందో చూడాలనే ఆమెను మాయంటికి పిలివారిని చాలా సార్లు అనుకున్నాను.

ఒక్క క్షణం పేపు రవిని తేరిపార చూసి :

“మీ సుపుత్రుడేనా?” అంది ఎంతో మామూలుగా....

“ఔను ఎలా తెచ్చుకున్నారు?”

“మీ ముఖం ఆ కుగ్రాడిముఖం చూస్తే నేనేకాదు.... ఇప్పుడే కళ్ళు తెరచిన వసిపావ కూడా ఆ కుగ్రాడు మీ సుపుత్రుడని చెప్పేస్తాడు ”

“మా అవిడను పరిచయం చేయమంటారా?” అన్నాను నాకు వెళ్ళుంది- పిల్లలు కూడా వున్నారని తెలిసినప్పుడు ఆమె ఎంతో షాతైపోతుందనుకున్నాను.... కానీ.... అలాంటిదేమీ కన్పించలేదు.... ఆమె విర్వికారంగా నేనిచ్చిన ఆర్పిమ్ చూస్తోంది.

“పరిచయం చెయ్యమంటారా అని నా వర్మిషన్ తీసుకుని గానీ పరిచయం చెయ్యరా ఏమిటి?” అంది చైతన్య.

“మా అవిడ ఆంతగా చదువుకోలేదు.. వట్టి వత్తెకాం.... ఇంటికొచ్చిన కొత్తవాళ్ళతో కాస్త సంస్కారంగా మాట్లాడటం కూడా తెలీదు.”

“మీరు చదువుకున్నారుగా.... మీరు చదువుచెప్పొచ్చుగా... మీలోని సంస్కారాన్ని అవిడకూడా కొంచెం ఇవ్వచ్చుగా....”-

“నేనూ యిలాగే చాలాసార్లు అనుకుంటాను కానీ టైమ్ దొరకదు ఆమెకు వని తీరదు. ఇంట్లో ఎప్పుడూ పిల్లలతో, వంటకో సరిపోతుంది.”-

“ఔను.... అడవాళ్ళను పిల్లలను, వంటంటికి ఆంతం చెయ్యకుండా మీ మగవాళ్ళు వాళ్ళనేదో ఉద్ధరిస్తారని ఎవరనుకుంటారైంది.... బయటికొచ్చి ఉపన్యాసాలివ్వమంటే ఇస్తారు.... ఎంతమంది పిల్లలేమిటి?”-

“ఇంటిముందే వుండిగదా బోద్దు! ఇద్దరు తేక ముగ్గురు.... మాకిద్దరే....”-

“ఫవలీదు.... అలాగైనా కొంత ఉద్ధరించాడు.... మీనాది పేరేమిటి.”-

“రవి....”-

“ఏం చదువుకున్నావు రవీ?”- అంది రవీనుద్దేశించి.

“ఒక్కదోతరగతి....”- అన్నాడు వాడు.

“కూర్చోండి.... ఇప్పుడేవస్తాను.”-

లోపలికెళ్ళాను. కాఫీ తీసుకుని తననే ముంషరూంలోకి రమ్మని మా అవిడకు చెప్పి నేనొచ్చాను.

కాఫ్ఫీనల్లో సరళ కాఫీతీసుకుని ముందుగదిలోకొచ్చింది. నాకు చైతన్యం చెరో కాఫీకప్పు అందించింది.

“సరళ.... మాశ్రీమతి -” పరిచయంచేశాను.

“నమస్కారమండీ”- అంది సరళ రెండుచేతులుతోడించి....

“ఈమె పేరు చైతన్య. మా ఆఫీసులో పనిచేస్తుంది.” అన్నాను చైతన్యను పరిచయంచేస్తూ -

“వారు మీ గురించి చాలాసార్లు చెప్పారండి” అంది సరళ. “ఏమని చెప్పారు? ఎప్పుడూ వశనిట్టలా వాగుతుందని చెప్పారా?” అంది చైతన్య.

“అలా చెప్పలేదనుకోండి....” అంటూ సరళ ఇంకేదో చెప్పబోయింది.

“పాప ఏడుస్తున్నట్టుంది.... నువ్వు లోపలికెళ్ళు సరళా!” అన్నాను.

“సరళ వెంటనే లోపలికెళ్ళిపోయింది.”

“అదేమిటి? ఆషేడో చెప్పబోతోంటే అలా లోపలికి పంపిస్తారేమిటి? ఏమో అనకున్నాను. మీరూ అందరిలాంటి మగ వాళ్ళే....”

“అంటే?”

“అడదావిమీద పెత్తనం చెలాయించేవాళ్ళే.... భార్యంటే కక్కిన పేనులా పక్షంకలి అన్న మనస్తత్వం కలిగినవాళ్ళే.... ఐ రియల్.... హెట్ డిస్ మేల్ డామినేషన్....”

“అలాగే హేట్ చేద్దుకుగాని.... కాఫీ తాగండి.... చల్లారి పోతుంది.”

“చల్లని కాఫీ అంటేనే నా కిష్టమనిమీ తెప్పుదో చెప్పి! ట్టుగుర్తు.”

“ఔను.... మరచిపోయాను.”

చైతన్య ఆర్పిమీ తిరిగేస్తూ కాఫీ సిప్ చేస్తోంది.

“ఓ విషయం అడగుతాను దొంక తిరుగుడుదేకుండా నిజం

చెబుతారా?”

“అంటే మీ ఉద్దేశం నేనెప్పుడూ దొంకతిరుగుడుగా చెబుతాననా?”

“ఔను.... దొంకతిరుగుళ్ళు లేకుండా ఎప్పుడైనా జవాబుచెబుతారా?”

“అయితే ఇప్పుడకూడా దొంక తిరుగుడుగానే చెబుతాను. అదగండి.... ఏమడుగుతారో....”

“సూటిగా నిజం చెబుతానంటే అడగుతాను....” -

“అలా చెప్పటం నాకు చేతకాదని మీరే చెప్పారుగా? నాకు చేతకానివని చెయ్యమంటే నే నెలా చెయ్యగలను?” అయినా, మీరేం అడుగుతారో నాకు తెలిసులెంది....” -

“ఏనీ చెప్పు చూద్దాం....” -

“తీరాచెప్పాక అదికాదని బుకాయించటానికా? నాచేతే మీదట

జిప్సిద్దామనిప్రయత్నిస్తున్నారు.... నేను చెప్పను మీరేచెప్పండి” -

“నాకు పెళ్ళయిందని.... పిల్లలున్నారని తెలిసినప్పుడు నా వ్య పాకయిపోలేదూ?”

ఈమధ్యనే నే నామెను ఏకవచనంలో నంటోదిస్తున్నాను

“నేను పాకయిపోతానని మీరెందుకనుకున్నారు?” -

“అదిగో.... ఆ దొంక తిరుగుడే వద్దన్నాను....” -

“ఆ దొంకతిరుగుడే నా తత్వమని నేనకూడా అన్నాను చెప్పండి.... నేను పాకయిపోతానని మీరెందుకనుకున్నారు?” -

“ఎందుకో అనుకున్నాను.... కాన్ని అనుకోవడాకు కారణాల్ని వెదకించి చెప్పలే.... పి.పి. డియ్ ఫీర్ రైక్ దట్....” -

“పి.పి. డియ్ ఫీర్ రైక్ దట్ ఓ! గాడిదగుడ్డు కదూ?”

“దాకి కారణం వుండి తీర్తుంది....” -

“పోయే.... మీరేచెప్పండి.... నేనలా ఎండకపీయ్యాను.”

“ఎండకు పీ.య్యారా? నే నేదో మిమ్మల్ని ప్రేమించేవానని, మీరుతప్పు నాకు మరోలోకంలేదని మిమ్మల్నే పెళ్ళాడాలని కలలుకంటున్నాని.... మీరు కలలుగన్నారు పావం....

అయ్యో, అయ్యో.... మీకు పెళ్ళయిందీ, పిల్లలన్నారూ అవి తెలిగానే -
 'అయ్యో, అయ్యో.... మీకు పెళ్ళయిందా? ఎంతమోసం.... ఎంత
 దాడులు.... నా బ్రతుకిప్పుడేం కావాలి.... మీరే సర్వస్వమని
 నమ్మానే.... నన్నిప్పుడు నచ్చేట్లో మునగమంటారా' అని తెలుగు
 సినిమా హీరోయన్లుగా ఓపెర్ట్ల దిశవై వ దైలాగ్ అప్పచెరుకానను
 కన్నారు.... ఔనా?"

"మీ వేస్తారెవరో మీకేనో కాంప్లి మెంటిచ్చారన్నారు
 చూడండి.... అతనొక్కడే మిమ్మల్ని కర్రకుక్కలార్యం చేసుకున్నాడు"
 అన్నాను, అంతకంటే ఏమనాలో తెలిక.

"ఏమిటా కాంప్లి మెంట్?"

"మీరు ఆవులింబకుండానే పేగులైక్కపెత్తారని...."

చైతన్య గలగలా నవ్వింది - మరక్షణంలో సీరియస్గా
 మారిపోయింది.

"అంత రాక్షసివంటారా?"

"ఎంత రాక్షసి "

"ఆవులింబకుండానే పేగులైక్కపెట్టేంత రాక్షసివన్నమాట."

"ఆ మాట మీరే గొప్పగా చెప్పుకున్నారా?"

"గొప్పగా ఏం చెప్పకోలేదు.... ఒకాయన ఇలా అన్నారని
 చెప్పాను.... అది సరే.... నేనిక వెత్తాను.... మా ఉమ ఈ రోజు
 మార్నింగ్ షోకి వెదదామంది.... ఈ పాటికది మా యంటిగొచ్చేసి
 వుంటుంది...."

"ఏ ఏక్చర్ తెలుస్తారు?"

"ఏదో ఏక్చర్"

"మీరు ప్రతిఏక్చర్ వదలకుండా చూపేట్టన్నారు."

"ఔను.... ప్రతిఅర్థమైన సినిమా చూస్తాను.... నాలంటి
 సినిమా పోషకులున్నారు కాబట్టే.... తెలుగు సినిమా వర్తికమ
 బ్రతుకుతోంది. మీలాగ ఆందరూ కళాఖండాలు, తప్పక
 మొండాలు చూడని వాళ్ళే అయితే తెలుగు సినిమా వర్తికమ ఈ
 పాటికి చచ్చిపోతున్నది...."

"చైతన్యలేది బైటికి వదిలింది. అమెకోపాటు నేనూ -
 ఇద్దరం వదుస్తున్నాము."

“మీకోపాటు నేనూ మార్నింగ్‌పోకాస్తాను ఎనీ అబ్జెక్ట్‌”

“నో అబ్జెక్ట్‌.... రేమగ్గా రావచ్చు....”

“చూపిస్తారా?”

“ఏం? మీకు సినిమా చూడటం రాదా?”

“రాదు....”

“పాపం.... పసిసిల్లాడు.... ఇప్పుడే కళ్ళు తెరిచాడు....
నేను వెళ్ళిపోతాను.... మీరింక వెళ్ళొచ్చు....”

“మీకో నేవీలా వడవటం మీకు బాగాలేదా?”

“చాలా బావుంది కానీ మా ఇంటికాకావస్తే యింకా బావుంటుంది”

“మళ్ళీ మీరు మాయింటికాకా వస్తానంటే నేను మీ యింటికాకా వస్తాను”-

“అతర్వాత మీరు మళ్ళీ మాయింటికాకా వస్తానంటే నేను మీ యింటికాకా వస్తాను....”-

ఇద్దరమూ నవ్వుకున్నాము.

“నేను వెళ్తాను మరి....”- అన్నాను.

“సినిమాకాస్తామన్నారా?”-

“మీరు కవీశం ఏ సినిమాకేళ్తున్నారోకూడా చెప్పలేదుగా....”-

“అరింకార్‌లో ఏదో.... “క్రేజీబోయ్స్” అన్న పిక్చర్

వుంది చాలా ఫర్మీగా వుంటుందని చెప్పారు ఫ్రెండ్స్....వస్తారా?”-

“ఎన్నింటికీ?”-

“11-30 కనుకుంటాను,”-

“వస్తాను....”-

చైతన్యమే వీధి చివరిదాకా పంపించి నేను వెనక్కి
వళ్ళాను. - రియల్లీ ఫర్మీగరల్. తన ఎమోషన్స్‌ని ఎప్పుడూ
చూపించడు. నాకు పెళ్ళయింది- పిల్లలున్నారని తెలికాక నావట్లు
అమెప్రవర్తన మారకుండానుకున్నాను. కానీ అలాంటిదేమీ కన్పించ
కపోవటం నాన్నింకా అమె కెంకోడగ్గరగా చేర్చింది.

ఇంటికిరాగానే అమె టిటర్స్‌చేసిన బుక్స్ పాకెట్‌ని
ఒకసారి విప్పిచూడాలన్నించింది.... అందులో ఎక్కడై నా తప్ప
కుండా ఏదన్నా రాసివుంటుందన్న ఏదో అళి

అ పాకెట్ విప్పగానే అమె అందమైన లెటర్ ప్యాడ్ మీద

ముక్కాబి అక్షరాల్లో చేతనయ్యాసిన ఆ శంకులు ప్రత్యక్ష
మమ్మాయి నా సుందరి వేగంగా కొట్టకున్నాయి.

“నన్ను కృతఘ్నురాలి అన్నావు.

బాబు.... అమాట విజమే!

నీకు నే నేమివ్యగలనని ?

జీవనకథతో వదిలేస్తున్న పథికురాలి

ప్రేమానుగాల బాయన వేదతీర్పావు!

నీకు నే నేమివ్యగలనని ?

హృదంతరాళాల్లోంచి

కఠినాకాలు పెగుల్చుకుని పిలిచే

“మిత్రమా ! ఉన్న నీలుపు తప్ప.

ఓంటరితనం కీడించినప్పుడు

తుంటరికోరికలు ఎద తొలిచినప్పుడు

అర్థంతావి అవేదనతో అణచుకోస్తూ

వివిధ విశేషాల దేవికోసమో దేవులాడుంటే

వెల్లురేబివై విచ్చుకొచ్చావు

నీకు నే నేమివ్యగలనని ?

ఆ వెలుగులో నా ఉనికిని వెళ్ళుకోరటంతప్ప

అక్షరాగం, అధికారం, చనువు లాలన

అన్నీ పొదిగిన అపురూప బాంధవ్యం నెరిపావు.

నీకు నే నేమివ్యగలనని ?

హృదయ చలనాలతో నడుంగా నీ పేరు స్మరించటంతప్ప!

..మళ్ళీ చదివాను.... మళ్ళీచదివాను....ఎన్నోసార్లు.... ఎన్నిసార్లు..

చదివానో ! ఎన్నిసార్లు చదివినా ఈ గుండె నిండదు ఎన్నిసార్లు

చదివినా ఈ దాహం తీరదు.... ఎన్నిసార్లు చదివినా.... ఈ ఎద

లోపలి రొద నమసిపోదు !

2

అతన్ని చూడగానే “ఈయన గొప్ప పోజారిరాయడలే
వుందే” అన్నాకావం జల్లుతుంది.

పోజారిరాయళ్ళను చూస్తే నాకు జళ్ళు మండతుంది.
వాళ్ళతో గిల్లి కయ్యం పెట్టుకోవా లిస్తుంది.

నద్దాను. అతడూ ముప్పెళ్లనొనే వడిచేస్తాడు పేరు విక్రమ్ కుమార్.

ఒక్కసారిచూస్తే మరచిపోలేని రూపం విక్రమ్ది—

ఎప్పుడూ మల్తే పువ్వులాంటి తెల్ల బొట్టలు ధరిస్తాడు. మా మల్తానా అతనికి 'టినోపార్' అన్న ఒకనేమ్ తగిలించింది. ఎప్పుడూ అబ్బల్ని అంతతెల్లగా యెలావుంచుకోగలుగడాదో ఈహించలేక పోయేవాన్ని. ప్యాంటుమీదగాని షర్టుమీదగాని యే ఒన్న కలసు కడినా చిరాగ్గా ముంపెట్టి దాన్ని దులిపేపేదాకా వదిలేవాడతాడు. ఎప్పుడూ ఇన్ షర్టువేపేవాడు ఇన్ షర్టు అనేది ఈయనగారికోసమే పుట్టింశా' అనిపించేది అతన్ని అలా ఇన్ షర్టులో చూసినప్పుడల్లా

నల్లని ఊమ్మెదరెక్కల్లాంటి భజారదాకా క్రేలాదే లాంగ్ హేర్సు చూసినప్పుడల్లా 'ఇన్ని వెండ్రుకల్ని యత రెలా భజిస్తున్నారో బాబూ' అనిపించేది. వెనకకన్నులో ఈయన ఆడదై పుట్టి వంటాడు - అనుకునేదాన్ని - అన్ని వెండ్రుకలకి మానె పట్టించటానికి, దుప్పి వాటినొక అడ్డర్లో పెట్టటానికి రోజూ ఈయనగార్ని యెంతటైమ్ పడుందో : అదాన్నై పట్టినా నకు నా వెంట్రుక లంటే కరమ చిరాకు హాయిగా మగపిల్లాడిలా - అయినా. యీ రోజుల్లో 'దుగిపిల్లాడిలా' అని అడకూడదేమో.... అది వళ్ళకంటే వాళ్ళే యెక్కువ హేర్ పెండ్లెస్తున్నారు - క్రాపింగ్ చేయించు కుంటే ఈపీడ వదిలిపోయేదిరా బాబూ అనిపించేది కాని ఏ మాట కామాట చెప్పుకోవాలి- లాంగ్ హేర్ విక్రమ్ రూపానికొక విమాతన మైన సొగసును సమకూర్చింది.

కాటుక పెట్టుకున్నాడా అన్నట్లుగా వుండే అతనికళ్ళల్లో ఏదోగర్వం.... ఎదుటివాడివల్ల ఏదో తిరస్కారభావం.... తన మీద తనకు యెనలేని ఆత్మవిశ్వాసం కొట్టవచ్చినట్టు కనిపించేది.

విశాంతమైన నుదురు, దట్టంగా వ్యాపించిన కన్నబొమ్మలు,

నిటారుగా సొగిన పొడవైన ముక్కు. నన్నని మీనకట్టు దోసాడెక్కల్లాంటి పెదవులు - ఏగ్రీకు కల్పాన్నో చూసినట్లుగావుండేది అతన్ని చూడటం తను అండ్లగా వుంటానని. తనలాంటి అంద గాళ్ళు చాలా అరుదుగా వుంటారని అతనికి తెలుసు - అతడు తన చుట్టూవున్నవాళ్ళను చూపే చూపులో ఇది వృష్టంగా కనిపించేది.

వేళ్ళతో సిగరెట్ వట్టుకోవటం సిగరెట్ ను పెదవులతో వట్టుకుని
 వ్రేళ్ళను వడిరేయ్యటం, పొగపీల్చి వదలటం-ప్రతిదాల్లో పోజే,
 యే రాజేష్ వన్నాకో, అమితాబ్ బచ్చన్ కో వున్నంత పోజు ఏక్రమ్
 కుందేది

ఏక్రమ్ మాట్లాడితే చాలు — ఈ ప్రపంచంలో నేనొక్కణ్ణే
 తెలివైనవాణ్ణి - మిగతావాళ్ళు తా పూర్వ - అన్నట్టుగా వుండేది
 అతనిలో నాకు బొత్తికొనబడిన గుణం ఇదే, అతడు మాట్లాడితే
 చాలు నాకు వళ్ళు ముడిపోయేది. “నీకంటే తెలివైనా మాట్లాడ
 గలను” అని దిజువు చెయ్యాలన్న ప్రేరణను అణచుకోలేక
 పోయేదాన్ని. అందుకే అతని ప్రతిమాటకు అడ్డుపుల్లిపేపేదాన్ని-
 అతడు ఒకటంటే నాకు రెండు అనాలని అన్పించేది అన్పించటమే
 కాదు. అనేపేదాన్నికూడా. అందరు అడవాళ్ళలాగా అణిగిషణిగి
 వుండటం నా ఇంటా వంటా లేదు. అసలు అడవిల్లో రన్నంత,
 మాత్రాన అణిగిషణిగి వుండాలని ఎందుకనుకోవాలో నా కర్మ
 వయ్యేదికాదు. కాలేజీలో చదివే రోజుల్లో నా ప్రెండ్స్
 ఈ విషయంలో గండరగ్గటలు వాదించేదాన్ని. బోయ్స్ మమ్మన్న
 అప్పుడప్పుడు ఏదన్నా అనేవాళ్ళు. నేను వెంటనే జవాబు చెప్పే
 దాన్ని. “అలా జవాబుచెప్తే వాళ్ళింకా రెచ్చిపోతారే - వాళ్ళు అనే
 మాటలన్నీ మనం వినీవినినట్టు నడిస్తూ తలొంచుకుని క్లాసుకెళ్ళి
 రావటమే వనం చెయ్యారీన పని” అంటూండేది మా క్లాస్ మేట్
 విజయ.

“రెచ్చిపోవీయవే.... వాళ్ళు రెచ్చిపోతే మనం రెచ్చి
 పోదాం.... వాడు ఒకటంటే నేను రెండంటాను. ఏంచేస్తాడో
 చూద్దాం!” అనేదాన్ని.

“ఎంతైనా మనం అడవాళ్ళమే. అరిటాకువెళ్ళి ముల్లుమీద
 వడ్డా ముల్లువచ్చి అరిటాకుమీదవడ్డా అరిటాకుకే ప్రమాదం....
 అక్కడకుకంటే అరిటాకులాంటిది” అంది విజయ.

“అరిటాకా, గదిదగుద్దా, కట్టిపెట్టవే నీ అమ్మమ్మ కడుర్లు.
 మనం అడవాళ్ళం. ఎవరేమన్నా నోరు మెదపకుండా తలొంచుకుని

పావల. అనుకుంటున్నాను... మనం తెగించామో - ఒక్కటికి రెండన్నామో - ఈ హీరోలంతా జీరోలై పోతారు" అనేదాన్ని.

నా మాటల్ని చేతల్లో కూడా చూపించేదాన్ని. చాలా త్వరలోనే నాకు కాలేజీలో ఈ అమ్మాయి 'డేర్ డేవిడ్' అన్న ఇమేజ్ ఏర్పడింది. నా జోటికి రావటానికి మా కాలేజీ హీరోలు భయపడే వాళ్ళు అలాంటివాన్ని నేనీ విక్రమ్ కుమార్ కు భయపడ్డానా?

అసలు ఈ విక్రమ్ నా జీవితంలో ప్రవేశించడం చాలా విచిత్రంగా జరిగింది. నేనీ ఆఫీసులో ఎల్. డి. సి. గా జాయిన్ కావడమే నా జీవితంలో ఓ పెద్దచండర్.

కాలేజీలో చదువుకునే రోజుల్లో నే నో డాక్టర్ని కావాలని కలలుకనేదాన్ని.... మా నాన్నగారు నన్ను ఎంతదబ్బియినా పెట్టి డాక్టర్ కోర్సు చదివిస్తా నన్నారు- నన్ను చాలా ప్రోత్సహించారు కూడా.... కొని నాదే మొద్దుబుర్ర : గంటలకకది ఆదేపనిగా మాట్లాడమంటే మాట్లాడతాను.... ఎడటి వ్యక్తివి మాటల్లో చిత్తు చెయ్యమంటే చేస్తాను. కానీ.... కాస్త స్థిమితంగా కూర్చుని పెట్టు బుక్కు చదవమంటే మాత్రం చేకనయ్యేదికాదు

అసలు నన్ను డాక్టర్ను కాకుండా చేసింది నా మొద్దుబుర్ర కూడకాదు. నాకు చాలా కన్నవరుసులోనే వాతవృత్తికలు, సినిమా వృత్తికలు, మాసపత్రికలు మొదలై నవి చదవమంటే ఒక పర్ల మాడిన అభిమానం ఏర్పడింది. మా యింట్లో ఎక్కడచూసినా ఇవే వుండేవి. వాటికో పాటు నవలలు చదవడంకూడా నేర్చుకున్నాను. వీరికేపూ ఈ పత్రికలు, నవలలు చదవడం, ఊళ్ళోకొచ్చిన ప్రతిసినిమా చూపెయ్యడం. ఫ్రెండ్స్ తో గంటలగంటలు కబుర్లు చెప్పటం- నా కాలేజీ రై ఫంత్ ఇలా గడిచిపోయింది. పెట్టు బుక్కు చదవాలంటే అముదం తాగమన్నట్టుగా పీయ్యేదాన్ని. మా నాన్నగారు ఎప్పుడూ అంటూ ఉండేవారు- "ఈ నవలల పిచ్చిలోనడి నువ్వు పొడై పోతున్నావే.... విన్ను డాక్టర్ని చెయ్యాలని కలలు కంటున్నాను.... నువ్వు డాక్టరువుకాకుకదా.... కనీసం కాంపౌ డరువుకూడా ఆయ్యేట్లు లేవు...."

"పోనీడి నాన్నారూ.... బోడిడాక్టర్.... ఈ పుస్తకాల్లో

అలా అనటంవలన- ఒకపక్క తెగ బాధపడిపోయేదాన్ని, దాక్టర్ ప్రొఫెషన్ మీద నా కెందుకో విపరీతమైన మోజుండేది- వెధవది- సాధ్యతో ఈ ఎంట్రెన్స్ పరీక్షలేకుండా చక్కగా వెళ్ళి దాక్టర్ కోర్సులో వదిలిపోతే బాగుండును అని కంటలు కనేదాన్ని.

మనం కన్న కలఁన్నీ విజయవంతాయా? మా నన్నగారన్నట్టు నేను దాక్టర్నుకాదు గదా, కవీనం కాంపౌండర్ వికూడా కాలేజీలోయాను. ఆతికష్టంగా బి ఎస్. సి గర్డెక్కి యింట్లో కూర్చున్నాను.. కనీసం ఎం. ఎస్. సి. అయినా పిడుస్తావా?— అన్నారు నాన్నగారు

నవ్వుతూ “ఎందుకులేది నన్నా, ఇంట్లో కూర్చోని నవలలు చదువుకుంటాను”- అన్నాను.

“ఇన్ని నవలలు చదివావుకదా! నువ్వు ఓ నవల రాయ కూడదూ.... మా వాదొకడు ఏదో మానవత్రిక పెట్టాడు - వాడి పత్రికలో అచ్చేయిస్తాను-” అన్నారు నాన్నగారు

“ప్రస్తుతం ఆ ప్రయత్నంలోనే నున్నాను నాన్నగారూ.”- అన్నాను. అన్నానేగాని ఆత పిచ్చిప్రయత్నం నేనెన్నడూచెయ్య లేదుగాని.... ఓరోజు నాతోపాటు బి ఎస్ సి. చదివిన ఇద్దరుమ్మాయిలు ఎంప్లాయ్మెంటు ఎక్స్చేంజి కెన్ట్రం చే నేనూ వెళ్ళి నా పేరును కూడా రిజిష్టర్ చేయించబాను.

“ఉద్యోగం వస్తే చేస్తావా?”- అన్నారా అమ్మాయిలు.

“ఉద్యోగం వస్తుందా, చస్తుందా? ఈ ఎంప్లాయ్మెంటువాడు మనకి కార్ పంపించేనాటికి మనం అమ్మమ్మలమైపోతామ”- అన్నాను,

కాని ఎంప్లాయ్మెంటు కార్డును రెండు మూడుసార్లు రెన్యూ చేయించానో లేదో- ఓరోజు ఆర్. టి. సి. లో ఏవో జాబ్స్ వున్నాయని ఫలానా రోజు ఆర్. టి. సి. ఆఫీసులో ఇంటర్వ్యూ వుంటుందని, అటెండ్ చెయ్యాల్సిందని కార్ వచ్చింది.

“ఏదో ఉలుసుపోతు పంపించాడులే. ఈ ఉద్యోగం వస్తుందా చస్తుందా-” అనుకున్నాను- అసలు ఇంటర్వ్యూకే వెళ్ళొద్దనుకున్నాను.

“ఓ డేలాగూ కార్ పంపించాడకదా.... వస్తే వస్తుంది-

లేకపోతే లేదు- ఇంటర్వ్యూకు వెళ్ళిరావటంలో నష్టమేమీలేదగా!
అన్నారు నాన్నగారు.

నరేణవి ఇంటర్వ్యూ కెళ్ళాను. ముప్పైమందిదాకా వచ్చి
నట్టున్నారు అండులో వదిమంది గరల్స్

ఇంటర్వ్యూకు వచ్చినవాళ్ళంతా వణిపోతున్నారు. జనరల్
నాలెడ్ బుక్స్ తిరగేస్తున్నారు.

నే నలాటిదేమీ చెయ్యలేదు. వస్తే చెబుతాను, రాకపోతే
రాదని చెబుతాను ఎటాగూ నా కీ ఉద్యోగం రాదు - రాకపోయినా
నాకు వెళ్ళకపోయేదేమీలేదు. కాబట్టి భయపడటం దేనికి ?

నా పేరు విరిచినప్పుడు ఎలాంటి జంకుగొంతులూ లేకుండా
లోపలికెళ్ళాను.

ఇంటర్వ్యూ చేస్తున్న ఆఫీసర్ చాలా మంచివాడులాగే
వున్నాడు. చాలా మర్యాదగా, చాలా ఇన్ ఫార్మల్ గా మాట్లాడాడు.
మొదట జనరల్ గా ఏదో అడిగాడు. అన్నీ నాకు తెలిసినవే
అడిగాడు. చకచకా చెప్పేశాను. టెక్స్ట్ బుక్స్ చదవటం చేతగాదు
గానీ రోజూ న్యూస్ పేపరు చదవటం నాకు చాలా చిన్నతనంలోనే
అరివాటయింది. కాబట్టి జనరల్ నాలెడ్జి ఫర్వాలేదు. తర్వాతేదో
ఇంగ్లీషు ప్యాపేజీయిచ్చి దాన్ని తెలుగులోకి అనువదించమన్నాడు.
అవనికూడా చాలా సులభంగానే చేశాను. మొత్తంమీద అతన్ని
చాలా ఇంప్రెస్ చేశాను.

అనువాదం చూసి “వెరీగుడ్” అన్నాడు.

“ఈ ఉద్యోగం ఇస్తే చేస్తావా అమ్మాయి ?” అన్నారు.

“మీ రిస్తే ఎందుకు చెయ్యను ?”

“అదవిల్లరికు ఉద్యోగా లివ్వాలంటే మాక్కొంచెం భయం.
పెళ్ళికాగానే వెళ్ళిపోతారు.”

“నా కిప్పట్లో పెళ్ళికాదురేండి” అన్నాను మొండిగా.

“ఏం ?”

“కట్నం కానుకలకమ్ముడుపోయే పెళ్ళికాడుకుంటే నాకు
వరమఅనవ్వాం. అలాంటి వాళ్ళను పెళ్ళాట్టంకంటే ఇలాంటి
ఉద్యోగమేదైనా చేసుకుని బ్రతకటం నా కెంతో హాయిగా
వుంటుంది.”

“వెరీ గుడ్ మీ ఆడపిల్ల చిదరికీ ఈమాత్రం పట్టుదల వుంటే ఈ దేశం చాలా త్వరగా బాగుపడుతుంది.” అన్నా దాయన.

“ఛాంక్యూ నాన్ - నన్ను.

“యూ కెన్ గో నా” అనగానే నేను బయటపడ్డాను.

వారంరోజులు కిరిగేలోగా పోస్ట్మాన్ రెచ్చిచ్చిన ‘ఆస్పా యింట్ మెంట్ అర్డర్’ చూసి అడిగివడ్డాను. ఈ రోజుల్లోకూడా వి:రకిల్స్’ జరుగుతున్నాయనిపించింది.

‘నేను ఉద్యోగంలో జాయిన్ కావటమా, మానటమా అన్నది మాయింట్లో ఓ రెండోజులపాటు చర్చనీయాంశమై పోయింది.

“ఆడపిల్ల - పదిహేనిది మొగవాళ్ళ మధ్య కెళ్ళి ఉద్యోగం చెయ్యాలిని జర్మ దాని కేంపట్టింజుదీక్కి” అంది మా అమ్మ.

“మా అమ్మ మాటమాటకు నన్ను ‘ఆడపిల్ల’ ఆడపిల్ల అని అనడం నాకు అసహ్యంగావుంటుంది. మా అన్నో ఆలా అంటోంది కాబట్టే నాకు పెంటనే ఉద్యోగంలో జాయిన్ అయిపోవాలన్నించింది.

“కొద్ది ఉద్యోగమే కావచ్చు - కాని ఉద్యోగంచేసి కొంత సంపాదించి మన అవసరాలు మనం తీర్చుకోవటంలో మందే స్వత్యప్రగోసం చైతన్యము ఉద్యోగంలో జాయిన్ కమ్మనే నే పెంటాను. పదిహేనిదికి వెళ్తేనే మనకు ప్రపంచం తెలుస్తుంది. విభిన్న మనస్తత్వాలు గల వ్యక్తులతో పరిషయ మేర్పడుతుంది - మన కళ్ళమీద మనం విలవగలమనే అత్యుత్సాహం ఏర్పడుతుంది” అన్నాడు నన్నగారు.

నన్నగారంటే యిందుకే నాకు చాలా యష్టం - సాంప్రదాయం చట్టబంధాలు అంటూ కూర్చోరు - విశ్వుడూ ముందుకు వెళ్ళమనే అంటాడు.

“షెల్ సెడ్ నన్నగారు మీ అభిప్రాయమే నా అభిప్రాయం. రేపే ఉద్యోగంలో జాయిన్ అవుతాను.” - అన్నాను.

అంతే. ఉద్యోగంలో జాయిన్ అయిపోయాను. నాతోపాటు మరో ముగ్గురు అమ్మయిల్లకూడా ఆస్పాయింట్ చేశారని తెలిసి చాలా సంతోషించాను.

ఆఫీసులో జాయిన్ అవటానికి వెళ్ళిన మొదటిరోజు మా ఆఫీ

సర్ - ఆ రోజు నన్ను ఇంటివద్ద చీసిన రామ్మోహనరావు గారు -
మాతో చాలా పేపు మాట్లాడారు.

“నాకు గుర్ని ఆడపిల్లల్నే అప్పాయింట్ చేశావని మా
అఫీసులోనే నాగురించి రకరకాలుగా చెప్పుకుంటారని నాకు
తెలుసు. బట్.... ఐ డోంట్ కేర్.... మిమ్మల్ని ఆడపిల్లలని
కాకుండా ప్యూర్లీ ఆన్ మెరిట్ నేను అప్పాయింట్ చేశాను. ఇంటి
ర్యూకో మీరు నలుగురూ నన్ను ఎంతో ఇంప్రెస్ చేశారు.... మీ
ఎక్షటమాడా అలాంటి టాక్ వస్తుంది. నా కేదో డిమెన్షన్ పిచ్చి
వుందనో త్రిశక్షపాతం వుందనో - అందుకే నలుగురు ఆడపిల్లల్ని
అప్పాయింట్ చేశావని అనుకుంటారు. అలాంటి టాక్ టాక్ ని మీరు
ఇగ్నోర్ చేయండి - మీ వని మీరు సిన్సియర్ గా చేసి మిమ్మల్ని
నేను ప్యూర్లీ ఆన్ మెరిట్ సెలెక్ట్ చేశావని రుజువు చేయండి -
మిమ్మల్నిప్పుడు పెంపొందించే అప్పాయింట్ చేస్తున్నాను. రెండు
మూడు నెలల తర్వాత మీకు షర్ ఆఫ్ టెస్టుంటుంది. ఆ టెస్ట్ విజిట్.
ఈ మధ్యకాలంలో మీ వర్క్ విజిట్ మీ సర్వీసెస్ ని రెగ్యులరైజ్
చేస్తాము.... సో.... గో ఎ హెడ్.... మీ పనేమిటో తెలుసుకుని
సిన్సియర్ గా, ఎఫిషియెంట్ గా చెయ్యండి....” అన్నాడు.

“అలాగే సర్” - 9. టూ మా కప్పజెప్పబడిన సెక్షన్స్ లోకి
వెళ్ళాం - చూ అఫీసర్ అంటే నాకు చాలా గౌరవం కల్గింది.

నాకు కంప్లైంట్స్ సెక్షన్ విచ్చారు.

సెక్షన్లో కెళ్ళగానే వాద్యుష్టి విక్రమ్ కు 4 రోజుల పడింది -
వెంటనే నాకు కాలేజీ హీరోలు గుర్తొచ్చారు - “ఇక్కడో హీరో
వున్నట్టున్నాడే” అనుకున్నాను.

నా పనేమిటని మా సూపర్వైజర్ మాధవరావు నడిగితే అనవ
సరంగా ఈ విక్రమ్ కు మార్ జోక్యం చేసుకోవటంతో నాకు వళ్ళు
మరింది.

పెద్దబోజు పెట్టి - ‘మీరు చెయ్యూల్సిన పనేమిలేదు - రోజూ
హాయిగా యిలాగే కూర్చుని నెలాఖర్లో జీతం లీసుకుపోవచ్చు’
అన్నాడు - అతని గొంతులో ధ్వనించిన ఆ వెటకారం, తేలికతనం
నన్ను రెచ్చగొట్టాయి - వెంటనే నేనంటే ఏమిటో అతనికి
చూపించా లనిపించింది.

“ఓహో! అంటే నాపనిమాడా మీరే చేస్తారన్నమాట! వెట్టి చాకిరి రద్దుచేశారని ఇటీవలనే పేవర్లో చదివానే!” - అన్నానతని కంటే వెటకావంగా.... అతనికంటే తేలికభావాన్ని ప్రదర్శిస్తూ-

ఆ దెబ్బతో చచ్చుంటాడు మానవుడు.

ఆ తర్వాత తింకేదో అనబోయాడు. అతనన్న ప్రతిమాటను అతనికంటే తేలివిగా తిప్పికొట్టాను.

అయినా చివరకు మా సూపర్నెంట్ అతన్నే నేను చెయ్యాల్సిన పనేమిటో చూపించమన్నాడు. విక్రమ్ కాస్త బెట్టుబెయ్యబోయాడు. కాని చాలా తేలివిగా అతనితో నా క్కావార్సిన పక్షిని చేయించుకోగల్గాను.

విక్రమ్ కాస్త పోజు కొద్దాడుకాని, నభ్యత, సంస్కారం, తెలిసినవాడే. ఈ విషయంలోనే మా ఆఫీసులో వన్నేపే మిగతా వాళ్ళకీ అతనికి చాలా తేడా కన్పించేది- మిగతావాళ్ళంతా అడవాళ్ళ విషయంలో అడవి మనుషుల్లా ప్రవర్తించేవాళ్ళు.

మా ఆఫీసర్ అమెతున్నట్టే మా ఆఫీసులో మా ఎదుటే మా గురించిన కామెంట్స్ ప్రారంభమయ్యాయి.—

“అనలు నన్నడిగితే ఈ అడవిల్లలు ఉద్యోగాలు చెయ్యటం అనవసరం అంటాను. ఎవరో ఒకర్ని పెళ్ళిచేసుకుని వాడికి పిల్లల్నికంటూ, వాడికి వంటచేసిపెద్దే కాలం గడిచిపోతుంది. ఇవే ఉద్యోగాలు మగవాళ్ళకిస్తే బతికిపోయేవాళ్ళు....” అంటాడు రాజశేఖరం.

ఈ రాజశేఖరం మాట్లాడినప్పుడల్లా నాకు వళ్ళు మండి పోతుంది నోరు తెరిస్తే బూతులతప్ప కాస్తసంస్కారంగా మాట్లాడటం తెలీదు.

“మిమ్మల్నిడిగితే యింకా యిలాంటి స్టేట్ మెంట్స్ చాలా యిచ్చేవాళ్ళే.... కాని మిమ్మల్ని అడిగేంత స్థితికి ఈ దేశ మింకా దిగజాలలేదు” అన్నాను కసిగా....

చుట్టూపక్కల కూర్చున్నవాళ్ళంతా నవ్వారు. విక్రమ్ గొట్టిన నవ్వాడు. కాస్సేపటివరకు రాజశేఖరం తేరుకోలేదు.

“రాజశేఖరం.... నీ అభిప్రాయాల్నిలా ఇష్టమొచ్చిన చోట్లా వెలిబుచ్చితే యిలాంటి ప్రమాదాల్ని చాలా ఎదుర్కోవార్ని

వస్తుంది....మన ఆఫీసులో పరిస్థితి మారింది.... కాబట్టేందుకై నా మంచిది....కొంచెం జాగ్రత్తగా వుండటం మంచిది...." అన్నాడు విక్రమ్.

అదవాళ్ళు ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారంటే ప్రతిమొగడూ ఇలా ఎందుకు గింజుకోవాలో నా కళ్ళంకాదు మా ఆఫీసర్ కు అదరించి వుండిట- అందుకే మా నల్లర్నీ అదవాళ్ళను చూసి ఉద్యోగారి చ్చాట్ట. లోపాయకారిగా పిళ్ళికా ఏంబర్నకున్నారో- సూర్యారావు అనే, మా ఆఫీసులోనే పనిచేసే ఓ నాస్టిఫెలో ప్రెండ్స్ తో చెబు తూంటే నాకు విన్పించింది- వెంటనే వాడి పళ్ళు రారిగొడ్డామను కున్నాను. అప్పుడు నా పక్కనేవున్న ఉమ వద్దని వాణించింది.

"మన ఆఫీసర్ ఏమని చెప్పాడు? మీ గురించి ఎవరై నా కామెంట్ చేస్తే జస్ట్ ఇగ్నోర్ రెయ్యమని చెప్పలేదూ? మనమిప్పు డేమన్నా అంటే ఇక్కడోసీన్ అవుతుంది. అనన్యంగా వుంటుంది. వాళ్ళు బుద్ధిలేకుండా ప్రవర్తిస్తున్నారని మనమూ అలా ప్రవర్తి తమా? కొత్తలో రెండు మూడోజరిలాగే గింజుకు చస్తారు. తర్వాత వాళ్లే అడ్డస్టయిపోతారు. మెదలికుండా మనపని మనం చేసుకునిపోతే చాలు. కొత్త ఓపికపట్టు తల్లీ!" అంది.

ఉమ అంటే నాకు చాలా గౌరవం. నలాగా గదిగది మాట్లాడదు - చాలా తక్కువగా మాట్లాడుంది. మాట్లాడిన ప్రతి మాటా ఎంతో అర్థవంతంగా వుంటుంది. అంతేకాదు, ఉమను చూడగానే "అబ్బ! ఈ అమ్మాయి ఎంతఅందంగా వుంటుంది!" అని ఎవరై నా ఓ క్షణంపేపు అమెకేసి ఆలాగేచూస్తూ వుండి పోతారు. నేనే అంత అందంగా వుండివుంటే నా కాళ్ళు ఈ భూమ్మీద విల్చేవి కావనుకుంటాను. కాని ఉమకి తాను గొప్ప సౌందర్యవతి నన్న గర్వం ఏకోకానా వుండేదికాదు. తాను అందంగా వుంటుం దన్న విషయం తవకసలు తెలుస్తో తెలియదో అన్నంత ఆమాయ కంగా కన్పించేది ఉమ. చాలా త్వరలోనే నేను ఉమతో ప్రెండ్ షిప్ చేసుకున్నాను.

రీతి - మాతో ఎక్కువగా కలిపేకాదు. చాలా త్వరలోనే రీతి చాలా పిరికిదని తెలుసుకున్నాను. అమెకి పెళ్ళయింది. పిల్లలు కూడా వున్నారే - వాళ్ళాయన వట్టి అనుమానం మనిషిట - ఏ మగ

వాడితో మాట్లాడినా అనుమానపడ్డాల్సి - అందుకే లీల ఎవరితోనూ
 ఏమీ మాట్లాడేదికాదు. నెలాఖర్లో జీతం తీసుకున్నరోజు లీల భర్త
 ఆఫీసుకొచ్చి లీల జీతమంతా తీసుకుని వెళ్తుండేవాడు - భర్తను
 చూడగానే లీల వణికిపోతున్నట్టుగా కన్పించేది - ఇంట్లో తంతాదేమో
 వన్న అనుమానం కల్గేది - అంత విచిత్రంగా ప్రతీతికడంకంటే చావటం
 వయం అన్పించేది నాకు. ఒకసారి ఇదేమాట ఉరుతో అన్నాను:

“ఆ లీల వట్టి బెతురుగొడ్డులా వుండే! చదువుకుంది.
 ఉద్యోగం చేస్తోంది - తనకాళ్ళమీద కాను నిలిచిదగల్గే శక్తివుంది -
 ఆ భర్తంటే అలా వణికిపోతుండొడుకు? మగవాళ్ళు పోనీయ....
 కనీసం మన్నోనై నా మాట్లాడిదేం? ఒకటి రెండుసార్లు వర్కరిం
 చినా మాట్లాడలేదు - ‘వీకే అంతగర్వముంది నాకెంతుందాలి’ అను
 కుని ఆ ఉమ్మాయితో మాట్లాడడం మానేశాను....” -

“వాళ్ళాయన మగవాళ్ళతోనే కాదు.... ఆడవాళ్ళతోకూడా :
 మాట్లాడొడ్డన్నాడు.” - అంది ఉమ.

“ఎందుకు?” -

“ఎందుకేమిటి? వీలాంటి ఆడవాళ్ళతో మాట్లాడిందనుకో -
 ‘చదువుకున్నావు. సంపాదిస్తున్నావు - ఆ భర్తగాడికెందుకంత
 భయపడిపోతావ’ని రెచ్చగొట్టావు.... ప్రీత్యాకంఠ్ర్యం అంటావు.
 ఇంకేదో అంటావు.... ఇంతకాలం తన గుప్పిట్లోవున్న భార్య
 ఎదురుతిరుగుతుందని ఆతడి భయం....” -

“బుద్ధితేకపోతేనని, ఆ భర్తగాడిక్కాదు! ఈవిడకే! ఎవ
 రోనూ మాట్లాడొడ్డని అతడు చెప్తే గంగిరెద్దులా తయవుతుందా?
 అనలు ఈదేశంలో ప్రీతి బాగువద్దాడన్న ఆ నాకు రోజురోజుకూ
 అడుగుటిపోతోంది - అనలు అనవనడంగా మొగవాళ్ళను అడి
 పోసుకుంటాంగావి? మనప్రీతి బాగువడకపోవడానికి కారణం మన
 ప్రీతే నంటాను.... ఈ లీలలాంటిదికూడా యిత బానిసప్రతుకు
 ప్రతీతికడానికి సిద్ధమైందంటే పావం - ఏమీ చదువుకోకుండా అజ్ఞా
 నంలో మునిగి తేలున్న వేరే ఆడవాళ్ళ నంగతి చెప్పాలా?” -

“....ఒకరోజు వీగురించి లీల ఏమందో తెలుసా?” -
 అంది ఉమ నవ్వుతూ -

“ఏమందేమిటి?” -

వణుకుతాయట.... మగవళ్ళతో ఆలా మాట మాట అంటూ గంట
లగ్గంటలు వాళ్ళతో పోట్లాడటానికి అమెతెంతదైర్యమండీ అంది."

"ఏడవలేకపోయింది" - ప్రానులేనిచోట అమెదన్నచెట్టే
మహావృక్షమన్నట్టు నే నామెకళ్ళకు పెద్దదైర్యసంకురాలిలాగా కన్పి
స్తున్నానా? - అన్నాను.

ఇక మాతోపాటు పనిచేస్తున్న సుల్తానా - రోజూ వర్సిటి
వరదా వేసుకుని కాలో అఫీసుకొచ్చింది - టెడీగి అఫీసులో ప్రవేశ
ించాక వరదా తీపేపేడి - ఆ వరదామీద ఇంత కిరోపిన్ పోసి
తగులబెట్టాలనిపించేది నాకు. ఒకరోజు సుల్తానాను అడిగేశాను:

"ఇంత చదువుకున్నావు.... నలుగుర్నో కూర్చుని ఉద్యోగం
చేస్తున్నావు.... ఇంకా వరదా ఏమిటి? వాన్ పెన్స్.... రేపట్నుంది
ఆ వరదా తీపేసి రాకపోతే విన్ను అఫీసుకు రావ్వం.... మొత్తం
ప్రీజాతికే అవమానం...." అని.

పావం - సుల్తానా కళ్ళవీళ్ళు పెట్టుకుండి - సుల్తానాకు తెలుగు

రిగారాడు - కాని ఉర్దూ, ఇంగ్లీషు చక్కగా మాట్లాడుతుంది.

"వరదా వేసుకుని రావటం నాకుమాత్రం ఇష్టమనుకున్నావా?
మా వళ్ళు వేసు చస్తానని స్ట్రైక్ చేసినానరే, నన్ను వరదా వేసు

కోకుండా బయట అడుగుపెట్టనివ్వరు.... కాలేజీలో చదవతున్న
ప్పుడు ఇలాగే వరదా వేసుకొని వెళ్ళేవాన్ని.... ఇప్పుడూ వరదా
వేసుకునేవస్తున్నాను.... మా గ్రాండ్ పాద రాకాయనన్నాడు - మా
ఇంట్లో అడవాళ్ళేవరై నానరే - వరదాలేకుండా బయటకడగు
పెట్టారో - చంపేస్తాడు అయినప్పుడు చస్తాడా అని ఎదురు చూస్తు
న్నాను - అయిన కెట్ తన్నేసివ తెల్లారే నేనీ వరదాకు అగ్ని
పూర్ణ అంటించేస్తాను...."

"అంతదాకా వెయిచ్చేపే ఓపిక నాకు లేదు. నే నీరోజే ఆ
పని చేస్తాను. ఏమీ అవదు సుల్తానా. మనం భయపడినంతకాంపే
వీళ్ళు భయపెట్టేస్తుంటారు.... మావం తిరగబడ్డామో, నోరు మూసు
కుంటారు.... తెల్పిందా? ఈ రోజు నువ్వు వరదాతీపేసి మీ యాంటి
కెళ్ళు.... ఏమంటారో చూద్దాం" అన్నాను.

చదివేరోజుల్లో నీలాగే ఓ అమ్మాయి ప్రొవోకచేస్తే పరదాతీపేసి వెళ్ళాను. మా గ్రాండ్ ఫాదర్ ఎంతగో చీకాదో షహూహించ తేవు- కత్తికో పడితేస్తానని నా వెంటపడ్డాను. మా నాన్నగారు కూడా మరోసారి ఇలా చేశావంటే ఇక కాలేజీకి వంపించను అన్నారు. ఆ తెల్లారినుండి మామూలుగా పరదా వేసుకునే వెళ్ళాను. ఇప్పుడు మళ్ళీ పరదా తీపేసి వెళ్ళాననుకో....నన్ను తప్పనిసరిగా ఉద్యోగం మాన్పించేస్తాను.... కవీనం ఈ ఉద్యోగం చేస్తున్నంత పేపెనా కొంతపేచ్యను పొందకల్గుతున్నాను. అదికూడా మారం చేస్తావా చెతవ్యా?" అంది సుల్తాన

ఏం చెప్పను? పరిస్థితి ఇంత దారుణంగా వుంటుందని ఎలా వూహించను....

* * * * *

మొదటి నెల జీతం తీసుకున్నప్పుడు చాలా హాయిగా ఫీరియ్యాను. కష్టపడి సంపాదించడంలో వున్న తృప్తి ఏమిదో అర్థమైంది. మాయింట్లోవాళ్ళందరికీ ప్రెజెంట్స్ తీసుకెళ్ళాను.

అఫీసులో నేను చాలా ప్రిగా వుండేవాన్ని అందరితోనూ మాట్లాడేదాన్ని. అందర్నీ క్యాంటీన్ కు రమ్మని పిల్చేదాన్ని. మొదట్లో కొందరు నా ఈ ప్రవర్తననుచూసి కనుబొమ్మలెగిరేశారు. కాని చాలా త్వరలోనే ఈ అమ్మాయి తీరే ఇంత అని నోరు మూసుకుని పూరుకున్నాడు.

ఎందుకోగాని ఎవర్తో మాట్లాడినా నాకు విక్రమ్ తో మాట్లాడి నంత తృప్తిగా వుండేదికాదు విక్రమ్ చాలా తెలివిగా మాట్లాడాడు. అతనికన్న తెలివిగా మాట్లాడాలని ప్రయత్నించేదాన్ని. మాటలతో అతన్ని ఓడించినప్పుడల్లా నాకు ఎవరెస్ట్ ఖిలానైక్కి నంత గర్వంగా వుండేది. నేనే చాలా తెలివిగా మాట్లాడగలనన్న అతని నమ్మకాన్ని చాలావరకు వమ్ముచేయగల్గాను.

ఒకరోజు విక్రమ్ ఓ సినిమాలో కలిశాడు. అదవాళ్ళే మగ వాళ్ళను బావినలుగా చేస్తున్నారని.... ఏదేదో వాదించాడు. నాకు తెలుసు-అతడు కేవలం నన్ను ఉడికించటానికే అలా మాట్లాడు తున్నాడని - ఆ సినిమా చెత్తగావుంది - ఆ సినిమా చూస్తున్నంత

సేనా ఆ సినిమా తీసేవారి కనుగొన్న పెరిత్యూలన్నత కసి
 వుట్టింది. ఆ సినిమాలో చదువుకున్న అడవాళ్ళను చాలా ఘోరంగా
 అవమానించాడు. చేసుకున్నవాడు వరమ దుర్గ, రుక్మ, తాగుబోతు
 అయినానరే వాడు తిట్టినా, తన్నినానరే వాడే దైవం, వాడే
 పర్యవ్యం అని నమ్మి వాణ్ని పూజించిన భార్య చివరకు సుఖంగా
 వుంటుంది. ప్రీతి ప్యేచ్చ కావాలని తన వ్యక్తిత్వాన్ని కాపాడు
 కోవాలని తనను అవమానించే భర్తను వదిలేసినా తప్పుకాదని
 నమ్మిన ఓ ఆధునిక భావాలుగల యువతిని ఘోరంగా వతవమై
 పోయినట్టు చూపిస్తాడు. ఈరోజుల్లోకూడా ఇలాంటి సినిమాలొస్తు
 న్నాయి రావటమేకాదు. ఇలాంటిసినిమాలు సత్సేవ అవుతున్నాయి.
 ఈ సినిమా బావుందని చాలాజోరినోట విన్నాను ఈ సినిమా
 బావుందన్న ప్రతి అడ్డమైనవాడితో గంటలకొద్దీ వాదించాడేకూడా.
 ఈ సినిమా విజయవంతంకావటానికి ఒక్కటే కారణం - ఇప్పటికీ
 ఈ ఇరవయ్యో శతాబ్దపు అఖరు ఘడియల్లోకూడా ఈమగమహారాజులు
 నిలాంటిప్రీతి అదర్శప్రీతిగా బానిస్తారో ఇలాంటిసినిమా విజయం
 జరిగిందేమోనని. పూర్వపు నాటివతం! తలకు ఈనాటి ఈసినిమా
 లకు తేడా ఏమీ లేదు. ఎంతటి దుర్మార్గుడైనా సరే- వతియే సరికి
 ప్రత్యక్షదైవం ఈనాటికీ ఈవీతి మారలేదు

సినిమాచూసిన తెల్లారి విక్రమ్ ఈసినిమాప్రసక్తి తీసుకొస్తా
 దని నాకు తెలుసు. నేనా సినిమాను ఏకపారేస్తానని అతడు చాలా
 సురితంగా వూహించగలడని నాకే తెలుసు. వన్నింకా ఉడికించాలని
 తను ఆ సినిమా బావుందని తెగపొగిచేస్తాడు ఎలా నన్ను ఉడికిం
 చాలో ఆ దాత్రంతా ఆలోచిస్తూనే వుంటాడు. ఆయదారిన్నీ మారి
 నామీద ప్రయోగించటానికి సిద్ధుచేసుకొంటాడని నాకు తెలుసు.
 అతన్ని షాక్చెయ్యటానికి.... అతడు తయారుచేసుకున్న ఆయదా
 రన్నింటివీ వ్యర్థంచేయటానికి నేనో ప్లాను తయారుచేసుకుని
 వెళ్ళాను. నాకా సినిమా వచ్చిందంటాను అదెబ్బతో అతడు
 చచ్చిపూరుకుంటాడు పూర్వమాన్.

తెల్లారి సరిగ్గా నే నేనుకున్నట్టే జరిగింది. అనిక్కర్ నాకు
 వచ్చిందనేసరికి సగం చచ్చాడు. అతర్వాత మారోర్స్ రివర్స్
 య్యాయి. నేను మాట్లాడారప్ప మాటలు అతడు మాట్లాడుతో

ను భలే ఎంజాయ్ చేశాను.

“తెలుగు సినిమాల్లో థీమ్, రీజన్, లాజిక్, నాస్తవికత, పీటికోసం వెళకటవంక పూలిష్మెన్ట్ ఇంటేమన్నా వంటుందా? సినిమాలు నేను కేవలం టైమ్ క్లిలింగ్ కోసం చూస్తాను. టైమ్ క్లిలింగ్ కోసం తినే బటావీరెంట్ వాకు తెలుగు సినిమాలు కూడా అంతేవని భలే క్లెవర్ గా తప్పించుకున్నాను పావం, విక్రమ్ అశస్త్రమాస్తే అతనిమీద వాకు చాలా జాలేసింది.

విక్రమ్ కొన్నిసార్లు చాలా విచిత్రంగా ప్రవర్తించేవాడు. ఆతన్ని నేనెంత ఏడిపిందనా, నామీద తప కేదో అధికారం వున్నట్టుగా, నేను ఆతనొకప్పుడు ఇంకేవరికోనూ మాట్లాడకూడ దన్నట్టుగా ప్రవర్తించేవాడు. ఒకసారి లాచ్మి టైంలో ఆతడు కన్పించ లేడు. ఉను, సుల్తానా ఆ రోజు అపీసుకు రాలేక. మొదట చెప్పాముగా లీం ఎజర్తూనూ కలవదు - కంపెనీ లేకుండా నాకు క్యాంటీన్ కు వెళ్ళబుద్ధికాదు. ఇందుకే టైవిస్ట్ దామోదర్ ని “కాఫీ తాగడానికి” అని పిల్చాడు. అత దొచ్చాడు. ఆక్కడేవున్న రాజశేఖరంకూడా వచ్చి మా దగ్గరే కూర్చున్నాడు. ముగ్గురం కల వీవో జోక్స్ చేసుకుంటూ, నవ్వుకుంటూ కాఫీ తాగా. వాళ్ళుచేసే జోక్స్ కొంచెం మొకటుగావున్నా నేనూ నవ్వేశాను.

తిరిగి నీజుదగ్గరకొచ్చేటప్పటికి తజ్జీల్లో విక్రమ్ కూర్చుని సిగరెట్ పీచుస్తున్నాడు.

“కాఫీ తాగారా?” అన్నాను మామూలుగా.

“మీరు తాగారు? నేను తాగనో లేదో మీకెందుకు?” అన్నాడు చాలా నిష్ఠూరంగా

వెదవ నిష్ఠూరాలాదే వాళ్ళంటే వాకు వరమఅనహ్యం. ఆతడిలా నిష్ఠూరాలెందుకాడున్నాడో త్వరగానే గ్రహించాను.

“మీకోసం చూశాను. మీ రెక్కడికో వెళ్ళాను.”

“అహ! ఎంత దయ! మీ దయ నా కక్కర్లేదు.”

“హా దయ మీ కక్కడందని నేనేమీ అన్నేదు” అయినా మీ మీద దయ చూపించటానికి నేనెవర్ని? అన్నాను.

కావేపు విశ్కబ్దం.

“రాజశేఖరం బూతుజోక్స్ చాలా ఎంజాయ్ చేసివున్నారే!

మీ నవ్వు ఇక్కడిదాకా విప్పించింది" అన్నాడు పెద్ద పోజోక్తా.

"బాను.... మీ నాకు బాతుజోకులంటే చచ్చేతయిష్టం.

వీ కేమన్నా అబ్బెక్ నా ?" - అన్నాను మొండిగా.

"అబ్బెక్ చెయ్యడానికి నే నెవర్ని ?"-

"అలాంటప్పుడు నోడమూసుకుని పూరుకోంది."

"నేనుకూడా బాతుజోకులు చెప్పగలను.... చెబుతాను.... ఎంజాయ్ చేస్తా ?" -

"ఏమిటి మీ ఉద్దేశ్యం ? ఎవరూలేరవి కంపెనీకోసం వాళ్ళతో కాపీ తాగటానికెళ్ళినంతకు ఏదో తమింపరావి తప్పు చేసికట్టు ఓ పెళ్ళాన్ని మొగుడు సాధించినట్టు సాధిస్తున్నారేమిటి? ఇలాంటి సాధిపు మాటలంటే నాకు పరమ అనవ్వా...." -

అన్నాను కొరగా

వా మాటలు పూర్తికాకండానే అతడు గొల్లున నన్నాడు -
4 ఇది మరో పోజో :

"ఎలా సాధించామ ? ఏది....అమాట మళ్ళీ అనండి...."-

6 "అసలు.... ఎందుకనలి ? అన్నప్పుడే వినకపోయారా ? ఏం ? చెప్పుకేమన్నా రోగమొచ్చిందా ?" - అంటూ పైకుముందేసు కువి ఏదోపనిచేస్తున్నట్టుగా నటించాను ఇంతలో మాసూవర్నెంట్ మారడరా వచ్చాడు.

అగడమాట మళ్ళీ ఎందుకన్నాదో నాకుతెలుసు ఓ పెళ్ళాన్ని మొగుడు సాధించినట్టుగా సాధిస్తున్నారేమిటన్నందుకు ఒకరకంగా అతడు నంతోషించాడు - మాటవరసకై నా తనను మొగుడు, నే నతని పెళ్ళాన్ని అన్నట్టుగా మాట్లాడినందుకు అతని మొగబుద్ధి సంతోషించింది - 'మొగబుద్ధి' మొగబుద్ధే : దాన్ని మార్చలేం.

* * * *

నేను విక్రమ్ కో యెప్పుడూ ఏదో మాట్లాడుతుంటావని అపీసుకో జెల్లిగా మాగూర్చి గునగునలు ప్రారంభమయ్యాయని గ్రహించాను. ఒకరోజు ఉమ ఈవిషయం ప్రస్తావించింది.

"జువ్వ ఆ విక్రమ్ యెప్పుడూ అలా మాటల్లో పోట్లాడు కోవటం నాకేం వచ్చలేదే ?" - అంది ఉమ.

"అబ్బేవన్, దాంట్లో ఏమీలేదు.. తనే తరివిగా మాటాడతా

నమికుంటాడు.... కనకంబే తెలివిగా మాట్లాడేవా కుంటారవి
రజావు చెయ్యాలని నా ప్రయత్నం.... అంతకన్నా ఏమీలేక..”
అన్నాను.

“విజమే.... నీకంటే మీకు అది ఫన్నీగానే వుంటుంది
కాని మిమ్మల్నిద్దర్నీ చూస్తున్న వన అఫీసుజనం ఏమనకుంటు
న్నారో తెలుసా?”

“ఏమనకుంటున్నారేమిటి?”

“ఓ అబ్బాయి అమ్మాయి ఎప్పుడూ అదేపనిగా మాట్లాడు
కుంటుంటే మనజనం ఏమనకుంటారో ఊహించలేవేమిటి?”

“కాంపదీసి మేమిద్దరమూ ప్రేమించేసుకున్నామని అనుకుం
టున్నారేమిటి?”

“ఓహో.... సగ్గా అలాగే అనుకుంటున్నాడు....”

“వాళ్ళలా అనుకుంటే రేపకన్ని అఫీసులో అందరిముందే
మద్దు పెట్టేసుకుంటాను. వెధవలంతా కుళ్ళి చావారి. రోగ్స్....
అఫీసులో అత నొక్కడితోటే మాట్లాడున్నానా? అందర్నోనూ మాట్లా
డుతున్నానే.... మాట్లాడటం నా వ్యభావం.... ఎన్ని కుక్కలు
మోడిగినా నా వ్యభావాన్ని మాడ్చుకోను.... తెలిసిందా?” అన్నాను
చిరాగ్గా.

“అబ్బబ్బ! అంతకోపమెందుకే? పెళ్ళికాని అడవిల్లం....
మనమీద యిలాంటి లేనిపోని పుకార్లు ఏమన్నా ఇట్టానుంటే మన
భావిజీవితం నశనమైపోతుంది....”

“గాడినగుడ్డుకదూ! వన్ను నెళ్ళాడ్రావని వచ్చినవాడికి
మొదటే చెప్పేస్తాను — ‘నామీద బోల్డు పుకార్లున్నాయి.... ఆ
పుకార్లన్నీ పట్టించుకుంటానంటే ఇప్పుడే గుడ్ బై చెప్పేయండి....
ఐ దోంట్ కేర్ సర్ పుకార్లు’ అన్నవాడినే వెల్ కమ్ చేస్తాను....
చాలాకాలంనుండి నే నొక రకంగా జీవించటానికి అరివాటుపడ్డాను.
ఎవరికోసమూ నా జీవితవిధానాన్ని మార్చుకోదయ్యకోలేదు....”
అన్నాను.

“నీకే వదిలించటం చాలాతప్పుమే.... నీ కెలాంటివాడు దొంగకు
లాదోళిని వాణ్ణి ముప్పతిప్పలుపెట్టి మూడుచెళ్ళవుల నీకు కాగిం
చేట్టన్నావు....” అంటూ ఉను వెళ్ళిపోయింది.

విః తో మృదువును సున్నితంగావున్నాడు. చిన్నకుర్రాడిలా ఎంతో
మృద్ధుస్తూ కన్పించాడతను. అతణ్ణి గట్టిగా ముద్దుపెట్టేసుకోవా
లనిపించిందికాని, ఈ పాడుదేశం! నే నలాచేస్తే ఎంతమంది ఎన్ని
విధాలుగా వ్యాఖ్యానిస్తారో! కేవలం ఆ అరిస్తుమిది అర్థిరేషన్తో
ఆ అమ్మాయి ఆలా చేసిందని ఎందుకమకోరు? మనవాళ్ళకు ప్రతి
దాంట్లోనూ నెక్సే కన్పించేది. ఓ అమ్మాయి అట్టయి మాటాడు
కున్నారంటే చాలా-ఆరాత్రి వాళ్ళిద్దరూ పడుకున్నారనే మనవాళ్ళు
ఊహించేస్తారు. బూతు ప్రతిదాంట్లోనూ మనవాళ్ళుచూపేది బూతే-
మనవాళ్ళ మనసులనిండా బూతే - మనళ్ళనిండా బూతే - ఈ
బూతులో పడిపోయి రోజూ ఎంత గొప్ప పౌందర్యాన్ని, ఎన్ని
అనుభూతుల్ని, ఎంత ఆనందాన్ని కోల్పోతున్నారో ఈ జనం!-

సాయికృష్ణ చిత్రాలు నాకు నర్తాయని ఉమతో చెబుతూంటే
విలవని పేరంటంగా విక్రమ్ జోక్యం చేసుకోవటంతో నానాళ్ళు
మండిపోయింది.

నేనంతగా పొగుకతున్నానని ఆతడా తాగి చూడకుండా-
పెట్టకుండా నిండించటం మొదలెట్టాడు - అది పూర్వం ఆర్డుట -
గీతగోవిందం విండా బూతే వుండిట-"గోటు హెల్" అన్నాను.
పెద్ద మార్క్సిస్టు బయల్దేరాడు - పూర్వం ఆర్డు, బూర్జువా ఆర్డు -
అంటూ. -

ఆసలు విక్రమ్ ఆరోజు ఆలా విరుచుకునద్దం ఎందుకో
నాకు తెలుసు. -

నేను ఆ చిత్రాలనేకాదు - ఆ చిత్రాలు వేసిన అరిస్తుమకూడా
కలుకున్నాననీ. అతడెంతో అందంగా, నాజుగ్గా పుంటాడిని
చెప్పటాన్ని అతని మొగబుద్ధి హర్షించలేకపోయింది. జెంసీకో
ఉడికిపోయాడు. ఈ మగవాళ్ళలో నుండే నాయకోగమే ఇది. కాస్త
చనువుగా మాట్లాడితే చాలు - వాళ్ళకు మనమీక ఏదో అధికారం
ప్రాప్తించిందనుకుంటారు. మనం వాళ్ళ పైకివీట్ ప్రావర్ధిగా
మారిపోయా మనకుంటారు. కాస్త చనువుగా మాట్లాడినందుకే
వీళ్ళలా పీరియితే, తాళిగట్టిన ఆ మొగుడు మహాకయుడు పెళ్లాన్ని
తన ప్యాంట్ లాగానో, షర్టులాగానో, బీయవాలాగానో, బాక్స్

లాగానో చూసుకోవటంలో ఆశ్చర్యం లేదనుకుంటా. అందుకే నిప్పుదో అన్నదు ఎవదో ఒకడు నాక్కూడా తాళకర్తాడు. వన్ను వాడి వ్రేవేట్ ప్రావర్ధిగా చూసుకుంటాడు అన్న భావం కల్గినప్పు డల్లా వణికిపోతాను. అంతకంటే చావు నయమన్నిస్తుంది.

ఉన్నట్టుండి ఉమ నాదగ్గర మరోసారి విక్రమ ప్రసక్తి తెచ్చింది ఓ ఆదివారం ఆధ్వరం విక్రమ కెడోంటే -

“మొన్న మా పెళ్లన్లో వన్నేవే మురళీధరా వేమన్నాదో తెలిసా ?” అంది ఉమ.

“వేమన్నాదేమిటి ?”

“మీ ఫ్రెండ్ చైతన్య విక్రమతో మరీక్లోజ్ గా తిళగుకోండి - విక్రమకు పెళ్ళయిందన్న సంగతి మీ ఫ్రెండ్ కు తెలిసా ?” అని అడిగాడు. వేను తెలివన్నాను. ‘మీరైనా చెప్పండి.... ఆతనికి పెళ్ళయింది. పిల్లలుకూడా వున్నారు.... కాని పెళ్ళికానివాడిలా పోజుకొద్దూ చైతన్యలాంటివాళ్ళను మోసం చేస్తుంటాడు. మీ ఫ్రెండ్ ను జాగ్రత్తగా వుండమనండి’ అన్నాడు - విక్రమకి పెళ్ళయిందని తెల్పినప్పుడు నేషనలీస్ పాత్రికేయీ. “తనకు పెళ్ళయినట్టు వీ తెప్పడై నా చెప్పాడా ?” -

ఆతనికి పెళ్ళయినట్టు తెలిసినప్పుడు వేషకూడా కొంచెం షాకయినమాట వాస్తవమే.... ఆలా షాకవటానిక్కొరతం వీళ్ళంతా కొంచెం అనుకున్నట్టుగా అతనిమీద ‘నా కేదో వుండటంవల్ల’ అందు. అతన్ని చూస్తే పెళ్ళయినవాడిలా, ఓ గృహస్థులా కనిపించదు. అతనివేషం, అతని వడక, అతని మాటలు, ఆ స్టయిల్, అన్నీ ఏ బిందవాలు, బాదరబందీలు లేని ఓ కలాసావుడను దనిపించేట్టు చేస్తాయి. పెళ్ళయినవాడు యెప్పుడూ అంత కలాసాగా మరై పువ్వులా విడిగలాడ్తూ వుంటానికి వీలవ్వతుందంటే యెండకో నమ్మలేకపోయాను. విక్రమకు పెళ్ళయిందని తెలిసినప్పుడు నేను షాకయినట్టుగాని కవీసం ఆశ్చర్యవద్దట్టుగాగాని ఉమకు కన్పించ కూడదనుకున్నాను

“చెప్పలేదు.... చెప్పాల్సిన అవసరంకూడా లేదు అతనికి పెళ్ళయినట్టు తెల్పినప్పుడు నువ్వెందుకే అంత షాకై పోయావు?” అన్నాను.

“నీ బతుకు ఏమైపోతుందోనని....”-

నేనుగొల్లున వచ్చాను- “అంతాత్రాంటియేనా, అలావిరాళేనా, అంటూ ఓ విషాదగీతం పాడుతూ ఆకులన్నీ రాలిపోయిన ఓ చెట్టు కింద కూర్చుంటావనుకున్నావా? విజంగా విన్న చూస్తే జాతే స్తోందే ఉమా!” అన్నాను.

“ఎంశుకు?”

“నీ అమాయకత్వానికి....”

“విజం చెప్పవే చెతన్యా! అతనిమీద నీ కేమీ లేదా?”

“విజం చెప్పవే ఉమా! నా మీద నీ కేమీ లేదా?”

“దానికి దీనికి సంబంధమేమిటి?”

“బోల్లు సంబంధం వుంది - మన్విర్దరిమధ్యా ఎలాంటి స్నేహం వుందో అతనికి నాకూమధ్య అలాంటి స్నేహమే వుంది. అంతే.”

“వయసులోవున్న ఓ అబ్బాయికి అమ్మాయికి మధ్య వట్టి స్నేహంతప్ప ఇంకేమీ లేదంటే ఎవరన్నా నమ్ముతారా?”

“నమ్మకపోతే ఏ బావిలోనన్నాదూకి చావమను. నా స్నేహితురాలిగా నువ్వే చెప్పవే.... నాకూ అతనికి మధ్య నీకూ నాకూ మధ్య వున్నలాంటి స్నేహంకంటే ఎక్కువేమన్నా వుందా? రోజూ రాత్రి అతనివక్కలో పడకుంటున్నావని నీవ్వు నమ్ముతున్నావా?”

“చీ....చీ! ఏమిటే ఆ మాటలు....”

“నీ మాటలేమో బాగున్నాయా? ఒకవేళ నాకూ పడకో వారన్న గాఢమైన కోరికేకల్గితే పడుకుంటానుకూడా న నన్నెవరూ ఆపలేరు. కానీ అతనివట్ల నాకింతవరకు అలాంటి కోరికకల్గలేదు: జస్ట్....ఫర్ ది ఫన్.... అతని మాటామాట పెంచుకుంటాను. అతడూ చాలా తెలివైనవాడే....అందుకే అతనితో అలా మాట్లాడా రవిస్తుంది మనకు ఒక్కొక్కరిలో ఒక్కొక్కటి నచ్చుతుంది- నాకు సాయికృష్ణబొమ్మలు నచ్చుతాయి బాలసుబ్రహ్మణ్యంపాటలు నచ్చుతాయి. అమితాబ్ బచ్చన్ యాక్టింగ్ అంటే వడిచస్తాను. కృష్ణశాస్త్రి కవిత్వమంటే ప్రాణం. చరిత్ర సాహిత్యం వుంటే నాకు విద్రాహరాణ అక్కర్లేదు. ఇంతమాత్రాన వీళ్ళందరినీ ప్రేమించేసి న్దేనా? అసలు ఈ ప్రేమంటే ఏమిటి? ప్రేమనుగూర్చి మాట్లాడే

నూటికి కొంభై కొమ్మిదినుందికి అసలుప్రేమంటే ఏమిటో తెలీదు..

“పోవీ.... నువ్వుచెప్పు ప్రేమంటే ఏమిటో?”

“నాకు మాత్రం తెల్సినవి చెప్పానేమిటి?” తెలుసు
కోవల్సిన అవసరంకూడా నా కేమీ కన్పించలేదు.”

“ఇద్దరం సినిమాహాలు చేరేదాకా అలా మాటాడుతే
వున్నాము

* * * *

విక్రమకు పెళ్ళయిందని తెలిశాకూడా అతన్నో నా ప్రవర్తనలో ఎలాంటి మార్పు రావీయలేదు - అతనికి పెళ్ళయినట్టు నాకు తెల్సిందనికూడా నే నతనికి చెప్పదల్చుకోలేదు ఈ విషయంలో అతన్ని వరీక్షించా లనిపించింది నా కింకా పెళ్ళికాలేదని అబద్ధ మాడతాడా; తనంతటతానే తనకు పెళ్ళయిందని చెబ్తాడా; —చూడా లనిపించింది.

చాలా రోజులుగా అత న్నొక్కసారి మాయంటికి పిలిపా లనుకున్నాను ఎప్పుడూ ఇలా పోట్లాడుకోవటం కాకుండా కాస్త ప్రశాంతంగా మాట్లాడ కోవాలని వుంటుంది. కాని ఎండ కో అతన్ని చూడగానే అతని మాటలు, రోరణి చూడగానే అతన్నో పోట్లాడు న్నట్టు కాకండా మామూలుగా మాట్లాడలేకపోతాను

“ఈరోజు సాయంత్రం మాయంటికొక్కసారి వస్తారా?” అని అడిగితే ‘వస్తాన’ని మామూలుగా జవాబు చెప్పొచ్చుగా; అలా చెప్తే అతడు ‘విక్రమ్. ది గ్రేట్’ ఎలా అవుతాడు ?

“ఏమిటి విశేషం? కొంవతీసి ఈరోజు మీ బర్త్ డేగాని కాదుగదా?” అంటాడు; ‘వెధనపోజు, అప్పుడే ఈయనగార్నెవరు గెస్ చెయ్యమన్నారో.... ఇందుకే నకు వళ్ళు మండుతుంది. ఇదే వన్నా తెలుగే సినిమాఅనుకున్నా దేమిటి, హీరోయన్ లాగా బర్త్ డే చేసుకుని పాటలు పాడుకోటానికి-

నేను తనని మాయంటికి పిలిపాలని అతగాడి కెంతగానో వుందని నాకు తెల్సా.... కాని రమ్మనగనే తను అందుకోసమే ఎదుడ చూస్తున్నట్టు బయటవదిటం అతనికిష్టంవుందదని నాకు తెల్సా.... ఎందు కీ నాటకం వన మనసుమీద ఈ ముడుతెరలు కన్నుకోవాలని ప్రయత్నించటందేనికి? ఎందుకీ దాగుడుమూతలు;

“ఐ లై క్ యూ చై తవ్యా , ఐ లై క్ యూ వెరీ వాచ్ :-
అవి ఓమాట చెప్పొచ్చుగా : చెప్పడు - అలా చెప్పే తవ గౌరవం
ఏదో పోతుంది - పూర్తిగా బయటపడిపోయానన్న బాధేదో కలు
తుంది. విక్రమ్లాంటి అహంపాలు కాస్త యెక్కువున్న మను
షులు అలా సులభంగా బయటపడ్తారా ?

—నా పెటోట్ యూ : ‘ఐ లై క్ యూ విక్రమ్’ అవి
చెప్పొచ్చుగా : అతడు బైటవడంది నే నెందుకు బయటపడాలన్న
మొండిపట్టుదల నాలో - అతను నాటకం అడినంతకాలం నేనూ
ఈ నాటకం ఆడాల్సిందే - వట్టుదల విషయానికొస్తే అత నెంతో
నేనూ అంతే

విక్రమ్ మా యింటికొస్తున్నాడంటే నా మనస్సెందుకో ఉర
కలు వేసింది : నాలో ఏదో తడబాటు - ఏదో పారశక్యం.... ఏదో
క్రిల్.... ఏదో అవుతుందన్న యెదురుచూపు.... చాలారోజులు
తర్వాత యేదన్నా రాయాలిప్పించింది-ఇంటికెళ్ళగానే నా రైరీ తీసి
రాయటం మొదలెట్టాను :

నాగుండెల మండవాలో ఎవ!దా అడగుల చప్పుడు ?

నా మనోవీను : తాకుతున్న ఆ నిశ్శబ్ద శబ్దకూడదెవ్వరు ?

నా ఆరాధన కాకృతి ఎవ్వరు ?

అనురాగానికి అర్థం యెవ్వరు ?

గుండెలోవలి అరంతో

వన్న బిడిలి చేసిన దీక్షదెవ్వరు ?

నేను వీణయగ వలపు న్వరాలు

మీటిన వైణికుడెవరు ?

దిక్కుదిక్కున వన్ను వెళుకుచు

దిగులు నిండిన కన్ను లెవరివి ?

మళ్ళపొదలలో మర్త్యకోసం

తడిమి తడిసిన చేతు లెవరివి ?

‘ఎప్పుడూ నువ్వే గుర్తుకొస్తావ’వి

గొప్పగా చెప్పను నేను

ఉచ్చాస నిత్యాసారికు

వీ రాగం అరింగనై వచ్చుదు

స్వామి నరసింహస్వామి స్వామి స్వామి స్వామి స్వామి

ప్రత్యేకించి విన్ను గుర్తుచుకోను నేను

శ్యానలోని వెచ్చదనాన్ని

చీకట్లోంచి నజపుని

వెలుగునీ - దృశ్యాన్ని

ఎవరు వేరుపరస్తారు?

ఎవరు విడదీసి చూడగలరు?...

.... ఇలా రాస్తోంటే నా కుందెంభార మేదో తీరతున్నట్టుగా,
ఎక్కడో మేఘమీద తేలిపోతున్నట్టుగా ఫీర్యాదు.... కాని
అతడొస్తాడు- వెంటనే లేచి త్వరగా తలుపును తెరిచి కున్నీ
అరబెట్టుకుంటూనే అక్షను రానేవచ్చాడు.

ఇక్కడైనా కాస్త మామూలుగా మాట్లాడుతున్నా:

నాకేసి అదేపనిగా చూస్తోంటే ఏమిటలా చూస్తున్నారు?

వెంట్రుకలన్నీ విరబోసుకుని దయ్యాలా కనిపిస్తున్నానా ఏమిటి?

అన్నాను. 'లేదు.... దేవతలా కన్పిస్తున్నార'నో, తలుపును తెరిచి

వెంట్రుకల్ని అరబెట్టుకుంటున్న త్రించి చూడటంకంటే నాకిష్టమనో

జవాబు చెప్పచ్చుగా.... 'దిసీట్ మై హెల్....' అన్నారుగా....

'హెల్లో పుడేది దయ్యాలేనా?' - అన్నాడు. నాకు వక్కు మండి

పోయింది.

"అక్షరాలా దయ్యాలే" అన్నాను మొండిగా. అంతే- ఆ
రెండుగంటలూ అలా పోట్లాడుకుంటూనే గడిపేశాం. చివరకు నన్ను
ఏడిపించి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఏదో చెబువా మనుకున్నాను.... వెధవబుర్ర- మరచి
పోయాను. మాట్లాడనుకున్నది మాట్లాడకుండా ఏదేదో మాట్లాడు
తున్నాను...." - అన్నప్పుడు అతను నానుండి ఏమాశించాడో
ఉహించగలాను. కాబట్టి.... నే నంకసులభంగా బయటపడ్డానా?

"ఏదో దిసార్డుమెంట్ పెన్సు రాయార్డు, అండ్ కు మీ
నానామం కావాలి-" అని నే నటంత్ అతని ఉత్సాహం వీక్షకారి
పోయింది. అతన్ని నేనేదో జంచించినట్టు ఫీర్యాదు అందుకే
అలా నోటికొచ్చినట్టులా తిట్టవెళ్ళిపోయాడు నేనుమాత్రం తక్కువ
తీర్మానా నేనూ నాలుగు గట్టిగానే వద్దించాను.

అంత ప్రాంత రిగ్ మున్నప్ప నొల్లమోటకు మోట్లాడు
దామని అతన్ని పిలిస్తే మా యింటికొచ్చానన్న మర్యాదకూడా
లేకుండా నన్ను విడిపించి వెళ్ళిపోయాడు. అతన్ని క్షమించకూడ
దనకున్నాను. అతడు వెళ్ళిపోగానే నా దైరీతో షర్మిరాసు
కున్నాను—

నీవు వచ్చావు- నిస్సూయాదిలా భగ్గుమనిపించే
ఇసుకమీది పాదారిక- మెత్తని చల్లని అరిరి
ప్పర్కలా సోకి సోకక మునుపే నహి. చలేని
నముద్రుడు కసిగా లోనికి లాక్కునేకాదు
నీ రాక - నభోగర్పాన్ని చీల్చుకుంటూ
ఓవ్వలు చిమ్ముతూ రాలిన ఉల్క ఆనుకొని
అందం చూడటోతే
పిగుగై బొదల కూలింది.
ఉదయాదణకాంతిలో
ముడచుకు పడితన్న ఆరుద్ర
మృడత్వాన్ని ఆశించి ముట్టుకుంటే
నిపురువీడిన ఎర్రని నిస్సకణికను
తాకినట్టుగా
నా చేతులు కాలిపోయాయి
మరియమారుతంలా వచ్చావు
తుపానులా వెళ్ళిపోయావు.

తెల్లారి అఫీసుకు వెళ్ళగానే విక్రమ్ గా రిచ్చారని ఫ్యాన్ ఓ
వుస్తకారి ప్యాకెట్ యిచ్చాడు. అందులో ఏముంటాయో నాకు
తెలుసు. విక్రమ్ యిలాంటి వనేదో చేస్తాడనికూడా నాకు తెలుసు.
ఆ వుస్తకాలు తీసి అతని ముఖంమీద కొడదా మనుకున్నాను కాని
ఇక్కడే నాలోని అభిమానంపాలు తగ్గి స్వార్థంపాలు ఎక్కువ
యిందేమో, ఆ వుస్తకాలు నాకు చాలా అవసరం అని లేకపోతే
ఆ బెస్టు ప్యాసుకాలేను ఆ వుస్తకాలు అతని ముఖంమీద కొట్టే
దాన్నే- త్వరక అతడు బ్రతిమాలి ఇస్తాడన్న నమ్మకం వుంటే-
కాని విక్రమ్ ఆపని చెయ్యడని నాకు తెలుసు. అందుకే మెదల

కుండా ఆ పుస్తకాలు తీసుకున్నాను.

ఔస్ట్ ఎలా రాయు లో, ఏమేం అడుగుతారో రెండు మూడు సార్లు కాస్త మెల్లగానే చెప్పాడు విక్రమ్. ఆతని కారణంగానే నేనా ఔస్టు బాగా రాయకల్లాను.

కాని 'ఔస్టు ఎలా రాకార'ని అతడు అడిగినప్పుడు బాగానే రాకావని కావాలనే చెప్పలేదు - ఏదేదో చెప్పి అతన్ని ఉడికించాను.

"డిసీజ్ గ్రాస్ ఇన్ గ్రాటిట్యూడ్" అన్నాడు పెద్ద ఇంగ్లీషు పొచ్చిన మొనగాడిలా.

"నీ పుస్తకాలు నేననలు చదవనేలేదు పొమ్మన్నాను. రేపు మీ పుస్తకాలు మీకు తెచ్చిస్తానని చెప్పాను. ఇదే ఛాన్స్ అవుతుంది అతను వాళ్ళింటికి రమ్మన్నాడు. ఒక్కసారి వాళ్ళింటికి వెళ్ళాలనే ఉంది. అందుకే వస్తానని చెప్పాను.

ఇంటికెళ్తే అతనికి విజంగా పెళ్ళయిందో లేదో తెలుసు కోవచ్చు. అతని భార్య ఎలావుంటుందో చూడొచ్చు. అయినా అతని భార్యను చూపిస్తాడా? భార్యను పట్టింటికి పంపించి నన్ను క్షమింతున్నాడేమో: అయినా అతనికి పెళ్ళయిందో, లేదో తెలుసు కోవాలని, అతని భార్యను చూడాలని నాకెందు కింత ఆతురత!

అతని ఇంటికెళ్తూ అతడిచ్చిన పుస్తకాలన్నీ ప్యాక్ చేస్తున్నప్పుడు అతడు తనకు నేను కృతజ్ఞతలు చెప్పలేదన్నాడని గుర్తొచ్చింది. వెంటనే నాలుగు మాటలు రాద్దా మనుకున్నాను. నా రెటర్నాడ్ తీసుకుని నా కృతజ్ఞతల్ని తెలియజేస్తూ నాలుగు మాటలు రాసి ఆ కాగితాన్ని ఆ పుస్తకాలపై వేస్తాను. అతడు ఇంటికి చూచి చాలా ఆశ్చర్యపోవడాను. అతడెప్పుడూ అలా కుత్రంగా విగవిగలాడుతూ వుంటాడే - అతని లైత అందంగా. కుత్రంగా వుంటుందో వనుకున్నాను - లేదు - అతనిని చాలా దర్దీగా వుంది. కూర్చోవటానికి తనీనం ఓ రెండు కుర్చీల కూడా లేవు చావమీద కూర్చున్నాను. కాని అతనింటికి వెళ్ళటం నాకొక అపూర్వమైన అనుభవం అతడు నాకు ప్రెజెంట్ చేసిన గీతగోవింద రేఖాచిత్రాన్ని నా హృదయంలో కాళ్ళకంగా భద్రపరచుకున్నాను. ఆ ఆల్బమ్ ని నా కిస్తూ అతను మొదటిసారిగా బయటపడిపోయాడు.

నీ పుంటువులోని వదలుకూడా
నీ చెరిమి విజృంభణ చాటలేవు
నింగీ నేలా.... నిండుజావిరి
మన మైత్రీ వయస్సును చాటలేవు...."

అన్నా దత్తసు. అతడు రాసిన ఆ మాటల్ని చదవడే చడవు
కున్నాను. మళ్ళీ నేదో మల్లెపూలనుత్తు అవ్వించింది. ఏదో
ఫ్రీక్.... ఎక్కడో హిమాలయాః ర్వతాల్లో తేలిపోతున్నట్టుగా....
మరో ప్రపంచపు పొలిమేరలో తారట్లాడుతున్నట్టుగా.... పొర్లమి
నాడు వికాశపట్నం మీదిలో కూర్చోని నముద్రతరంగాల హోరు
విడుదలైతట్టుగా.... నాలో ఏవేవో ధ్వనులు.... ఏవేవో లోకాలు....
ఏవేవో చిత్రపుష్పాలు....

ఆయినా అతన్ని ఏదిపించాలన్న నా వెరై ప్రయత్నాని
మానలేదు.

దీన్ని ఏకాంత మంటారు : పూదర్ కవిత్వమా :
అభ్యుదయ కవిత్వమా : విప్లవ కవిత్వమా : అన్నాను కొంటెగా.

"పాపం - అతడు నాతో పోట్లాడే మూడలోలేదు. గుండ్ల
లోతుల్లోంచి ఉప్పొంగి ప్రవహించే అనూభూతులకు అక్షరాశ్య
ఇవ్వడమే నిజమైన కవిత్వం - దానికి పూదర్ కవిత్వమని,
మరేదో కవిత్వమని పేరు పెట్టటం ఏకకృతకంగా వుంటుందో
అతనికి తెలియాలనే నే నతన్ని ఆ ప్రశ్న అడిగాను.

ఇల్లంతా ప్రశాంతంగా వుంది. వాళ్ళావిడ లేదేమో,
షట్టింటికి వెళ్ళిదేమో.... ఆసలితవికి పెళ్ళికాలేదేమో, పెళ్ళయినా
భార్యనొదిలేశాడేమో.... "మీకు పెళ్ళైందా?" అని అడుగుదామను
కున్నాను. లేదు.... నే నా ప్రశ్న అడగకూడదు - ఎంగుళడగాలి,
అతనికి పెళ్ళయినా కాకపోయినా అతనితో నేనుచేస్తున్న స్నేహంలో
ఎలాంటిమార్పు వుండదు. కాని.... అతనికి పెళ్ళికాకపోతే....
నా హృదయం వెర్రిగా ఘూర్చిల్లుకోంది. ఏమిటిడి? ఇదా తా వట్టి
స్నేహమేనా? ఈచిత్రాలు.... ఈ కవిక, ఈ పీరింగ్స్, ఈ పోట్లాటలు,
ఈ కన్నీళ్ళు, ఈ సంఘర్షణ.... అంతా వట్టి స్నేహమేనా?
మమ్మల్ని మేము మోసగించుకుంటున్నామా? యేమో, మా మనస్సు
లలో దాగుడుమూతలాడుకుంటున్నామా? ఏమో.... తెలీదు....

అంతా అయోమయం.... అత డలా నిశ్శబ్దంగా మారిపోయాడేమిటి? మామవ్య నిశ్శబ్దం రాణించను. ఏదో వాగాల్పి:దే.... మాటల ఈతెలతో ఒకర్నొకరం గాయనరచుకోవాల్సిందే.... ఏదో కసి.... ఏదో ద్వేషం.... యింకా యింకా హింసించుకోవాలి.... ఆ కసికో, ఆ ద్వేషంలో, ఆ హింసకో-మమ్మల్ని మేము హతమాహ్నకోవాలి.. మమ్మల్ని మేము కొల్లగొట్టుకోవాలి.

“నాన్నా.... అమ్మ రమ్మంటోంది.”- అంటూ ఏక్రమ్ నోట్లోంచి పూడివడ్డట్టుగా పున్న ఓ కుర్రాడొచ్చి న స్నీలోకంలో పడేశాడు.

సందేహంలేదు అతను ఏక్రమ్ కాడుకే.... ఎందుకో నా గుండెలు వణికాయి. ఎక్కడో అగాధంలో పడిపోతున్నట్టుగా ఫీరియ్యాను. ఏమిటి? నన్ను నేను ఎందు కిలా మోసగించు కుంటున్నాను? అతనితో నాకు స్నేహంతన్న మరేం లేదని ఇంత కాలం యింతమొందిగా ఎందుకువాదించాను? నన్ను నేను సంబా లించుకున్నాను. నేను ఈవత్సాంత్రమైనా చలించినట్టు అతనికి కనిపించదల్చుకోలేదు. అతను దొంగలాగా నా ముఖకవళికలు ఎలా మార్చున్నాయో చదవటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. కాని నేను అతనికంటే పెద్ద దొంగని నా అంతరంగంలో చెరిరేగుతున్న నా ఫీలింగ్స్ని ఆ అంతరంగంలోనే ఎలా హతమార్చుకోవాలో నాకు తెలుసు....

అతని భార్యను వరిచయం చేశాడు. అతని భార్యను చూసి నవ్వుడుమాత్రం పాక్షైపోయాను. ఎంకో నాజుగా పోగ్గా వుందే మనిషికి అవిధ భార్యంటే నమ్మలేకపోయాను పూర్ మ్యాన్! అతనిమీది జాలిలో నాహృదయం ప్రవించిపోయింది.

ఆవేమీ చూచువుకోలేడుట - వట్టి సత్తెకాం మనిషిట - ఆమెను చూడగానే నాకు అదే అనిపించింది. చాలా జమాయకంగా, స్లోల్లో నాటుకలేవి మనిషిలా కన్పించింది. ఆమె ముకు కాఫీ యిచ్చి వంటి:ట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

“ఓ విషయం అడుగుతాను. దొంతిరుగుకు లేకుండా విజుచెయితారా?”- అన్నాడు ఏక్రమ్.

అత దేమడగుతాడో నాకు తెలుసు. ఎండ్కో అతడు నన్ను

అప్రకృత అడగటం నాకేంనచ్చలేదు.

“నాకు పెళ్ళయిందని, పిల్లలున్నారని తెలిసినప్పుడు నువ్వు షాకయిపోలేదా?” అన్నాడు.

“గో టు హెల్ - నేను షాకయితేమాత్రం తన కాఃషయం చెబుతానని యెలా అనుకున్నాడు. ఇంతేనా, ఇతడు యంతకాలంగా నన్ను అర్థంచేసుకుంది?”

చెడా మదా నాగు వద్దించేకాను. తిక్కకుడింది పావం - నేను అవులించకుడానే పేగులు లెక్కపెట్టానని వప్పుకున్నాడు.

కొత్తగా జాయినయిన మేము నల్లరం దిపార్టుమెంటర్ పెన్స్ ప్యానయ్యాశవి తెల్పింది.

మా ఆఫీసర్ రామ్మోహన్ రావుగారు చాలా సంఘోషించారు మమ్మల్నిందర్బీ కంగ్రాచ్యులేట్ చేశారు

“హార్టీ కంగ్రాచ్యులేషన్స్.... మిమ్మల్ని జేమి హ్యూర్లీ ఆన్ మెరిటీ పెరిక్ట్ చేశానని రజుపుచేశారు. మీమీన నేను చూపించిన నమ్మకాన్ని వృధాచెయ్యలేదు.... మీ సర్వీసెస్ రెగ్యులరైజ్ చేస్తారు.... సిస్టియర్గా, ఎవిషియెంట్గా వర్క్చేయండి.... యా డిల్ డెఫినిటీ డివై - డి యా ఆల్ ది బెస్ట్ ” -

అన్నాడు మా ఆఫీసర్

మేం నల్లరమూ పెన్సు ప్యాను వంటింతో మిగతాక్లర్కుల్లో మా ప్రతిష్ట బాగా పెరిగింది - మేం కాస్త సరుకున్నవాళ్ళమే నని వాళ్ళు అంగీకరించారు

మేం ప్యానయినట్టు తెలిగానేఅందరూ మమ్మల్ని కంగ్రాచ్యులేట్ చేశారు. పార్టీ ఇవ్వాలని గోల చేశారు.

అందరిలాగా ఏక్రమ్ నమ్మ కంగ్రాచ్యులేట్ చెయ్యలేదు. అతడు చెయ్యడని నాకు తెలుసు.

అందరూ “హార్టీ ఇక్వాలి. స్వీటు తినిపించారి....” - నా దుట్టూ చేతి గోంపెద్దోంటే ఏక్రమ్ ఏదో సీరియస్గా వనిచేస్తున్నట్టు పటించాడు.

“చైతన్య పెన్స్ పానయింది తెలుసా?” - అన్నాడు మా మావర్నెంట్ మాధవరావు ఏక్రమ్ ఆఫీసుకు రాగానే.

“అమ వాసపుతుందప నాకు తెలుసు” - అన్నాడు. ఇంత
చిన్న విషయాన్నింత ప్రత్యేకంగా చెప్పాలా అన్న అర్థాన్ని
ధ్వనిస్తూ - నాకు చిరాకేసింది

ప్రతిరోజూ పొద్దున్నే తూర్పుదిక్కున సూర్యుడు
యిస్తాడవికూడా ఆయనకు తెలుసు” - అన్నాను కసిగా.

“అది మీకు తెలిసిన విషయం కావచ్చు. మూర్ఖుడు ఉద
యించడూ, అస్తమించడూ - భూమి తిరగటంవల్ల మన కలాంటి
భ్రాంతి కలుగుతుందవిమాత్రం నాకు తెలుసు....” - అన్నాడు పెద్ద
భౌగోళికశాస్త్రవేత్తలా పోజువెట్టా

ఇప్పుడా గొడవంతా ఎందుగ్గాని చెతన్య మనందరికీ పార్టీ
ఇస్తానంటోంది....మవ్వకూడా వద....” - అన్నాడు దామోదరం.

“మీ అందరికీ ఇస్తానందేమో.... నా కిస్తాననేదే?” -
అన్నాడు విక్రమ్ -

మీకూడా ఇస్తాను వదండి మహాశయా....” - అన్నాను,
పోట్లాడితే ఇంకా బిగుసుకుపోతానని.

“నాకూడా ఇస్తానని మీరేమంత విసుగ్గా చెప్పాల్సిన
వస్తేదు....నాకు చాలా పటాంది - మీరు వెళ్ళి రండి - ” అన్నాడు
సీనియర్స్ గా. ‘కూడా’ అన్న దగ్గర అదోమాదిరిగా వత్తివల్కుతూ

నిండు కీ మనిషి ఇలా ప్రవర్తిస్తాడు; అతన్ని నే నేమన్నా
వని అంత విస్తారంగా మాట్లాడతాడు; నాకు గొంతుదాకా కోపం
వచ్చేసింది. ఎటు బాగా కోపమొస్తే కన్నీళ్ళు వచ్చేస్తాయని చెప్పా
నుగా....ఆ ఊణంలో నాకు తళ్ళనీళ్ళసర్వంతం అయ్యేదే....

“ఏమిటి గురూ; దీపావళికి అత్తగారింటికెళ్ళిన కొత్తల్లుడిలా
ఆలుగుతున్నావు- ఏమిటి పంగతి?” అని రాజశేఖరం అనటంకో
అంతా నవ్వారు-

వస్తున్న ఏడుపుని వజ్రగా మార్చేశాను—

“అలిగితే అలిగాడు ... మనం వెడదాం రండి....” అంటూ
వాళ్ళందర్నీ క్యాంటీన్ కు తీసుకెళ్ళి వాళ్ళు అడిగిందల్లా తినిపించాను
ఐదు గంటలకి యింటికెళ్తోంటే నావెనకాలేవచ్చాడు విక్రమ్.

“కంగ్రాడ్యులేషన్స్....” అన్నాడు.

“అక్కరలేదు”—

... గానం బట్టిందా...."

"నురెండకు చెప్పావా?"

"నాకక్కరుంది...."

"ఏమిటి మీక్కరుంది?"

"పార్థ అందరికీ ఇచ్చారు. నాకు యివ్వరా?"

"ఇస్తానన్నప్పుడు మీరే రాలేదుగా? వందిరిమీర పెళ్ళి
కొడి కలా పెరిపోయాడగా?"

"లేకపోతే... వాళ్ళనూ నన్నూ సమావంగా చూస్తారా?"

"చూస్తే ఏం? నీ గొరవాని కేమన్నా భంగం కల్గిందా
అందరూ సరదాగా పార్థి యివ్వమని అడిగాడు. నేను యిస్తానన్నాను.
నువ్వు వాళ్ళతో కలిస్తే నీ సొమ్మేంపోయింది? పెద్ద వెటకారా
లాడి నా మూడంతా పాడుచేశావు...."

"నేను రానంతమాత్రాన నీ మూడెందుకు పాడైపోవాలి?"

"ఎండకు పాడై పోవాలా? తిన్నదరక్క!"

"ఇప్పుడరిగిందా? ఇంకికూ నాకు పార్థి ఇస్తావా? ఇవ్వవా?

"ఏంపార్థి యివ్వమంటావు?"—

"ఈరోజు మనిద్దరం పిక్కర్ కి వెళదాం...."—

"అంతేనా?"—

"పిక్కర్ కెళ్ళేముందు ఎక్కడైనా కడుపునిండా గలాబ్
జామ్ తిందా?"—

"అంతేనా?"—

"పిక్కర్ చూకాక భద్రదిట్టాకడగ్గరికెళ్ళి ఓ గంటసేపు
చూయిగా కూర్చుని...."—

"ఊ....! కూర్చుని....!"—

"మండతున్న గుండెల రొదర్ని విదాం...."—

"అంతేనా?"—

"అంతే! అంతకంటే ముండుతెళ్ళలేం...."—

"ఎండకు వెళ్ళలే!"—

"నీకు తెలుసు?"—

"నాకు తెలుసని నీ తెలాతెలుసు?"—

"మాటలతో దాటెయ్యకు.... పిక్కర్ కొస్తావా. లేదా?"—

“యలాగే వెళ్తామా?”—

“యింటికెళ్ళి డ్రెస్ మార్చుకోవాలా?”—

“ఆ అవసరం నాకుంటే వీకే ఎక్కువనుకుంటాను....”—

“ఫర్వాలేదు.... వద....”—

వెళ్తు వెళ్తు స్వీట్ హౌస్ లో గులాబ్ జామ్ తిన్నాము..
విక్రమ్ చాలా మూడీగా మారిపోయాడు, ఆత న్నలా చూడడం
నాకు చాలా కొత్తగా వుంది అరింకార్ లో ‘ఫ్రెండ్స్’ అన్న
ఇంగ్లీషు సినిమా-యిద్దరు టీనేజ్ బోయ్ అండ్ గర్ల్ మధ్య ప్రేమ-
పిక్చరంతా బ్యాటిపుల్ గా వుంది. ఆ అబ్బాయి అమ్మాయి ఊరికి
దూరంగా వెళ్ళిపోయి తమకై తాము నిర్మించుకున్న ఒక ఏకైక
స్వామిక ప్రపంచంలో నివసిస్తారు. మా మూడకు ఆ పిక్చర్
అద్భుతంగా సరిపోయింది.

పిక్చర్ అయిపోయాక ట్యాంక్ కెళదామని విక్రమ్ అనలేదు.
అతను వెళతానని వట్టుబడితే నేనూ వెళ్ళేదాన్నే.

వారంరోజుల తర్వాత మా నాన్నగార్ని వైజాగ్ ట్రాన్స్
ఫర్ అవుతున్నట్లుగా చెప్పారు.

“మా డిపార్టుమెంట్ లో చాలా ట్రాన్స్ ఫర్స్ వస్తున్నాయి.
నన్ను వైజాగ్ కు పోస్ట్ చెయ్యచ్చు....” - అన్నాడు నాన్నగారు.

మీరు వైజాగ్ వెళ్ళిపోతే మరి నేను ?” - అన్నాను.

“నిన్ను కూడా అక్కడకు ట్రాన్స్ ఫర్ చెయ్యమని అడుగు
దాము.... ఐ థింక్ దే పిల్ ట్రాన్స్ ఫర్ యూ టు వైజాగ్....”—

ట్రాన్స్ ఫర్ అడగానే నాలో డిగులు.... ఈ ఊరు వదిలి
పెట్టాలి.... ఐదారేళ్ళుగా నా జీవితం ఈ ఊరితో పెనపేసుకు
పోయింది.... ఎక్కడైనా రెండు మూడేళ్ళున్నామంటే చాలు.... ఆ
ఊరితో మనకేదో ఐరిషైన అనుబంధం ఏర్పడుతుంది - అఊరిని
వదిలి వెళ్తున్నప్పుడు మన సర్వస్వాన్ని కోల్పోతున్నంత బాధ
కలుగుతుంది.

నాన్నగారు తనకు ట్రాన్స్ ఫర్ కాబోతోందని చెప్పిన
నా ఐగైదురోజుల తర్వాత ఓరోజు ట్రాన్స్ ఫర్ అర్డర్స్ వచ్చేకా
యని చెప్పారు.

“నువ్వుకూడా మీ ఆఫీసులో వై జాగ్ కాక రిక్వెస్ట్ అప్లికేషన్ పడెయ్...” - అన్నారు నాన్నగారు

నా గుండెలో వణికిపోయాయి.

అప్పుడే ఆ ఆఫీసులో నా కేదో లంకె యేర్పడింది.... ఆ ఆఫీసు, ఆ మనుషుల్ని వదిలి వెళ్ళిపోవల్సిందేనా? మొదట్లో మాగురించి ఏమీమో అనుకున్నప్పటికీ కొద్దిరోజుల్లోనే మా ఆఫీసులో పనిచేసినవాళ్ళంతా మమ్మల్నెంతో ఆప్యాయంగా చూశారు. ప్రతివాళ్ళలోనూ ఏదో కొన్ని సాంఘికంగా యేర్పడే ప్రెజెంటేషన్ వుంటాయి. ఏవో కొన్ని బరిహీనత ఉంటాయి - వాటిని మనం అంతగా పట్టించుకోకుండా వుంటే ప్రతివాళ్ళలోనూ మనం మంచిని చూడచ్చు. ప్రతివాళ్ళలోనూ ప్లేహం చెయ్యచ్చు. ఎక్కడున్నా వదిమందితో కలిసి బ్రతకడం నా కలవాటయింది.

నేను వెళ్ళిపోతున్నానంటే వాళ్ళంతా ఏమంటారో? ఎక్రెమ్ ఏమంటాడో.... నేను వెళ్ళిపోతున్నానని చెప్పినప్పుడైనా తన మనసులో ఏముందో ఏమీ దాయకుండా చెబుతాడా?

తెల్లవారి ఎండకో ఆఫీసుకు కొంచెం తొందరగా వెళ్ళాలని పించింది. నేను వెళ్ళేటప్పటికి ఇంకా ఎవరూ రాలేదు. లోవలి కెళ్ళేటప్పటికి ఏవో ఫైర్స్ చూస్తూ ఎక్రెమ్ కన్పించాడు.

“మా నాన్నగార్ని ఈ ఊరినుండి వై జాగుకు ట్రాన్స్ఫర్ అయింది ఎక్రెమ్.... పిన్ననే ట్రాన్స్ఫర్ ఆర్డర్స్ వచ్చాయి....” ఎండకో అతని కా విషయం చెబుతూంటే నా గొంతులో దైన్యం తొణికిసలాడింది.

“అలాగా!” అన్నాడతను మామూలుగా.

“నేనకూడా వెళ్ళిపోతున్నాను ఎక్రెమ్....” నా గొంతు కొంచెం వణికింది.

కావేపు ఎక్రెమ్ ఏమీ మాట్లాడలేదు. సీరియస్ గా స్మృక్త చేస్తూ గాల్లోకి రింగుల్ని వదుల్తూ ఆ రింగుల్లో ఏదో మ్యాజిక్ కు వ్వుట్టుగా పరీక్షగా వాటికేసి చూశాడు.

“వై జాగులో మీ వుంటుందికదా? చాలా అందమైన మీచని చెబుతారు.... ఆఫీసయిపోగానే రోజూ సాయంకాలం వెళ్ళి హాయిగా మీలో కూర్చుని ఎంజాయ్ చెయ్యచ్చు....”

“ఎవరూ?”

“ఎవరేమిటి, నువ్వే?”

“నేనా? మీదిలో కూర్చుని ఎంజాయ్ చేద్దామనే నేను వైతాళం వెతున్నాననుకుంటున్నావా?”

“మరెందుకు వెతున్నావు?”

“ఛీ, ఛీ, నీతో చెప్పటం నాదే బుద్ధితక్కువ.”

“ఎందు కలా విన్న నువ్వు నిందించుకుంటావు? మనల్ని మనం నిందించుకోవటం అంత ఆరోగ్యకరమైన అలవాటుకాదు.”

“ఇప్పుడు నీసరిహా ఎవరూ అడగలేదు.... నీకు చెప్పుకోవటం, ఈ ప్రాణంలేని గోడకు చెప్పుకోవటం-రెండూ ఒకటే.”

“ఎందుకట?”

“ట్రాన్స్ పర్ అయింది- వెళ్ళిపోతున్నావని చెబితే చీమ కుట్టినట్టయినా లేదు.

“చీమ కుట్టినట్టు ఎందుకుందా? మువ్వు వెళ్ళిపోతున్నావని తెలియగానే వెళ్ళిపోతున్నావా విజంగా వెళ్ళిపోతున్నావా? వచ్చిలా వంటరిగా వదిలేసి నిర్దాక్షిణ్యంగా వెళ్ళిపోతావచ్చె తన్యా? నీ సొమ్మి ధ్యంలోతప్ప మరోచోట జీవించలేని ఈ దీమడి గుండెలవప్పుడు వినిపించుకోకుండానే వెళ్ళిపోతావా? అని తెలుగుసినిమా హీరోలా ఓ బరువై న దై లాగ్ అప్పజెప్పమటావా?”

“అతని మాటల్లో వ్యంగ్యం, కసి, వెటకారం క్రోర్యం.... వన్నేదో సాధించాలని.... గాయపరచాలని.... ఏదీపించాలి అని....

“ఎక్రమ్.... ప్లీజ్ పళ్ళు ఏదీపించాలన్న నీ మోడంకా తీరలేదా?” ఉదకివస్తున్న కన్నీళ్ళను బలవంతంగా అపుకున్నాను.

“ఔను.... నిన్ను ఏదీపించే ఛాన్స్ మళ్ళీ దొరుకుతుందా వెళ్ళిపోతున్నావుగా?”

బయట ఎవరో వస్తున్న చప్పుడయింది. దామోదరం, మధు, సూర్యారావు, రాజశేఖరం అంకా ఒక్కొక్కరేవచ్చి తమ తమ స్థానాల్లో కూర్చున్నారు.

మా నాన్నగార్ని ట్రాన్స్ పర్ అయిందని, నేను కూడా వెళ్ళిపోతున్నానని వాళ్ళే వరితోమా చెప్పా రనిపించలేదు.

లంచ్ టైంలో ఉమకు మాత్రం చెప్పాను.

“మీ నాన్నగారు వెళ్తే మవ్వకూడా వెళ్ళారనెక్కడుంటి
మవ్విక్కడే వుండిపోవే....” అంది ఉను.

“అది సాధ్యంకాదని ఉనుకూడా తెలుసు.

“ఎక్కడుండమంటావు?”

“మా యింట్లో వుండిపో”

నేను నవ్వి పూతున్నాను.

నేను వెళ్ళిపోతున్నట్టు ఆఫీసులో అందరికీ తెలిసిపోయింది.

“అయ్యో! మీరు వెళ్ళిపోతున్నారా? ఈ ఆఫీసు ఎంతదర్గా
తయారై పోతుందో” అన్నాడు రాజశేఖరం.

“మీనాన్నగారు వెళ్తే వెళ్తారు.... మీ రిక్కడే వుండిపోండి-
మీరు ఆఫీసులో లేకపోతే మా కేమీ తోచదండీ....”- అన్నాడు
దామోదరం.

సూర్యారావు, మధు, మావర్నెంట్ మాధవరావు అందరూ
అలాగే అన్నారు.

మొదట్లో వాళ్ళవరన్నా నా కంతమంచభిప్రాయం వుండేది.
కాదు స్త్రీని ద్వేషిస్తారని, స్త్రీమీద లేనిపోని పుకార్లను పుట్టిస్తా-
రని అసహ్యించుకునేదాన్ని. కానీ వాళ్ళందరూ వాకిప్పుడు ఎంతో
దగ్గరయినట్టుగా ఫీల్వుతున్నాను. వాళ్ళను వదిలి వెళ్ళటం అంటే
ఆత్మీయులను వదిలివేతున్నట్టుగా బాధకలిగింది.

నేను వెళ్తున్నట్టు తెలియగానే సుల్తానాతు కళ్ళవీళ్ళు
వచ్చేకాయి. రీమూట్రం ‘అయ్యో! వెళ్ళిపోతున్నారా?’- అని
పూతుకుంది.

నాన్నగారు వెళ్ళి వైజాగ్లో జాయినయ్యారు. నాట్రాన్స్
ఫర్కోసం హైదరాబాదులో ఎవరికో చెప్పొచ్చాను, త్వరలోనే
వస్తుందని చెప్పారు. ట్రాన్స్ఫర్ ఆర్డర్లు రాగానే నన్ను రిలీవై
రమ్మని చెప్పి నాన్నగారు, అమ్మ, స్రవతి వైజాగ్ వెళ్ళి
పోయారు నాకు కంపెనీగా తమ్ముడు సాదీప్ను ఇక్కడే వుంచి
వెళ్ళారు. నా ఆర్డర్స్ వచ్చి నేను రిలీవై పోయేవరకు మేముంటున్న
యింట్లో వుండేట్టుగా నాన్నగారు ఏర్పాటుచేసి వెళ్ళారు.

తీవ్ర దొడికినప్పుడల్లా విక్రమ్ ఇచ్చిన గీతగోవింద చిత్రాల

ఎత్త గోగవయ మేరన్నీ గంటలే ందీ.
 ఈ జనను ప్రవిదలో ఇంకేం మిగిలింది ?
 నన్నని పగులు తప్ప.
 నాకు తెలుసు - ఆగమన మున్నప్పుడు
 విర్గమవము తప్పదని
 వెళ్ళే విన్నుచూసి లేని నవ్వు తెచ్చుకుంటే
 అది నా ముఖానికి వప్పదని
 నాకు తెలుసు - తెగిన తీగల విరిగిన వీణపై
 ఇక ఏరాగాన్ని వలికించజేనని
 కాలం కాళ్ళిరగ్గొట్టి, ఈ క్షణాన్ని
 కాశ్యకం చెయ్యలేవని
 నీ వెక్కడో - నే నెక్కడో
 మళ్ళీ మనం కలిపేదెక్కడో
 విళ్ళబ్బి విళిదిలో న న్నొంటరిగా వదిలేసి
 దీనంలేకన్నా వెళ్ళిపోగలవులే
 బాధాక వృహృదయపు మందే వెలుతురులో
 వీవారి సుగమమేలే.
 మరపు మత్తుకు బావినమ కావారనుంది
 జ్ఞాపకాల ధనరాసుల్ని కొల్లగొట్టుకు వెళ్ళిపో -
 జ్ఞాపకాల గుడిగంటలింక వినలేను
 మరపు మధుకాలలో త్రోసి వెళ్ళిపో -
 మరపు చీకటిలో ప్రగ్గిపోవారవివుంది
 జ్ఞాపకాల దీపాల్ని అచ్చతూ వెళ్ళిపో -
 పోతున్నావా నేస్తం - వెళ్ళిపోతున్నావా ?
 అనుభవాల ఐశ్వర్యాలతో
 అంతకుమించిన ఆత్మనైర్యంతో
 వీవు ముందుకు పోవారనే వుంది - కాని
 వెనక్కి చూడమంటున్నాను
 ప్నేహమాధుర్యానికి తలవంచింది -
 మితృత్వపు గొప్పదనానికి సగర్వంగా తలయెత్తింది -
 నీకడనే వీతోనే -

అందుక - గుండల పలకలు

భద్రంగా బింధింపబడిన నీచిత్తరువును

తలవంచే చూసుకుంటాను వస్త్రమకగా -

మనసుచెదరి - మగత నొదిలి

జీవితపుటెడారిలో పరుగెత్తే ప్రయాణీకుడికి

చక్కటివీడ - చల్లనివీడు

దొరికినట్టుగా వుంది నావనస్థితి యిప్పుడు

స్వచ్ఛమైన జీవితంలో నీ వియోగవిశాంశాలు

జీవన ప్రతాపమీద విర్జీవరంగవల్లులు

ప్రాణం పోయేటప్పుడు ప్రాణిపడే వేదనలాంటి

సమాధానంలేని ప్రశ్న నన్ను యాతనపెద్దొంది -

—విక్రమ్ చదవడం పూర్తిచేసి వెళ్ళిపోయాడు. విక్రమ్ చదివిన ప్రతిమాటా ఈటెగా మారి నా గుండెల్లో గుచ్చుకుంది. అతడలాగే చదువుతూ వుండిపోతే.... కాలం అలాగే స్తంభించిపోతే బాధకూడా ఇంతహుధురంగా వుంటుందని నాకిప్పుడే తెలిసింది.

అందరూ విశ్వబ్ధింగా విన్నారు.

అందరి హృదయాల్నూ కొప్పేపు బాధగా మూర్ఛాయి. అందరూ కొప్పేపు దైన్యదిన జీవితంలోని రొటీన్కు అతీతమైన మానసికస్థితినిదో చెడుకున్నారు. హృదయంలో కలం ముంచిరాస్తే వెలువడే కవిత్వం ఎలావుంటుందో వాళ్ళు భవి చూశారు.

స్నేహంలో మాధుర్యం ఏమిటో చవి చూశారు

విక్రమ్ ఆ పంక్తుల్ని చదవడం కూడా ఎంత అందంగా చదివాడు. ఆ క్షణంలో అతని గొంతులో వారికిన ఫీలింగ్నూ, బాధనూ ఈజన్మలో మరచిపోలేను.

ఆ తర్వాత వెన్ను మాట్లాడమన్నారు.

నా గొంతు మూగవోయింది నా హృదయం స్తంభించి పోయింది నాకు మాటలు రావు. మాట్లాడే ప్రయత్నం చేస్తే వచ్చేవి మాటలు కావు. కన్నీళ్ళు. నా సర్వకత్తుల్ని కూడతీసుకుని లేచి విచ్చున్నాను.

“మీ అందర్నీ వదిలి వెళ్ళిపోతున్నాను. మీరంతా నావల్ల చూపించిన ఆనరాధిమానాలకు కృతజ్ఞతలు చెప్పటానికి నాకు

ఒకడు రావడం లేదు. ఎక్కడక్కడినుంచో వచ్చాం. ఇక్కడ కలుసుకున్నాం. వేషంలో వుండే మాధుర్యాన్ని చవిచూశాం. వది మందిమి ఒకచోట కలిసి పనిచెయ్యటంలోవుండే ఆనందాన్ని అనుభవించాం.... నానట్లు ఎవరేని వాత్సల్యాన్ని చూపిన ఆఫీసర్ గార్కి, మీ అందరికీ కన్నీటితో వీడ్కోలు చెప్పి వెళ్ళిపోవటం కంటే నే నేంచెయ్యగలను? నే నెప్పుడై నా దురుసుగా మాట్లాడి ఎవరైనా నొప్పించి వుంటే ఈ పిచ్చిదాన్ని తమిస్తారకదూ?

గుండెలోతుల్లించి ఉక్కిరివస్తున్న కన్నీటిని అపుకోలేక నా నీట్లో కూర్చుండిపోయాను

మరోసారి అందరూ 'ఎస్ యా బెస్టావంక్' అని చెప్పి వెళ్ళిపోయారు.

"రేపు తొమ్మిదిన్నరకు గోదావరి ఎక్స్ప్రెస్లో వెళ్ళిపోతు నని ఎక్రమ్కు చెబుదామనుకున్నా. కాని అతడు కన్పించలేదు. అతడు రాసిన ఆ పంక్తుల్ని నాకివ్వమని అడుగుదా మనుకున్నాను. కాని అతడు మాయమైపోయాడు.

ఎక్రమ్ ఏమైపోయాడు ?

చదవగానే వెళ్ళిపోయా డన్నాడు- రేపు వెళ్ళిపోతున్నానని చెబుదామని వాళ్ళింటిదాకా వెళ్ళాను.

ఇంటి కింకా రాలేదని బయటే అడుకుంటున్న వాళ్ళబ్బాయి చెప్పాడు.

వెళ్ళేలోగా ఎక్రమ్ను మరోసారి చూస్తానా ? మరోసారి కడుపునిండా మాట్లాడతానా ?

లేదు.... ఎక్రమ్ యిక కన్పించడు.... ఎక్రమ్ స్టేషన్ దాకా వస్తే యెంతబాగుండను ? కాని....రాదని నాకు తెలుసు.

* * * * *

నేను, తమ్ముడూ రాత్రి తొమ్మిదిగంటలకు కాజీ పేట స్టేషన్ చేరుకున్నాం.... వెళ్ళగానే యెక్కడై నా ఎక్రమ్ వున్నాడేమోనని స్టేషన్లో వెతికాను. లేదు.... ఎలావుంటాడు ? తిక్కమనిషి. అకస్మాత్తుగా నా మనసంతా ఆతనిమీది కోపంతో నిండిపోయింది.

పోస్తే - అతనికి లేని ఆ యిది నాకెందుకు ? నేనే వట్టి పిచ్చిదాన్ని.

పేషన్ ప్లాట్ ఫాంమీడి పర్చుర్డ్ ట్రాక్టర్
ప్లాట్ ఫాంమీడి తనం యెక్కువవతున్నారు.... బ్రెయిన్ టైం
దగ్గర వద్దోంది.

విక్రమ్ రాధా : 'నిజంగా రాధా : ఈ అరుక్షణాల్లోనేనా
అక్కసారి కన్పించడా : కనీసం చివరిసారిగా ఏడిపించటానికే నా
రాధా : అతడు రాలేదన్న భావన నాగుండెల్ని శాశ్వతంగా తొలిచి
వెయ్యాంనే అతడు రావటంలేదు. ఎంతవిర్దయుడు? ఎంతక్యారుడు?
మరి అలాంటివాడు నిన్న ఆ కవిత్వమంతా యెదుకొంతబోసినట్టు!
నన్ను ఏడిపించటానికేనా ?

"బ్రెయిన్ లేచేమీ లేదక్కయ్యా.... రైట్ బ్రెయిన్
వస్తుంది." అన్నాడు నందీప్ - " - ఇంకా ఇరవై నిమిషాలు
బ్రెయిన్ - కాఫీ తాగుదామా ?".

"అక్కర్లేదులేరా... సామానెక్కించటానికి కూలివిచూడు"-

"కూలిని మాట్లాడేశావక్కయ్యా!"-

"నరే. నువ్వెళ్ళి కాఫీతాగిరా పో- నే నిక్కడే వుంటాను"-

అన్నాను.

నందీప్ వెళ్ళాడు

నాకళ్ళు ప్లాట్ ఫామంతా వెతుకుతున్నాయి. కానీ ఎక్కడా
విక్రమ్ ను పోలిన మనిషెవరూ కన్పించలేదు.

"బ్రెయిన్ రైట్ బ్రెయిన్ వస్తుందికదా!" - ఉలిక్కిపడ్డాను.
నావెనుకే విక్రమ్!

"ఔను.... నువ్విప్పుడా రావటం!"-

ఇప్పటికైనా వచ్చినందుకు సంతోషించు".

"ఎందుకు సంతోషించాలి : నీకోసం ఇక్కడెవరూ ఉండ
మొక యుగంగా ఎదురుచూడటంలేదు....".

"నువ్వు ఎదురుచూస్తున్నావని నే నేం రాలేదిక్కడికి. మా
ప్రెండోకడు కాకినాడ వెళ్తేంటే వాణ్ణి బ్రెయిన్ ఎక్కిద్దామనివచ్చాను.
కన్పించావుకదాఅని పర్కరించాను....".

"చాలా గొప్పవనిచేశారు.... వెళ్ళండి మీ ప్రెండ్ దగ్గరకే
వెళ్ళండి....".

"అలాగే వెళ్తాను.... ఎలాగూ కలిశావుకదా.... నీతో లాస్ట్

“అక్కర్లేదు....”

“నిన్ను బతిమాలేంక చెంలేదు.... బెయినోచ్చేస్తోంది..”

“నన్ను బతిమాలమని విన్నేం కోడకోలేదు”.

“చైతన్య” అన్నదతను బాధగా, అసహవంగా.

విశ్వబ్ధంగా అతనివెంట వడిచాను. అతని చేతిలో ఏదో పాకెట్టుంది. ఏమిటది?

క్యాంటీన్లో కళ్ళి కూర్చున్నాం. రెండు కాఫీలు తెమ్మని చెప్పా దతను. “నిన్న నువ్వు చదివిన అతనిక.... నా కాకవాలి.”

“నా కవితను నీ కెలా యిస్తాను?”

“ఇవ్వాలి.... అంతే?”

“కాసిస్తున్నావా?”

“ఓను.”

“నన్ను కాసించే హక్కు నీ కెవ రిచ్చారు?”

“నువ్వే యిచ్చావు.”

ఇద్దరమూ కాఫీ సిన్ చేస్తున్నాము.

అత డేమీ మాట్లాడకుంలేదు.

“ప్లీజ్.... ఏమన్నా మాట్లాడండి.... మీరు విశ్వబ్ధంగా వుంటే నేను భరించలేను.”

“కాన్సింటివి భరించక తప్పదు.”

“ఇప్పుడై నా కాప్పేపు మీ మొండికవాబుర్ని కట్టిపెట్టి కాస్త ఈ మనసుకు ఉపశమనాన్ని కల్గించే మాటలు మాట్లాడకూడదూ?”

“అలాంటి మాటలు నాకు రావు.”

“ఏడిపించే మాటలుమాత్రం బాగా వచ్చు.”

“షువ్వు వెళ్లే లోగా నిన్ను మరోసారి ఏడిపించాలని వుంది.”

“ఓను.... షువ్వొస్తే నరిగ్గా అందుకే వస్తావని నే నను కుంటూనే వున్నాను.”

“నువ్వలా అనుకుంటావని నాకు తెలుసు.. బిల్లు మీ రిస్తారా, వన్నివ్వమన్నారా?”

“విక్రమ్.... ప్లీజ్.”

బిల్లు చెల్లించి బయటకొచ్చారు విక్రమ్.

“ప్రేయసి కింకో పదినామోషా తి ట్టయ్యు... అన్నది.”

విక్రమ్ ఏమీ మాట్లాడలేదు. రెండు మాటలు, రెండు కమ్మటి మాటలు.... మనసుమీద పన్నీటిజల్లుల్ని కురిపించే మాటలు.... రావు : అతని నోటినుంచి అలాంటి మాటలు రావు.

“విక్రమ్.... అబ్బరుసారిగా అడుగుతున్నాను.... నువ్వు రాసిన ఆ కవితను నా కివ్వవూ?”

“ఎందుకు? ఆ పిచ్చిరాకల్లో ఏముంది?”

“అదంతా నీ కవనసరం....”

“నరే.... నీ కవనసరం అయితే తీసుకో.”

చేతిలోవున్న పాకెట్ తీసి నాకిచ్చాడు.

“ఇదో రెటర్ ప్యాడ్. కాళిదాసు మేఘనందేశంలోని కవి త్యాగికి ఓ అర్జిస్తు ఈ రెటర్ ప్యాడ్ లోని ప్రతికాగితంమీద చిత్రాలు గీశాడు—ఇలాంటి చిత్రా లంటే నీకు చాలాయిష్టంకదూ?”

“హూడర్ అర్జు!”

“....ఈ రెటర్ ప్యాడ్ ను వో వరకుకు వన్సుకుంటే నీ నేను....”

“ప్రెజెంట్ చేపేవా శృంగార వరకులు పెట్టరు....”

“కాని నేను పెడుతున్నాను. ఈ కాగితంమీద వాకు మాత్రమే రెటర్స్ రాయాలి.”

“ఎంత స్వార్థం?”

“ఓను.... నేను స్వార్థపరుణ్ణి!”

“వేరేవాళ్ళకు రాసినట్లు నీ తెలాతెలుస్తుంది?”

“నాలా సులభంగా తెలుస్తుంది.... ఇందులో సరిగ్గా వంద కాగితాలున్నాయి.... మొదటి రెండుకాగితాలమీద నిన్న నేను వదిలిన ఆ పీసెస్ రాశాను. 98 కాగితాలుంటాయి.... వీమంది నా కొచ్చే ప్రతిరెటర్లో ఎన్నికాగితాలున్నాయో లెక్కపెట్టుకోగలను..”

“ఇంతవరకే నా రాశాననుకో.... ఏంచేస్తావు?”

“నీకు రెటర్స్ రాయటం ఆపేస్తాను....”

“అంతేనా?”

“అంతే.”

“నీకు రాసిన రెటర్స్ ని మీఅవిడ చూప్తే?”

అది: తెలుగు ముట్టలమధ్య కూర్చున్న ముట్టలం
ఓ గంటపేపు మాట్లాడుకున్నా ఆమెకు మన మేంమాట్లాడుకున్నామో
బోధపడదు.... ఇక ఉత్తరమా?_

“ఏం.... ఆమెకు తెలుగురాదా?”

“ఆమె కొచ్చిన తెలుగుకు మనం మాట్లాడుకునే తెలుగుకు
చాలా తేడావుంటుంది....”

“ఆమెను కాస్త సంస్కరించే ప్రయత్నం ఎందుకు చెయ్యరు?
“పోవీయ్ చైతన్యం, అవిషయం ఇప్పుడెందుకు? మాయంటివి, మా
యింటి వాతావరణాన్ని సాధ్యమైనంతవరకు మరచిపోయే ప్రయత్నం
చేస్తుంటాను.... నే నెప్పుడూ నాకై నేను రచించుకున్న ప్రపంచం
లోనే బ్రతికే ప్రయత్నం చేస్తుంటాను....”.

“అంటే?”

“తెలుగులోనే చెప్పానుగా....”.

“అక్కయ్యా బ్రెయిన్ డ్రోప్స్ తోంది....” అంటూ నంది
వరిగెత్తుకుని వచ్చాడు.

“నక్కూడా తెలుగురాదేమో?”

“బ్రెయిన్ డ్రోప్స్ తోంది.... ఏం యా ఏ హాపీ జర్నీ అని చెప్పలేను.”

“ఏం?”

“నేను స్వార్థపరుణ్ణి.... నేను దుఃఖితుడనగా వేరేవాళ్ళు
హాయిగావుంటే ఓర్వలేను....”

“ఆ వేరేవాళ్ళకూడా దుఃఖించటంలేదని నీ తెలుగులో?”

స్లాట్ ఫా మంతా కదిగిమారిపోయింది, జనంలో కలకలం..
అందరూ అటూ యటూ పనిగెత్తుతున్నారు. మేం మాట్లాడుకునే
మాటలు ఒకరివొకరికి వినిపించడంలేదు.

బ్రెయిన్ డ్రోప్స్ అగింది మేము కిజర్వ చేయించుకున్న
బెర్తలున్న కంపార్టుమెంట్ వెతుక్కుని కూర్చునేటప్పటికి వది
విముషాలు వట్టింది.

అంతకంతకూ నా గుండెలు బరువెక్కుతున్నాయి.

అతను స్లాట్ ఫాం మీద విచ్చున్నాడు.

అతనిలో ఎలాంటిచలనం లేదు.

అతడేమీ మాట్లాడటంలేదు.

సామావంతా ఎక్కించీ నీదీప నో ప్రకాశింతు ఇహిహిహి.
గార్దు విజిల్ వూదాడు.

“నమోద్రం వక్కకు వెడుతున్నావు, ఓ వీటిచుక్కలాంటి
వేను గుర్తుంటానా?”

అత నామాట అవగానే నాగుండెకు గండివడినట్టుగా కన్నీళ్ళ
ప్రవాహం.

అలా ఏడుస్తూనే - “మీ కోరిక తీరింది. ఏడిపించారు”
అన్నాను.

అత వేం మాట్లాడలేదు.

మెల్లగా బ్రెయిన్ కదిలింది. అతడు చెయ్యి వూసాడు.

వేను విశ్పబ్ధింగా ఏడుస్తున్నాను.

రైలు బేగాప్పి పుంజుకుంది.

నా గుండెల్లో విప్పటి అతని మాటలు గింగురుమాటున్నాయి.

“నీ వెక్కడో - నే వెక్కడో

మళ్ళీ మనం కలిపేదెక్కడో

విశ్పబ్ధి విశిధిలో న న్నొంటరిగా వదితేసి

దీపంలేకన్నా వెళ్ళిపోగలవులే

బాధతప్త హృదయపు మందే వెలుతురులో

నీ దారి సుగమమేలే—

మరపు మత్తుకు బావినను కావాలనండి

జ్ఞాపకాల ధనరాసుల్ని కొల్లగొట్టుకు వెళ్ళిపో

జ్ఞాపకాల గుడిగంట లిక వినలేను

మరపు మధుశాలలో త్రోసి వెళ్ళిపో

మరపు చీకటిలో ప్రగ్గిపోవాలనివుంది

జ్ఞాపకాల దీపాల్ని అర్పుతూ వెళ్ళిపో—

(స మా త్తం)

పుట్టినతేది : 24-12-1941

జన్మస్థలం : వావిలాల, జనగామ తాలూకా, వరంగల్ జిల్లా.

విద్యాభ్యాసం : బి.ఎ. వరకు వరంగల్ లో, ఎం.ఎ. హైదరాబాద్

ఉద్యోగం : కరీంనగర్ ఎస్. ఆర్. ఆర్. డిగ్రీ కళాశాల
ఎకనమిక్స్ లెక్చరర్.

రచనలు : కాలేజి విద్యార్థుల సమస్యలను, మనస్తత్వ
చిత్రిస్తూ రాసిన "అంశయ్య" మొదటివది. 1973
వెలువడింది.

'ముళ్ళపొదలు', 'విచలిత', 'అగాధాలు', 'చీకటిరోజులు', నాతని
వదలి. 'పౌజవ్య', 'సంతెళ్ళు', 'కాచేసిన కాకి' అన్న
అన్న నా వదలి "స్వాతి"లోనే ప్రచురించబడ్డాయి.

నా కథ "హత్య"కు 1973లో అంధజ్యోతి ఉగాది కథలలో
ప్రథమవిహుమతి లభించింది.

"రైన్ ఇన్ ఎ కాలేజి" అన్న కథలసంపుటికూడా వెలువడింది.

అనేక విమర్శనాత్మకవ్యాసారాలు, రేడియో నాటికలను కూడా రచించింది.

శ్రీశ్రీ కవిత్వాన్ని, బుచ్చిబాబు కథల్ని, చలం శైలిని, భావా
అభిమానిస్తాను.

—నవీ

ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರದ ಪುಸ್ತಕಾಲಯ ಪರಿಶೀಲನಾಪಟ್ಟಿ

ಪುಸ್ತಕ ಸಂಖ್ಯೆ	TPLA133M146
ಪುಸ್ತಕ ಹೆಸರು	ಪ್ರಾಚೀನ ಮಹಾಕಾವ್ಯಗಳು
ತಾರೀಖು	31/10/24
ಮುಂದು ಅಲ್ಲ	NO
ವಿಮುಕ್ತ ಅಲ್ಲ	NO
ಮೊತ್ತದ ವೆಚ್ಚ	107
ವಿದ್ಯಾ ಸೌಜ್ಞ ವೆಚ್ಚ	NO
ಭಾಷೆ ವೆಚ್ಚ	NO
ಲೇಖಕಿ ವೆಚ್ಚ	1,2
ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರದ	ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರದ
ವೆಚ್ಚದ ವಿವರಿಸುವುದು	ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರದ
ಪ್ರಾಚೀನ ವೆಚ್ಚ	ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರದ
ಪರಿಶೀಲನೆ ವೆಚ್ಚ	KASIMBI
ವೆಚ್ಚದ ಸರಿಪಡಿಸುವುದು	
ಲೇಖಕಿ ವೆಚ್ಚ	
ಪ್ರಾಚೀನ ವೆಚ್ಚ	
ಪರಿಶೀಲನೆ	2000